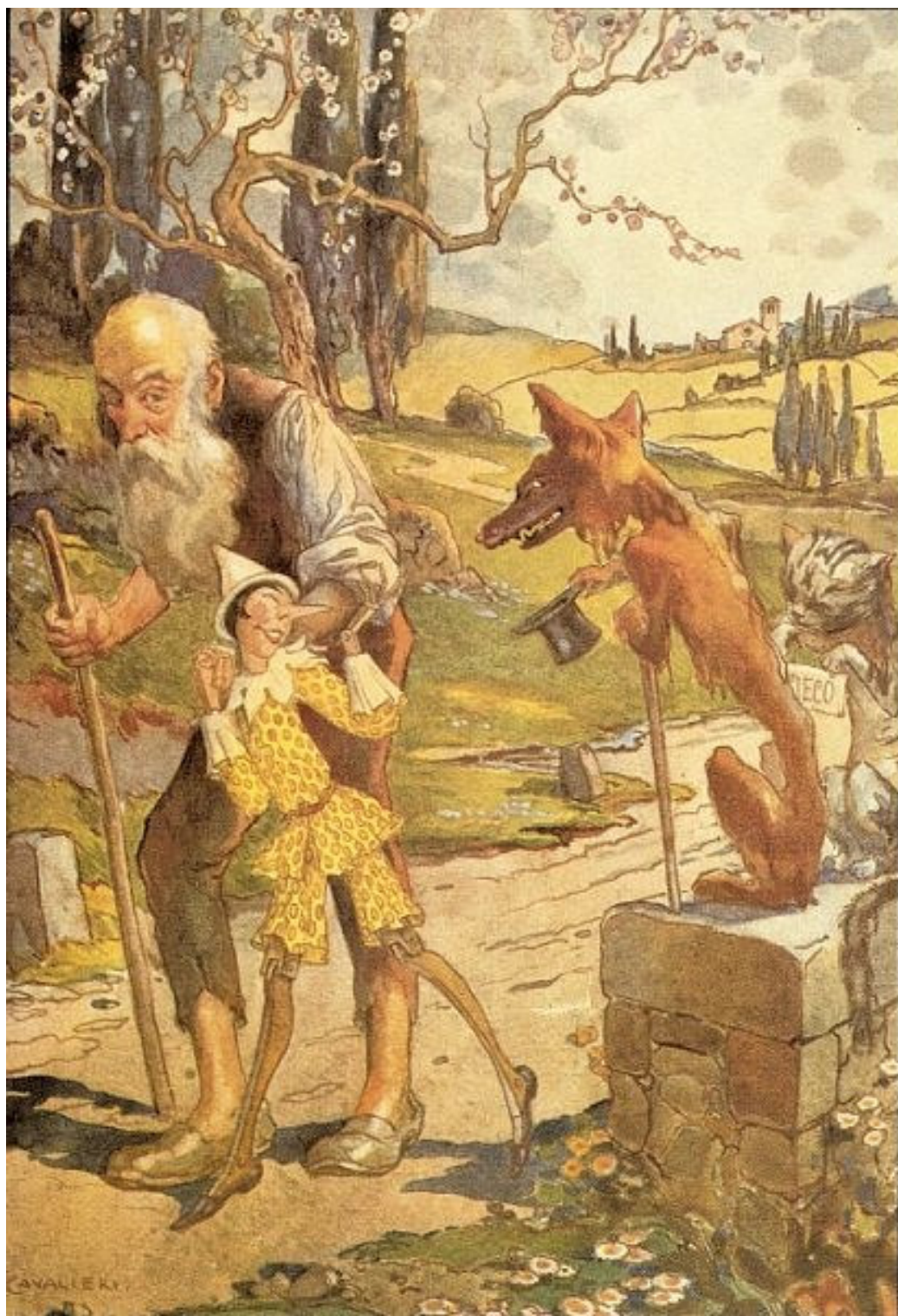

Pinocchio

Het verhaal van een pop

1883

Carlo Collodi

1. Het stuk hout dat lachte en hilde als een kind.

Ooit lag er een stuk hout in de werkplaats van een oude timmerman, Meester Antonio genaamd. Maar iedereen noemde hem Meester Kriek, omdat het puntje van zijn neus altijd zo rood en blinkend was als een rijpe kriek.

Toen Meester Kriek het stuk hout zag liggen glom zijn gezicht van tevredenheid, en in zijn handen wrijvend van voldoening zei hij zachtjes tegen zichzelf:

"Dit hout is hier op het juiste moment, het is heel geschikt om er een poot voor een kleine tafel van te maken."

Hij nam een scherpe bijl waarmee hij de schors wou verwijderen en het ruwe oppervlak glad wou maken; maar van zodra hij zijn bijl in het hout zette hoorde hij een heel zwakke stem smeken:

"Sla niet zo hard op mij!"

Met verschrikte ogen keek hij de kamer rond om te ontdekken waar de zwakke stem vandaan kon komen, maar hij zag niemand!

Hij keek onder de werkbank: niemand.

Hij keek in de kast die altijd gesloten was: niemand.

Hij keek in zijn mand met houtschilfers en zagemeel: niemand.

Hij deed zelfs de deur van zijn werkplaats open en keek of er iemand op straat liep, maar weer was er niemand te zien.

Wie kon het dan zijn?

"Ik zie hoe het komt" zei hij, lachend en in zijn haar krabbend "natuurlijk bestaat dat stemmetje enkel in mijn verbeelding. Laat ik maar verder werken."

Hij nam terug zijn bijl op en gaf een stevige klap op het hout.

"Oh! oh! je hebt me pijn gedaan!" schreeuwde hetzelfde stemmetje treurig.

Deze keer bleef Meester Kriek stokstijf staan alsof hij aan de grond was genageld. Zijn ogen puilden uit zijn hoofd van schrik, zijn mond bleef openstaan en zijn tong hing bijna op zijn kin, zoals bij een waterspuwer in een fontein. Zodra hij weer enigszins bekomen was van de schrik zei hij, stotterend en bevend van angst:

"Maar van waar ter wereld kan dat kleine stemmetje, dat 'Oh! oh!' zegt, toch vandaan komen? Zou het mogelijk zijn dat dit stuk hout heeft leren schreien en klagen zoals een kind? Ik kan het niet geloven. Dit stuk hout is niets meer dan een blok brandhout zoals al de andere, en wanneer ik het op het vuur leg is het amper groot genoeg om een pot bonen aan de kook te brengen. Hoe kan dat dan? Kan er iemand binnen in het hout zitten? Wel, indien er iemand in zit, dan is dat spijtig voor hem. Ik zal er vlug komaf mee maken."

Dit gezegd zijnde greep hij het arme stuk hout en sloeg het genadeloos tegen de muren van zijn werkplaats.

Daarna stopte hij en luisterde of hij een klagend stemmetje kon horen.

Hij wachtte twee minuten: niets

Vijf minuten: niets

Tien minuten: nog altijd niets!

"Ik weet hoe het zit" zei hij, terwijl hij zichzelf dwong om te lachen en zijn pruik recht te zetten "Natuurlijk zat het stemmetje dat 'Oh! oh!' zei alleen maar in mijn hoofd! Laat ik verder werken."

Hij legde zijn bijl opzij en nam zijn schaaf om het stuk hout mooi glad te maken; maar terwijl hij de schaaf over het hout liet glijden hoorde hij opnieuw het stemmetje dat nu lachend

zei:

“Stop! Je kittelt mij!”

Deze keer viel de arme Meester Kriek neer alsof hij door de bliksem was getroffen. Toen hij na een tijdje zijn ogen terug open deed, zag hij dat hij op de vloer zat.

Zijn gezicht was veranderd, en ook het puntje van zijn neus dat nu, in plaats van rood te zien, helemaal blauw was geworden van schrik.

2. Meester Kriek geeft het stuk hout weg.

Op dat ogenblik klopte iemand op de deur.

"Kom binnen" zei de timmerman, zonder de kracht te hebben om terug recht te staan.

Een levendige, kleine oude man kwam vlug binnen in zijn werkplaats. Zijn naam was Geppetto, maar wanneer de kwajongens op straat hem boos wilden maken, noemden ze hem Pudding, omdat zijn grote gele pruik leek op een maïs-pudding

Geppetto was een driftkop. Wee diegene die hem Pudding noemde! Hij werd dan heel erg kwaad en niets of niemand kon hem dan nog tegenhouden.

"Goedendag, Meester Antonio" zei Geppetto "wat doet u daar op de vloer?"

"Ik leer de mieren het alfabet opzeggen."

"Ik hoop dat u er veel plezier aan beleeft."

"Wat heeft u hierheen gebracht, buur Geppetto?"

"Mijn benen. Maar om u de waarheid te zeggen, Meester Antonio, kwam ik u een dienst vragen."

"Hier ben ik, klaar om u van dienst te zijn" antwoordde de timmerman, terwijl op zijn knieën ging zitten.

"Deze ochtend kwam er in mijn hoofd een idee op."

"Laat het ons horen."

"Ik stelde me voor dat ik een mooie houten pop zou maken; één die kon dansen, schermen en springen zoals een acrobaat. Met deze pop zou ik de wereld rond trekken en zo een stuk brood en een glas wijn verdienen. Wat denkt u daarvan?"

"Bravo, Pudding!" riep hetzelfde zwakke stemmetje uit, en het was onmogelijk om te zeggen waar het vandaan kwam. Toen hij zichzelf 'Pudding' hoorde noemen, werd Geppetto zo rood als de lellen van een kalkoen, en zich kerend naar de timmerman, zei hij woedend:

"Waarom beledig je mij?"

"Wie beledigt jou?"

"Je hebt me Pudding genoemd!"

"Dat was ik niet!"

"Denk je dat ik mezelf Pudding noem? Het was jij, zeg ik!"

"Nee!"

"Ja!"

"Nee!"

"Ja!"

En terwijl ze allebei kwader en kwader werden kwam het van woorden tot slagen, en een hele tijd deden ze niets anders dan elkaar bijten, schoppen, slaan en krabben. Toen het gevecht voorbij was had Meester Antonio de gele pruik van Geppetto in zijn handen, en Geppetto merkte dat hij de grijze pruik van de timmerman tussen zijn tanden vasthield.

"Geef mijn pruik terug!" schreeuwde Meester Antonio.

"En jij, geef jij de mijne terug, en laat ons terug vrienden zijn."

Nadat de twee oude mannen elk hun pruik terug hadden, schudden ze elkaar de hand en zwoeren dat ze vrienden zouden blijven tot op het einde van hun leven.

"Wel dan, buurman Geppetto" zei de timmerman, om te bewijzen dat hij niet meer kwaad was, "welke dienst kwam je mij vragen?"

"Ik heb een klein stuk hout nodig om mijn pop te maken. Kunt u mij een stuk hout geven?"

Meester Antonio was in de wolken, en hij ging onmiddellijk naar zijn werkbank en nam het stuk hout dat hem zoveel schrik had bezorgd. Maar net toen hij het aan zijn vriend wou geven ging er een schok door het stuk hout, wriemelde het zich met geweld uit zijn handen en sloeg het uit alle kracht tegen de dunne schenen van de arme Geppetto.

"Ah! Is dat de hoffelijke manier waarop je geschenken geeft, Meester Antonio? Je hebt me bijna lam geslagen!"

"Ik zweer je dat ik het niet was!"

"En wie denk je dat het dan wel was?"

"Het stuk hout heeft alle schuld!"

"Ik weet ook wel dat het stuk hout mijn schenen pijn heeft gedaan; maar het was jij die ermee geslagen hebt!"

"Ik heb er niet mee geslagen!"

"Leugenaar!"

"Geppetto, beledig me niet of ik zal je terug Pudding noemen!"

"Schurk!"

"Pudding!"

"Ezel!"

"Pudding!"

"Baviaan!"

"Pudding!"

Toen hij zich voor de derde keer Pudding hoorde noemen werd Geppetto razend kwaad en stortte hij zich terug op de timmerman waarna ze beiden verwoed begonnen vechten. Toen het gevecht voorbij was, had Meester Antonio twee nieuwe schrammen op zijn neus en was zijn tegenstander twee knopen van zijn vest kwijt. Nu hun geschil op die manier was bijgelegd gaven ze elkaar een hand en zwoeren dat ze voor de rest van hun leven goede vrienden zouden blijven.

Geppetto nam zijn mooi stuk hout mee en nadat hij Meester Antonio bedankt had ging hij hinkend naar huis.

3. Geppetto noemt zijn pop Pinocchio.

Geppetto leefde in een kleine kamer op de benedenverdieping welke enkel licht kreeg langs de trap. De meubels hadden niet eenvoudiger kunnen zijn: een wankel stoel, een armzalig bed en een kapotte tafel. Op het einde van de kamer was er een open haard waarin een vuurtje brandde; maar het vuur was geschilderd, en over het geschilderde vuur hing een geschilderde kookpot die vrolijk aan het pruttelen was en een wolk stoom de lucht in stuurde welke eruit zag als echte rook.

Van zodra Geppetto thuis was nam hij zijn gereedschap en begon zijn pop uit te snijden en vorm te geven.

"Welke naam zal ik hem geven?" vroeg hij zich af; "Ik denk dat ik hem Pinocchio zal noemen. Het is een naam die hem geluk zal brengen. Ik heb eens een hele familie gekend die zo heette. Er was Pinocchio de vader, Pinocchia de moeder en Pinocchi de kinderen, en ze stelden het allemaal goed. De rijkste onder hen was zelfs een bedelaar."

Nu hij een naam voor zijn pop had gevonden werkte hij ijverig verder, en hij maakte eerst zijn haar, dan zijn

voorhoofd, en dan zijn ogen.

Toen de ogen gedaan waren was hij heel verbaasd toen hij merkte dat ze bewogen en hem strak aankeken.

Geppetto vond het niet leuk om zo aangestaard te worden door twee houten ogen en riep boos:

“Vervloekte houten ogen, waarom kijken jullie naar mij?”

Niemand antwoordde.

Daarna ging hij verder met het uitsnijden van de neus, maar dit was nog maar net gedaan toen diezelfde neus begon te groeien. En hij groeide, en groeide, en groeide tot hij in een paar minuten geweldig groot was geworden en het leek of het nooit zou ophouden.

De arme Geppetto maakte zichzelf moe door er steeds maar stukken af te snijden, maar hoe meer hij sneed en inkortte, hoe langer die onbeschaamde neus werd!

De mond was zelfs nog niet klaar toen die begon te lachen en met hem te spotten.

“Stop met lachen!” zei Geppetto kwaad; maar hij had evengoed tegen de muren kunnen spreken.

“Stop met lachen, zeg ik!” en hij brulde op een dreigende toon.

De mond stopte met lachen, maar stak zijn tong zo ver uit als hij maar kon.

Om zijn eigen werk niet te verprutsen deed Geppetto alsof hij het niet zag en deed verder. Na de mond vormde hij de kin, daarna de keel, dan de schouders, de buik, de armen en de handen.

De handen waren nog maar net klaar toen Geppetto voelde hoe zijn pruik van zijn hoofd werd gerukt. Hij keerde zich om, en wat zag hij? Hij zag zijn gele pruik in de handen van de pop.

“Pinocchio! Geef onmiddellijk mijn pruik terug!”

Maar in plaats van ze terug te geven zette Pinocchio de pruik op zijn eigen hoofd en verstikte er bijna in.

Toen Geppetto dit onbeschaamd en spottend gedrag zag, voelde hij zich triestiger en melancholischer dan hij ooit in zijn leven was geweest; en zich omkerend naar Pinocchio, zei hij tegen hem:

"Jij jonge schelm! Je bent nog niet afgewerkt en je hebt nu al geen respect voor je vader. Dat is slecht, mijn jongen, zeer slecht!"

En hij veegde een traan weg.

De benen en voeten moesten nog gedaan worden.

Toen Geppetto klaar was met de voeten kreeg hij een schop tegen de punt van zijn neus.

"Ik verdien het!" zei hij tegen zichzelf, "Ik had er vroeger moeten aan denken! Nu is het te laat!"

Daarna nam hij de pop onder de armen en zette hem op de grond om hem te leren wandelen.

De benen van Pinocchio waren stijf en hij kon ze niet bewegen, maar Geppetto leidde hem bij de hand en toonde hem hoe hij één voet voor de andere moest zetten.

Toen zijn benen buigzamer werden begon Pinocchio in zijn eentje te wandelen en rende hij door de kamer tot hij aan de deur kwam, de straat opliep en ontsnapte.

De arme Geppetto liep hem na maar was niet in staat om hem in te halen, want die schelmse Pinocchio sprong voor zijn neus heen en weer als een haas en maakte met zijn houten voeten zoveel lawaai op de stoep alsof er twintig boeren op klompen voorbij kwamen.

"Stop hem! stop hem!" schreeuwde Geppetto; maar de mensen in de straat zagen een houten pop die zo snel liep als een renpaard en bleven verbaasd staan om vervolgens te lachen en te lachen...

Tenslotte wilde het geluk dat er een soldaat voorbij kwam die, toen hij het lawaai hoorde, dacht dat er een paard op hol was geslagen. Moedig ging hij in het midden van de straat staan met zijn benen ver uiteen en bleef daar wachten met het vastberaden doel om het ontsnapte paard te vangen en zo verder onheil te voorkomen. Toen Pinocchio zag hoe de soldaat de hele straat versperde, probeerde hij hem te verrassen door tussen zijn benen te glippen. Maar dat mislukte volkomen. De soldaat kon hem zonder de minste moeite bij zijn neus vastpakken en gaf hem daarna terug aan Geppetto. Om hem

te straffen wou Geppetto meteen aan zijn oren trekken. Maar denk eens aan wat hij voelde toen hij de oren niet kon vinden. En weet je waarom? In zijn haast om hem te maken had hij de oren vergeten.

Hij nam hem vast bij zijn kraag en leidde hem weg terwijl hij dreigend met zijn hoofd schudde en zei:

“We gaan onmiddellijk naar huis, en zodra we daar zijn zullen we onze rekening eens vereffenen, wees daar maar zeker van.”

Toen hij dit hoorde liet Pinocchio zich op de grond vallen en wilde hij geen stap meer doen. Intussen was er een menigte van leeglopers en nieuwsgierige mensen rond hen komen staan.

Verschillende mensen zeiden:

“Arme pop! Hij heeft gelijk dat hij niet terug naar huis wil! Wie weet of Geppetto, die slechte oude man, hem niet zal slaan!”

En anderen voegden daar boosaardig aan toe:

“Geppetto lijkt een goede man! Maar met jongens is hij een regelrechte tiran! Indien die arme pop in zijn handen blijft dan is hij heel goed in staat om hem in stukken te scheuren!”

Er werd zoveel gezegd en beweerd dat de soldaat Pinocchio vrij liet maar Geppetto meenam naar de gevangenis. De arme man vond geen woorden om zich te verdedigen en schreeuwde als een kalf toen hij naar de gevangenis werd gebracht:

“Ellendige jongen! En te denken hoeveel moeite ik gedaan heb om van hem een welopgevoede pop te maken! Maar ik verdien niet beter! Ik had er vlugger moeten aan denken!”

4. De Sprekende Krekel geeft Pinocchio een standje.

Terwijl de arme Geppetto naar de gevangenis werd gebracht zonder dat hij iets fout had gedaan, rende die duivelse Pinocchio, nadat de soldaat hem had losgelaten, zo snel als zijn benen hem konden dragen. Om sneller thuis te zijn liep hij door de velden, en in zijn gekke haast sprong hij over hoge dijken, doornhagen en grachten die vol water stonden.

Aangekomen bij het huis zag hij dat de straatdeur op een kier stond. Hij duwde ze verder open, ging naar binnen en nadat hij de grendel had dichtgeschoven liet hij zich op de grond vallen en slaakte een grote zucht van verlichting.

Maar al gauw hoorde hij iemand in de kamer zeggen:

"Cri-cri-cri!"

"Wie roept mij?" zei Pinocchio verschrikt.

"Ik ben het!"

Pinocchio keek rond en zag een grote krekel langzaam over de muur kruipen.

"Zeg eens, Krekel, wie ben jij?"

"Ik ben de Sprekende Krekel, en ik leef al meer dan honderd jaar in deze kamer."

"Wel, nu is deze kamer van mij," zei de pop, "en indien je

mij een plezier wil doen ga dan onmiddellijk weg, zonder zelfs maar om te kijken."

"Ik ga niet weg" antwoordde de Krekel, "tot ik je een grote waarheid heb verteld."

"Vertel hem dan, maar hou het kort."

"Wee de kinderen die in opstand komen tegen hun ouders en weglopen van huis. Ze zullen het nooit tot iets brengen in deze wereld, en vroeg of laat zullen ze er bitter spijt over hebben."

"Praat maar door, Krekel, zoals het je belieft, en zolang het je belieft. Maar ik heb me voorgenomen om morgenvroeg weg te lopen, omdat wanneer ik hier blijf ik niet zal ontsnappen aan het lot van alle andere kinderen; ik zal naar school gestuurd worden en ik zal moeten studeren, goedschiks of kwaadschiks. Ik vertel het je in vertrouwen: ik heb geen zin om te leren; het is veel plezieriger om achter vlinders te lopen, of in bomen te klimmen en jonge vogeltjes uit hun nest te halen."

"Arm, dom uilskuiken! Maar weet je dan niet dat je op die manier zult opgroeien tot een volstreckte ezel, en dat iedereen je zal uitlachen?"

"Hou je mond, jij verdorven, ongelukzalige onheilsprofeet!" schreeuwde Pinocchio.

Maar de Krekel, die geduldig en filosofisch aangelegd was, werd niet boos door deze onbeschaamdheid en ging op dezelfde toon verder:

"Maar als je dan toch niet naar school wilt gaan waarom leer je dan tenminste geen beroep, al was het maar opdat je eerlijk je brood zou kunnen verdienen!"

"Zal ik je dat eens zeggen?" antwoordde Pinocchio, die zijn geduld begon te verliezen. "Van alle beroepen in de wereld is er maar één dat me werkelijk aantrekt."

"En welk beroep is dat?"

"Het is eten, drinken, slapen en mezelf amuseren, en het leven van een zwerver te leiden van de ochtend tot de avond."

"Meestal," zei de Sprekende Krekel "eindigen al diegenen die dit beroep uitoefenen ofwel in een ziekenhuis ofwel in de

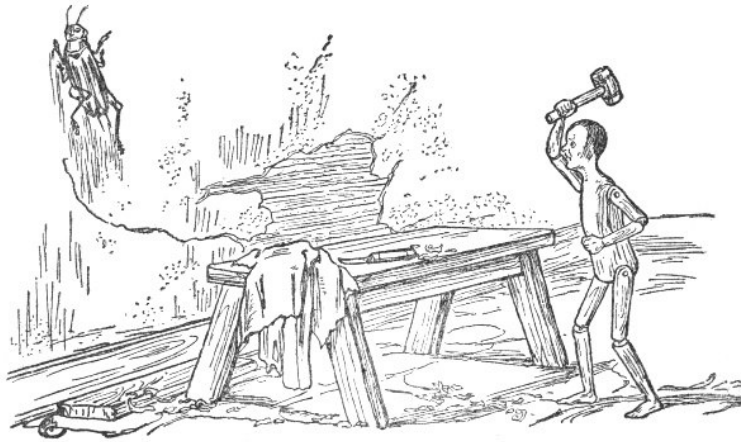
gevangenis."

"Pas op, jij verdorven, ongelukzalige onheilsprofeet! Wee je indien ik in de gevangenis vlieg!"

"Arme Pinocchio! Ik heb echt medelijden met jou!"

"Waarom heb je medelijden met mij?"

"Omdat je een pop bent en, wat nog erger is, omdat je een houten kop hebt."

Bij deze laatste woorden sprong Pinocchio kwaad op, greep een houten hamer van de werkbank en gooide die naar de Sprekende Krekel.

Misschien wou hij hem niet echt pijn doen, maar ongelukkig genoeg raakte hij hem recht op zijn hoofd, zodat de arme Krekel nog amper genoeg adem had om 'Cri-cri-cri' te roepen en daarna droog en platgeslagen op de muur bleef hangen.

5. Het Vliegende Ei.

De nacht viel en Pinocchio dacht eraan dat hij de hele dag nog niet gegeten had. Hij kreeg een knagend gevoel in zijn maag dat erg veel leek op zin om te eten.

Na een paar minuten werd zijn zin om te eten echte honger en in geen tijd werd het razende honger.

De arme Pinocchio rende snel naar de haard, waar de pot hing te koken, en hij wou er het deksel afnemen om te zien wat erin zat, maar de pot was enkel maar op de muur geschilderd. Je kunt je inbeelden wat hij voelde. Zijn neus, die al lang was, werd zeker nog vijf centimeter langer.

Hij liep door de kamer, doorzocht de laden en elke andere denkbare plaats, in de hoop om een stukje brood te vinden. Al was het maar een stukje droog brood, een korst, een been achtergelaten door een hond, een kleine beschimmelde maïspudding, een visgraat, een kriekenpit, om het even wat als hij er maar kon op kauwen. Maar hij vond niets, helemaal niets, echt helemaal niets.

En ondertussen kreeg hij alsmaar meer honger. De arme Pinocchio vond geen andere verlichting dan door te geeuwen, en zijn gegeeuw was zo geweldig dat zijn mond soms tot aan zijn oren kwam. En nadat hij gegeeuwd had begon hij te stotteren en kreeg hij een gevoel alsof hij flauw ging vallen.

Toen begon hij wanhopig te wenen en zei:

“De Sprekende Krekel had gelijk. Ik heb verkeerd gedaan om tegen papa in opstand te komen en van huis weg te lopen. Indien mijn papa hier was zou ik nu niet doodgaan van het geeuwen! Oh! Wat een verschrikkelijke ziekte is honger toch!”

Maar net op dat ogenblik zag hij in een hoop stof een wit voorwerp dat er uitzag als een kippenei. In een wip was hij recht gesprongen en had hij het vastgenomen. Het was inderdaad een ei.

Pinocchio's vreugde kende geen grenzen. Hij geloofde bijna dat het een droom was en hij bleef het ei ronddraaien in zijn handen, het betastend en kussend. En terwijl hij het kuste

zei hij:

"En nu, hoe zal ik het klaar maken? Zal ik er een omelet van maken? Nee, het zal beter zijn wanneer ik het klaar maak in een schoteltje! Of zou het niet lekkerder zijn wanneer ik het bakte in een pan? Of zal ik het gewoon koken? Nee, de snelste weg is het te koken in een schoteltje: ik heb zoveel haast om het op te eten!"

Zonder verder tijd te verliezen plaatste hij een schoteltje van aardewerk op een komfoor vol roodgloeiende houtskool. In plaats van olie of boter goot hij op het schoteltje een beetje water; en toen het water begon te dampen, tac! Hij brak de eierschaal over het schoteltje en liet de inhoud erin

vallen. Maar in plaats van eiwit en eierdooier kwam er een klein kuikentje uit, heel vrolijk en beleefd. Het maakte een mooie buiging en zei tegen hem:

"Duizendmaal dank, Meester Pinocchio, dat u mij de moeite heeft bespaard om zelf mijn schelp te moeten openbreken. Vaarwel tot we elkaar nog eens zien. Hou u goed, en mijn groeten aan iedereen thuis!"

Nadat het kuikentje dit gezegd had sloeg het zijn vleugels uit, sprong door het open venster, vloog weg en was niet meer te zien.

De arme pop stond daar als betoverd, met starende ogen, open mond, en met de eierschaal in zijn hand. Toen hij enigszins bekomen was van zijn stomme verbazing, begon hij te huilen en te schreeuwen, en stampte hij wanhopig met zijn voet op de grond, en tussen een heleboel snikken zei hij:

"Ah, inderdaad, de Sprekende Krekel had gelijk. Indien ik niet weggelopen was van huis, en indien mijn papa hier was, zou ik nu niet sterven van honger! Oh! wat een verschrikkelijke ziekte is honger toch!"

En zijn maag liet zich luider horen dan daarvoor en omdat hij niet wist hoe hij ze kon bedaren, wilde hij het huis verlaten en een wandeling in de buurt maken, in de hoop een liefdadige mens tegen te komen die hem een stukje brood wou geven.

6. Pinocchio verbrandt zijn voeten.

Het was een wilde en stormachtige nacht. De donder maakte geweldig veel lawaai en de bliksem was zo hevig dat de hemel in brand leek te staan.

Pinocchio was erg bang van de donder, maar zijn honger was sterker dan zijn angst. Daarom trok hij de huisdeur dicht en liep hij naar het dorp, dat hij na honderd sprongen bereikte, met zijn tong uit zijn mond hangend en hijgend naar adem, zoals een hond die achter een kat loopt.

Maar het dorp was donker en verlaten. De winkels waren dicht, de vensters gesloten en er was geen hond op straat. Het leek wel het land van de doden.

Wanhopig door de honger belde Pinocchio aan bij een huis, en trok uit alle macht aan de belkoord terwijl hij tegen zichzelf zegde:

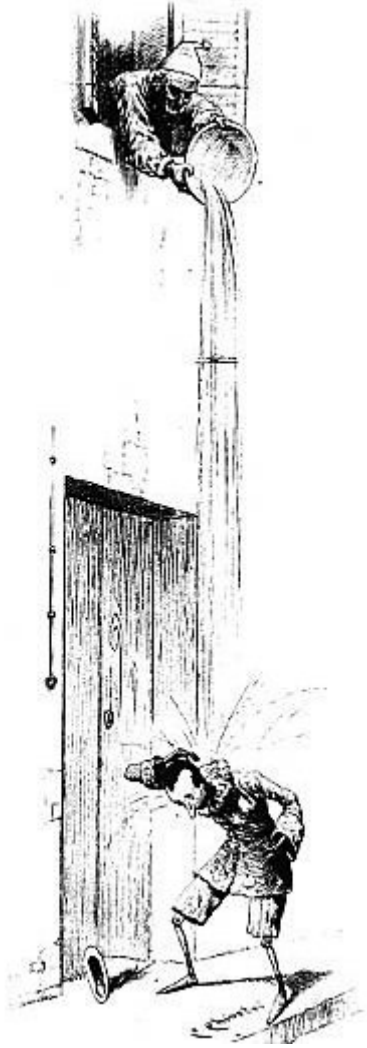
"Iemand zal wel wakker worden."

En dat was ook zo. Een kleine oude man verscheen aan het venster met een slaapmuts op zijn hoofd en riep heel boos:

"Wat wil je op zo een uur?"

"Zou u zo vriendelijk willen zijn om me een beetje brood te geven?"

"Wacht daar, ik ben onmiddellijk terug" zei de kleine oude man, die dacht dat het één van die kwajongens was die er plezier in vinden om 's nachts aan huisbellen te trekken en fatsoenlijke mensen wakker te maken die rustig liggen te slapen.

Na een halve minuut ging het venster opnieuw open en de stem van dezelfde kleine oude man riep naar Pinocchio: "Kom onder het venster staan en hou je muts open." Pinocchio deed zijn muts af; maar net toen hij ze uitstak werd een grote emmer water over hem gegoten, en hij was nat van kop tot teen, zoals een pot uitgedroogde geraniums die men in een emmer heeft gezet. Hij ging terug naar huis en zag er uit als een natte kip, uitgeput door vermoeidheid en honger; en omdat hij niet genoeg kracht had om recht te staan, ging hij neerzitten en liet zijn natte en modderige voeten rusten op een komfoor vol gloeiende houtskool. En toen viel hij in slaap, en terwijl hij sliep vlogen zijn voeten, die van hout waren, in brand, en beetje bij beetje

branden ze op en werden ze as.

Pinocchio bleef slapen en snurken alsof zijn voeten van iemand anders waren. Bij het aanbreken van de dag werd hij uiteindelijk wakker omdat er iemand op de deur klopte.

"Wie is daar?" vroeg hij, geeuwend en wrijvend in zijn ogen.

"Ik ben het!" antwoordde een stem.

En Pinocchio herkende de stem van Geppetto.

7. Geppetto geeft zijn ontbijt aan Pinocchio.

De arme Pinocchio, wiens ogen nog half dicht waren van de vaak, had nog niet ontdekt dat zijn voeten afgebrand waren. Toen hij dus de stem van zijn vader hoorde sprong hij van zijn stoel en wou hij naar de deur lopen om ze open te maken; maar na twee of drie passen viel hij languit op de vloer.

En het geluid dat hij tijdens het vallen maakte was alsof een zak houten lepels vanaf een vijfde verdieping naar beneden werd gegooid.

"Doe de deur open!" schreeuwde Geppetto vanop de straat.

"Lieve papa, ik kan het niet" antwoordde de pop, wenend en rollend over de grond.

"Waarom kun je niet?"

"Omdat mijn voeten zijn opgegeten."

"En wie heeft je voeten opgegeten?"

"De kat," zei Pinocchio toen hij de kat zag die zichzelf vermaakte door met haar voorpoten een paar houtschilfers op en neer te laten dansen.

"Doe de deur open, zeg ik je!" herhaalde Geppetto. "Indien je dat niet doet, dan zal ik je eens van de kat geven, wanneer ik terug binnen ben!"

"Ik kan niet recht staan, geloof me. Oh, arme ik! arme ik! Ik zal voor de rest van mijn leven op mijn knieën moeten lopen!"

Geppetto dacht dat al dit gejammer een nieuwe truc van de pop was en wou er een eind aan maken. Hij klom op de muur en kwam zo langs het venster binnen.

Hij was verschrikkelijk boos en in het begin deed hij niets anders dan kijven; maar toen hij zijn Pinocchio op de grond zag liggen en zag dat hij echt geen voeten meer had, kreeg hij medelijden. Hij nam hem in zijn armen en begon hem te kussen en te strelen, en zei duizend lieve woordjes tegen hem, en terwijl dikke tranen langs zijn wangen naar beneden liepen zei hij, snikkend:

"Mijn kleine Pinocchio! Hoe ben je erin geslaagd om je voeten te verbranden?"

"Ik weet het niet, papa, maar het is zo een verschrikkelijke nacht geweest dat ik hem mijn hele leven zal herinneren.

Het donderde en bliksemde, en ik had heel veel honger, en de Sprekende Krekel zei tegen mij: 'Net goed; je bent heel stout geweest en je verdient het' en ik zei tegen hem: 'Pas op, Krekel!' en hij zei: 'Je bent een pop en je hebt een houten hoofd' en ik gooide de hamer naar hem en hij was dood, maar het was zijn fout, want ik wou hem niet doden, en het bewijs is dat ik een schoteltje van aardewerk op het komfoor heb gezet, maar een kuiken vloog weg en zei 'Vaarwel tot we elkaar terug zien, en veel groeten aan allen thuis' en ik kreeg nog meer honger, waardoor een kleine oude man met een slaapmuts tegen me zei: 'Kom eronder

staan en hou je muts open' en een emmer vol water over mijn hoofd goot, maar vragen om een stuk brood is toch geen schande, is het? en ik ging direct terug naar huis en omdat ik nog altijd veel honger had legde ik mijn voeten op het komfoor om ze te drogen, en toen kwam u terug, en ik zag dat mijn voeten afgebrand waren, en ik heb nog altijd honger, maar ik heb geen voeten meer! Oh! oh! oh! oh!" En de arme Pinocchio begon zo luid te huilen en te brullen dat men hem wel acht kilometer verder kon horen. Geppetto, die van dit warrige verhaal alleen maar één ding begrepen had, namelijk dat zijn pop aan het sterven was van de honger, nam drie peren uit zijn jaszak en gaf ze hem terwijl hij zei:
"Deze drie peren waren bedoeld voor mijn ontbijt, maar ik geef ze graag aan jou. Eet ze op, en ik hoop dat ze je veel goed doen."

"Indien u graag heeft dat ik ze opeet, wilt u ze dan eerst voor mij schillen?"

"Schillen?" zei Geppetto verbaasd. "Ik zou nooit gedacht hebben, mijn jongen, dat je zo kieskeurig en veeleisend was. Dat is slecht! In deze wereld moeten we al vroeg leren om alles te lusten en te eten, want we weten nooit wat er met ons zal gebeuren. Er zijn zoveel mogelijkheden!"

"U heeft zonder twijfel gelijk" onderbrak Pinocchio "maar ik zal nooit fruit eten dat niet geschild is. Ik kan niet tegen de schil."

De goede Geppetto schilde dus de drie peren en legde de schillen op een hoek van de tafel.

Nadat hij de eerste peer in twee happen had opgegeten, wou Pinocchio het klokhuis weggooien, maar Geppetto hield hem tegen en zei:

"Gooi het niet weg; in deze wereld kan alles ons van pas komen."

"Maar een klokhuis zal ik zeker niet opeten" schreeuwde de pop, met in zijn ogen de blik van een kwade adder.

"Wie weet! Er kan van alles gebeuren!" herhaalde Geppetto zonder zijn geduld te verliezen.

En dus werden de drie klokhuizen, in plaats van weggegooid te worden, op de hoek van de tafel gelegd, naast de schillen. Nadat hij de drie peren opgegeten - of liever verslonden - had, begon Pinocchio geweldig te geeuwen en zei op een geïrriteerde toon:

"Ik heb nog altijd evenveel honger!"

"Maar, mijn jongen, ik kan je niets meer geven!"

"Niets, echt niets?"

"Ik heb alleen maar de schillen en de klokhuizen van de drie peren."

"Een mens moet flink zijn!" zei Pinocchio "indien er niets anders is dan zal ik de schillen opeten."

En hij begon er op te kauwen. In het begin trok hij scheve gezichten, maar daarna at hij de schillen snel op ; en na de schillen at hij de klokhuizen op, en toen hij alles had opgegeten klapte hij met zijn handen tegen zijn benen en zei vrolijk:

“Ah! Nu voel ik me goed.”

“Zie je nu,” merkte Geppetto op “dat ik gelijk had toen ik je vertelde dat we niet kieskeurig en veeleisend mogen zijn.

We weten nooit, mijn jongen, wat er met ons kan gebeuren. Er zijn zoveel mogelijkheden!”

8. Geppetto maakt nieuwe voeten voor Pinocchio.

Van zodra de pop zijn honger had gestild begon hij te wenen en te morren omdat hij een nieuw paar voeten wou.

Maar om hem te straffen voor zijn stoute streken liet Geppetto hem een halve dag wenen en wanhopen. Daarna zei hij tegen hem:

"Waarom zou ik je nieuwe voeten geven? Zodat je misschien weer weg kunt lopen?"

"Ik beloof u" zei de pop snikkend "dat ik vanaf nu braaf zal zijn."

"Alle kinderen" antwoordde Geppetto "zeggen hetzelfde wanneer ze iets willen hebben."

"Ik beloof u dat ik naar school zal gaan en dat ik zal studeren en een goed rapport zal meebrengen naar huis."

"Alle kinderen zeggen hetzelfde wanneer ze iets willen hebben."

"Maar ik ben niet zoals andere kinderen! Ik ben beter dan alle andere kinderen en ik zal altijd de waarheid vertellen. Ik beloof u, papa, dat ik een beroep zal leren en dat ik de troost en toeverlaat zal zijn in uw oude dag."

De ogen van Geppetto schoten vol tranen en zijn hart was bedroefd toen hij zag in welke beklagenswaardige toestand zijn arme Pinocchio verkeerde. Hij zei geen woord meer maar nam zijn gereedschap en twee kleine stukken goed gedroogd hout. Daarna begon hij ijverig te werken.

In minder dan een uur waren de voeten klaar: twee kleine voetjes, snel, goed gesneden en vol leven. Ze hadden wel gemaakt kunnen zijn door een grote kunstenaar.

Daarna zei Geppetto tegen de pop:

"Doe je ogen dicht en val in slaap!"

En Pinocchio deed zijn ogen dicht en deed alsof hij sliep.

En terwijl hij deed alsof hij sliep lijmde Geppetto, met een beetje lijm die hij gesmolten had in een eierschaal, de voeten op hun plaats, en het was zo goed gedaan dat men zelfs niet kon zien waar ze waren vastgemaakt.

Van zodra de pop ontdekte dat hij voeten had, sprong hij van de tafel waarop hij gelegen had en begon rond te

springen in de kamer en maakte daarbij wel duizend bokkensprongen, alsof hij gek was geworden door dit grote geluk.

"Om u te belonen voor wat u voor mij gedaan hebt" zei Pinocchio tegen zijn vader "zal ik onmiddellijk naar school gaan."

"Brave jongen."

"Maar om naar school te gaan heb ik eerst wat kleren nodig."

Geppetto, die arm was en zelfs geen cent in zijn jaszak had, maakte voor hem een klein kostuumpje van gebloemd papier, een paar schoenen van de schors van een boom, en een muts van broodkruim.

Pinocchio liep onmiddellijk naar een pot waar een beetje water instond om naar zichzelf te kijken, en hij was zo tevreden met zijn uiterlijk dat hij zei, fier rond paraderend als een pauw:

"Ik zie eruit als een fijne mijnheer!"

"Ja, inderdaad" antwoordde Geppetto, "maar denk eraan dat het niet de mooie kleren zijn die een fijne mijnheer van je maken, maar de netheid van je kleren."

"Maar tussen haakjes" zei de pop "om naar school te gaan heb ik nog iets anders nodig, het beste en meest belangrijke van alles."

"En wat is dat?"

"Ik heb geen leesboek."

"Je hebt gelijk, maar wat gaan we doen om er een te hebben?"

"Dat is niet moeilijk. We moeten alleen naar een boekenwinkel gaan en er één kopen."

"En het geld?"

"Ik heb niets."

"Ik ook niet." zei de goede oude man, heel treurig.

En alhoewel hij een zeer vrolijke jongen was, werd Pinocchio ook bedroefd, omdat armoede, wanneer het echte armoede is, door iedereen begrepen wordt, zelfs door kinderen."

"Wel, geduld!" riep Geppetto uit, terwijl hij vlug recht stond en zijn oude fluwelen jas aandeed, die vol gaten zat en hier en daar was opgelapt met andere stukken stof, waarna hij het huis uit liep.

Kort daarna keerde hij terug met in zijn hand een leesboek voor Pinocchio, maar de oude jas was weg. De arme man liep in zijn hemdsmouwen en buiten was het aan het sneeuwen.

"En de jas, papa?"

"Die heb ik verkocht."

"Waarom heb je hem verkocht?"

"Omdat ik het te warm vond."

Pinocchio begreep meteen wat dit antwoord betekende, en niet in staat om een opwelling van zijn goed hart te onderdrukken, sprong hij recht en sloeg zijn armen rond Geppetto's nek, en kuste hem, en opnieuw, en opnieuw.

9. Pinocchio gaat naar een poppenkast kijken.

Van zodra het gestopt was met sneeuwen ging Pinocchio naar school met zijn leesboek onder zijn arm. Terwijl hij zo voort wandelde verbeeldde hij in zijn kleine hoofd wel duizend dingen en bouwde hij wel duizend luchtkastelen, het ene al mooier dan het andere.

En, tegen zichzelf pratend, zei hij:

“Vandaag zal ik op school dadelijk leren lezen; morgen zal ik dan beginnen schrijven, en overmorgen leren rekenen. Dan zal ik, met al mijn kennis, een hele hoop geld verdienen en met het eerste geld dat ik in mijn zak heb zal ik onmiddellijk voor mijn papa een mooie nieuwe linnen jas kopen. Maar wat zeg ik nu? Linnen, nee maar! Hij zal gemaakt zijn van goud- en zilverdraad en hij zal diamanten knopen hebben. Die arme man verdient dat echt, want om mijn leesboek te betalen en mij te laten studeren heeft hij zijn jas verkocht en loopt hij nu in hemdsmouwen. En dat in deze kou! Het zijn alleen vaders die in staat zijn om zulke offers te brengen!”

Terwijl hij dit met veel emoties zegde, dacht hij in de verte muziek te horen die klonk zoals fluiten en het geroffel van een grote trommel: Fi-fie, fi-fi-fi; zum, zum, zum.

Hij bleef staan en luisterde. De muziek kwam vanaf het einde van een dwarsstraat die naar een kleine dorpje bij de zee leidde.

“Wat kan die muziek toch zijn? Hoe jammer dat ik naar school moet, maar misschien...”

En hij bleef twijfelend staan. Maar hij moest een beslissing nemen. Zou hij naar school gaan? Of zou hij gaan kijken naar de fluiten en de trommel?

“Vandaag zal ik gaan luisteren naar de fluiten, en morgen zal ik naar school gaan” besloot de jonge deugniet, terwijl hij zijn schouders ophaalde.

Hij verder hij liep hoe luider de muziek van de fluiten en de trommel werden: Fi-fie, fi-fi-fi; zum, zum, zum.

Tenslotte stond hij midden op een plein dat vol was met mensen, die allemaal samentroepen rond een huisje dat

gemaakt was van hout en linnen, en wel met duizend kleuren beschilderd was.

"Wat is dat gebouw?" vroeg Pinocchio aan een jongen die ook op het plein stond.

"Lees het bord, het staat er allemaal op, en dan zul je het weten."

"Ik zou het graag willen lezen, maar toevallig ben ik vandaag niet in staat om te lezen."

"Bravo, domkop! Dan zal ik het voor jou lezen. Die vuurrode letters op het bord zeggen: 'Het Groot Poppentheater'."

"Is de voorstelling al lang bezig?"

"Het begint nu."

"Hoeveel kost het om binnen te mogen?"

"Vijf cent."

Pinocchio was zo nieuwsgierig geworden dat hij zichzelf niet meer kon beheersen en zonder schaamte aan de jongen vroeg:

"Wil je mij vijf cent lenen tot morgen?"

"Ik zou het je graag lenen" zei de andere "maar toevallig ben ik vandaag niet in staat om het je te geven"

"Ik verkoop je mijn jas voor vijf cent" zei de pop tegen hem.

"Wat denk je dat ik kan doen met een jas van gebloemd papier? Als het zou regenen en hij nat zou worden zou hij op mijn rug blijven plakken"

"Wil je mijn schoenen kopen?"

"Die zijn enkel goed genoeg om er een vuur mee aan te steken."

"Hoeveel geef je voor mijn muts?"

"Dat zou een geweldige aankoop zijn, inderdaad! Een muts van broodkruim! Het zou wel eens kunnen dat de muizen hem opaten terwijl hij op mijn hoofd stond."

Pinocchio zat op hete kolen. Hij stond op het punt om een ander aanbod te doen, maar hij vond de moed niet. Hij aarzelde, twijfelde en voelde wroeging. Tenslotte zei hij:

"Wil je me vijf cent geven voor dit nieuwe leesboek?"

"Ik ben een jongen en ik koop niet van jongens" zei de jongen, die meer verstand had dan hij.

"Ik zal het leesboek kopen voor vijf cent" zei een opkoper van oude kleren die naar het gesprek stond te luisteren.

Zo werd het leesboek verkocht. En dan te denken dat de arme Geppetto thuis in zijn hemdsmouwen zat te beven van de kou opdat zijn zoon toch maar een leesboek zou hebben.

10. De Poppen zien een broer in Pinocchio.

Toen Pinocchio in het kleine poppentheater kwam, gebeurde er iets dat bijna een opstand veroorzaakte.

Het gordijn was omhoog getrokken en het spel was reeds begonnen.

In de poppenkast waren Harlekijn en Pulcinella zoals gewoonlijk ruzie aan het maken en dreigden ze elk moment elkaar te slaan.

Ineens stopte Harlekijn, keerde zich naar het publiek, wees met zijn hand naar iemand die veraf stond en riep dramatisch uit:

"Alle Goden in de Hemel! Droom ik of ben ik wakker? Maar voorwaar, dat is Pinocchio!"

"Het is inderdaad Pinocchio!" gilte Pulcinella.

"Hij is het inderdaad!" schreeuwde juffrouw La Signora, glurend van achter de scène.

"Het is Pinocchio! Het is Pinocchio!" riepen alle poppen in koor, van alle kanten het toneel opspringend. "Het is Pinocchio! Het is onze broer Pinocchio! Lang leve Pinocchio!"

"Pinocchio, kom hier bij mij" riep Harlekijn "en gooi jezelf in de armen van je houten broers!"

Na deze hartelijke uitnodiging sprong Pinocchio vanuit de parterre naar de gereserveerde zitplaatsen; met een volgende sprong landde hij op het hoofd van de orkestleider, en vandaar sprong hij op het podium.

De omhelzingen, de vriendelijke klapjes en de uitingen van warme, broederlijke genegenheid welke Pinocchio ontving van de opgewonden menigte acteurs en actrices van het poppenspel, tartten elke beschrijving.

Het schouwspel was ongetwijfeld ontroerend, maar toen het publiek op de parterre zag dat het spel gestopt was, werd ongeduldig en begon te roepen: "Wij willen poppenkast, wij willen poppenkast!"

Maar ze verspilden hiermee hun adem. In plaats van verder te gaan met hun spel, verdubbelden de poppen hun lawaai en hun uitroepen, en ze zetten Pinocchio op hun schouders en droegen hem triomfantelijk rond.

Op dat moment kwam de directeur van de poppenkast tevoorschijn. Hij was zeer groot en zó lelijk dat alleen maar naar hem kijken genoeg was om iedereen bang te laten worden. Zijn baard was zo zwart als inkt, en zo verschrikkelijk lang dat hij van aan zijn kin tot op de grond reikte. Ik moet alleen maar zeggen dat hij erop stapte wanneer hij rond wandelde. Zijn mond was zo groot als een oven en zijn ogen waren als twee lampen van rood glas waarin in een fel licht brandde. Hij hield een lange zweep vast die gemaakt was van slangen en vossenstaarten, welke hij voortdurend liet knallen.

Door deze onverwachte verschijning viel er ineens een diepe stilte: niemand durfde nog ademhalen. Men had een vlieg kunnen horen in deze stilte. De arme poppen van beide sekse beefden als blaadjes in de wind.

“Waarom kom jij de voorstelling in mijn theater verstoren?” vroeg de directeur met de barse stem van een boeman die een ernstige hoof verkoudheid had.

“Geloof mij, weledele heer, het was mijn schuld niet!”

“Dat volstaat! Vannacht zullen wij onze rekening vereffenen.”

Zodra het stuk teneinde was ging de directeur naar de keuken, waar een lekker schapenbout traag aan het spit draaide voor zijn avondmaal. Omdat er niet genoeg hout was om hem voldoende te braden en te bruinen, riep hij Harlekijn en Pulcinella en zei tegen hen:

"Breng die pop hier; hij hangt aan een nagel. Het lijkt mij alsof hij van heel droog hout is gemaakt en ik ben er zeker van dat, wanneer hij in het vuur geworpen wordt, flink wat vlammen zal maken om het vlees te roosteren."

Eerst aarzelden Harlekijn en Pulcinella; maar verschrikt door de strenge blik van hun meester, gehoorzaamden zij. Een beetje later keerden ze terug naar de keuken en droegen de verschrikte Pinocchio, die zich in alle bochten wrong zoals een paling die net uit het water is gehaald, en wanhopig schreeuwde: "Papa! papa! red mij! Ik wil niet sterven, ik wil niet sterven!"

11. Vuurspuwer niest en vergeeft Pinocchio.

De directeur, Vuurspuwer was zijn naam, zag er boosaardig uit, zeker met zijn zwarte baard die zijn borst en benen bedekte zoals een schort. Maar over het geheel genomen had hij geen slecht hart. En daar is bewijs voor. Toen de arme Pinocchio bij hem werd gebracht, worstelend en schreeuwend 'Ik wil niet sterven, ik wil niet sterven!' was hij nogal aangedaan en kreeg hij medelijden met hem. Hij probeerde om het in te houden, maar na een tijdje hield hij het niet meer uit en niesde geweldig. Toen hij het niezen hoorde werd Harlekijn, die tot dan toe zeer bedroefd was geweest en neer hing als een treurwilg, zeer vrolijk en zich vooroverbuigend naar Pinocchio fluisterde hij zachtjes: "Goed nieuws, broer. De Directeur heeft geniesd en dat is een teken dat hij medelijden met je heeft, en dus ben je gered."

De meeste mensen, wanneer ze medelijden hebben met iemand anders, beginnen ofwel te wenen ofwel doen ze tenminste alsof ze hun tranen wegvegen. Maar Vuurspuwer daarentegen, wanneer hij echt aangedaan was, had de gewoonte om te niezen.

Nadat hij geniesd had deed de directeur nog steeds alsof hij een woesteling was en schreeuwde tegen Pinocchio:

"Hou op met huilen! Van je geweeklaag krijg ik buikpijn. Ik voel een kramp die bijna... Atchooo! Atchooo!" en hij niesde twee keer.

"Gezondheid!" zei Pinocchio.

"Dank je! En je papa en je mama, zijn ze nog altijd in leven?" vroeg Vuurspuwer.

"Papa wel; mijn mama heb ik nooit gekend."

"Wie kan zeggen hoeveel verdriet ik je arme oude vader zou aandoen wanneer ik je tussen de gloeiende kolen zou gooien! Arme oude man! Ik beklaag hem! Atchooo! Atchooo! Atchooo!" en hij niesde drie keer.

"Gezondheid!" zei Pinocchio.

"Dank je! Maar ondanks alles verdien ik ook wel wat medelijden want zoals je ziet heb ik geen hout meer om

mijn schapenbout verder te roosteren en, om je de waarheid te zeggen, onder de gegeven omstandigheden zou je mij van groot nut geweest zijn! Maar ik heb medelijden met je gehad, dus moet ik maar geduld oefenen. In plaats van jou zal ik één van de poppen uit mijn gezelschap verbranden. Hé daar, soldaten!”

Na deze oproep verschenen onmiddellijk twee houten soldaten. Ze waren erg lang en zeer dun, en ze hadden helmen op hun hoofd en blanke zwaarden in hun handen.

De directeur gaf hen met schorre stem het bevel:

“Neem Harlekijn, bindt hem stevig vast en gooi hem dan in het vuur. Ik ben vastbesloten dat mijn schapenbout goed geroosterd moet zijn.”

Maar denk eens aan die arme Harlekijn! Zijn schrik was zo groot dat zijn benen slap werden, en hij viel met zijn gezicht op de grond.

Bij dit afschuwelijke zicht begon Pinocchio bitter te wenen, wierp zich aan de voeten van de directeur, maakte zijn lange baard nat met tranen en begon te zeggen, met een smekende stem:

“Heb medelijden, Mijnheer Vuurspuwer!”

“Hier zijn geen mijnheren” antwoordde de directeur streng.

“Heb medelijden, Mijnheer de Ridder!”

“Hier zijn geen ridders!”

“Heb medelijden, Commandant!”

“Hier zijn geen commandanten!”

“Heb medelijden, Excellentie!”

Toen hij zichzelf Excellentie hoorde noemen begon de directeur te glimlachen en werd hij terug vriendelijker en meegaander.

Zich naar Pinocchio kerend, vroeg hij:

“Wel, wat wil je van mij?”

“Ik smeed u om de arme Harlekijn genade te schenken.”

“Voor hem kan er geen medelijden zijn. Omdat ik jou gespaard heb moet hij nu in het vuur, want ik wil dat mijn schapenbout goed geroosterd is.”

“In dat geval” riep Pinocchio trots, rechtstaand en zijn muts van broodkruim weggooiend “in dat geval weet ik wat mijn

plicht is. Komaan, soldaten! Bindt me vast en gooi me in de vlammen. Nee, het is niet eerlijk dat die arme Harlekijn, mijn goede vriend, voor mij zou moeten sterven!”

Deze woorden, uitgesproken met een luide, heldhaftige stem, brachten alle aanwezige poppen aan het wenen. Zelfs de soldaten, alhoewel ze van hout waren, schreiden als twee pas geboren lammetjes.

Vuurspuwer bleef eerst nog zo hard en onverzettelijk als ijs, maar beetje bij beetje begon hij te smelten en te niezen. En, nadat hij vier of vijf keer geniesd had, opende hij liefdevol zijn armen en zei tegen Pinocchio:

“Je bent een flinke, moedige jongen! Kom hier en geef me een kus.”

Pinocchio liep onmiddellijk naar hem toe, klom als een eekhoorn in de baard van de directeur en drukte een hartelijke kus op de punt van zijn neus.

“Heb ik dan genade gekregen?” vroeg de arme Harlekijn met een zwak stemmetje dat bijna onhoorbaar was.

“Ik verleen je genade!” antwoordde Vuurspuwer en daarna, zuchtend en schuddend met zijn hoofd, voegde hij eraan toe:

“Ik zal geduld moeten hebben! Vanavond zal ik mij er moeten bij neerleggen en mijn schapenbout half rauw moeten opeten; maar de volgende keer: wee hem die mij mishaat!”

Bij het nieuws van de genadeverlening renden alle poppen het podium op en staken ze alle lampen en kaarsen aan zoals voor een galaoptreden, en ze begonnen vrolijk rond te springen en te dansen.
En bij dageraad waren ze nog aan het dansen.

12. Pinocchio krijgt vijf goudstukken.

De volgende dag riep Vuurspuwer Pinocchio bij zich en vroeg hem:

"Wat is de naam van je vader?"

"Geppetto."

"En welk beroep oefent hij uit?"

"Hij is een bedelaar."

"Verdient hij veel?"

"Veel verdienen? Nee hoor, hij heeft nooit een cent op zak. Zo heeft hij, om een leesboek te kunnen kopen zodat ik naar school kon gaan, zijn enige jas moeten verkopen, een overjas vol gaten en lappen waarmee je eigenlijk niet op straat kon komen."

"Arme kerel! Ik heb bijna medelijden met hem! Hier zijn vijf goudstukken. Ga ze hem onmiddellijk geven met mijn groeten erbij."

Pinocchio was dolblij en bedankte de directeur wel duizend keer. Eén voor één omhelsde hij alle poppen van het gezelschap, zelfs de soldaten, en ging toen op weg naar huis.

Maar hij was nog niet ver gekomen toen hij op de weg een Vos met een manke poot en een blinde Kat tegenkwam, en zij hielpen elkaar zoals goede kameraden bij tegenslag doen. De Vos, die kreupel was, leunde op de Kat wanneer ze wandelden; en de Kat, die blind was, werd geleid door de Vos.

"Goedendag, Pinocchio" zei de Vos, hem beleefd begroetend.

"Hoe komt het dat je mijn naam kent?" vroeg de pop.

"Ik ken je vader goed."

"Waar heb je hem gezien?"

"Ik heb hem gisteren gezien voor de deur van zijn huis."

"En wat deed hij?"

"Hij stond in zijn hemdsmouwen te bibberen van de kou."

"Arme papa! Maar dat is nu gedaan; in de toekomst zal hij niet meer bibberen!"

"Waarom?"

"Omdat ik een fijne mijnheer ben geworden."

"Jij! Een fijne mijnheer!" zei de Vos en begon ruw en spottend te lachen. De Kat begon ook te lachen, maar om dat te verbergen wreef ze met haar voorpoten over haar snorharen.

"Dat is niet om te lachen" riep Pinocchio boos "Het spijt mij dat ik jullie jaloers moet maken, maar indien je er verstand van hebt, dan kan je zien dat ik hier vijf goudstukken heb." En hij nam uit zijn jaszak het geld dat Vuurspuwer hem gegeven had.

Bij het rinkelen van het geld stak de Vos, in een ongewilde beweging, de poot uit welke hij kreupel noemde, en de Kat deed haar twee ogen open die er uitzagen als twee groene lantaarns. Het is wel waar dat ze haar ogen zo snel terug dicht deed dat Pinocchio er niets van gemerkt had.

"En nu," vroeg de Vos, "wat ga je met al dat geld doen?"

"Eerst en vooral," antwoordde de pop "ben ik van plan om een nieuwe jas te kopen voor mijn papa, gemaakt van goud en zilverdraad, en met diamanten knopen; en daarna zal ik voor mezelf een leesboek kopen."

"Voor jezelf?"

"Ja inderdaad, want ik wil naar school gaan en goed studeren."

"Kijk naar mij!" zei de Vos "Door mijn onnozele passie voor studeren heb ik een poot verloren."

"Kijk naar mij !" zei de Kat "Door mijn onnozele passie voor studeren ben ik blind geworden aan beide ogen."

Op dat ogenblik begon een witte Merel, die in een haag langs de kant van de weg zat, te zingen en zei:

"Pinocchio, luister niet naar de raad van slechte kameraden; indien je het toch doet zul je er spijt van krijgen!"

Arme Merel! Had hij toch maar niets gezegd! Met een grote sprong was de Kat bij hem, greep hem vast en nog voor de vogel "Oh!" kon zeggen at de Kat hem met één hap op, met pluimen en al.

Nadat ze hem had opgegeten en haar mond had afgeveegd, sloot de Kat haar ogen en deed ze opnieuw of ze blind was.

"Arme Merel!" zei Pinocchio tegen de Kat, "waarom heb je hem zo slecht behandeld?"

"Ik moest hem een lesje leren. Hij zal op een andere keer nog wel leren dat hij zich niet moet moeien in de gesprekken van andere mensen."

Ze waren bijna halfweg toen de Vos ineens halt hield en tegen de pop zei:

"Wil je dat geld verdubbelen?"

"Hoe dan?"

"Zou je van die armzalige vijf goudstukken er honderd, duizend of tweeduizend willen maken?"

"Dat zou ik wel willen! Maar hoe?"

"Dat is gemakkelijk genoeg. In plaats van terug naar huis te gaan moet je met ons meekomen."

"En waar wil je mij heenbrengen?"

"Naar het land van de Uilen."

Pinocchio dacht een ogenblik na en zei toen vastberaden:

"Nee, ik ga niet. Ik ben al dicht bij huis, en ik ga naar mijn papa, die op mij wacht. Wie weet hoeveel zuchten de arme man gisteren heeft gelaten toen hij zag dat ik niet terugkeerde! Ik ben inderdaad een slechte zoon geweest, en de Sprekende Krekel had gelijk toen hij zei: 'Ongehoorzame

kinderen zullen het nooit tot iets brengen in deze wereld'. Ik heb gezien dat het waar is, want er zijn mij al veel ongelukken overkomen. Gisteren nog, in het huis van de Vuurspuwer, ben ik bijna... Oh! Ik begin te beven als ik er nog maar aan denk!"

"Je bent dus" zei de Vos "vastbesloten om naar huis te gaan? Ga dan, maar je zal er spijt van hebben".

"Je zal er spijt van hebben!" herhaalde de Kat.

"Denk er eens goed over na, Pinocchio, je loopt weg van je fortuin."

"Je fortuin!" herhaalde de Kat.

"Tussen vandaag en morgen zouden je vijf goudstukken er tweeduizend geworden zijn."

"Tweeduizend!" herhaalde de Kat.

"Maar hoe is het mogelijk dat het er zoveel kunnen worden?" vroeg Pinocchio, waarna zijn mond bleef openstaan van verbazing.

"Ik zal het je onmiddellijk uitleggen" zei de Vos. "Je moet weten dat er in het land van de Uilen een heilig veld is dat door iedereen het Veld van de Wonderen wordt genoemd. In dat veld moet je een kleine put graven, en daar leg je – laat ons zeggen – één goudstuk in. Daarna bedek je het goudstuk met een beetje aarde; dan moet je er twee emmers water over gieten, waarna je er nog twee snuifjes zout op strooit, en wanneer het nacht wordt kun je rustig naar bed gaan. Intussen, tijdens de nacht, zal het goudstuk groeien en in bloei komen, en als je 's morgens opstaat en terugkomt naar het veld, wat zul je dan vinden? Je zult een prachtige boom zien staan met daaraan een heleboel goudstukken, evenveel goudstukken als een mooie maiskolf graantjes heeft in de maand juni."

"Dus," zei Pinocchio, meer en meer verbijsterd,

"veronderstel dat ik mijn vijf goudstukken in dat veld zou begraven, hoeveel goudstukken zou ik dan de volgende morgen vinden?"

"Dat is een heel eenvoudige berekening" antwoordde de Vos "een berekening die je met je vingers kunt maken. Elk goudstuk zal je vijfhonderd goudstukken opleveren;

vermenigvuldig vijfhonderd met vijf en de volgende morgen zul je tweeduizendvijfhonderd schitterende goudstukken op zak hebben.”

“Oh! hoe heerlijk!” riep Pinocchio, dansend van vreugde.

“Van zodra ik die goudstukken heb zal ik er tweeduizend voor mezelf houden en de resterende vijfhonderd aan jullie twee schenken.”

“Aan ons schenken?” riep de Vos verontwaardigd en hij leek erg beledigd. “Waar haal je zo een idee vandaan?”

“Waar haal je zo een idee vandaan?” herhaalde de Kat.

“Wij werken niet om geld te krijgen” zei de Vos “Wij werken uitsluitend om anderen rijk te maken.”

“Anderen” herhaalde de Kat.

“Wat een goede mensen!” dacht Pinocchio bij zichzelf. En op slag vergat hij zijn papa, de nieuwe jas, het leesboek en al zijn goede voornemens en zei tegen de Vos en de Kat:

“Laten we onmiddellijk vertrekken. Ik ga met jullie mee.”

13. Herberg de Rode Kreeft.

Ze staptten, en staptten, en staptten, tot ze tenslotte, tegen de avond, doodmoe aankwamen bij een herberg die "De Rode Kreeft" heette.

"Laat ons hier stoppen" zei de Vos "zodat we iets kunnen eten en een paar uurtjes kunnen rusten. We zullen terug vertrekken om middernacht zodat we morgen bij het begin van de dag op het Veld van de Wonderen aankomen."

Ze gingen binnen in de herberg en zetten zich alle drie aan een tafel, maar geen van hen had honger.

De Kat leed aan een indigestie en voelde zich helemaal niet goed, ze at niet meer dan vijfendertig vissen met tomatensaus en vier porties pensen met Parmezaanse kaas; en omdat ze vond dat de pensen weinig smaak hadden, vroeg ze nog drie keer om extra boter en gemalen kaas!

De Vos had ook wel iets willen eten, maar zijn dokter had hem een strikt dieet gegeven zodat hij zichzelf tevreden moest stellen met een haas, opgediend in een zoetzure saus, een paar vette kippen en nog wat jonge haantjes. Daarna bestelde hij een schotel patrijzen, konijnen, kikkers, hagedissen en andere delicatessen; meer at hij niet. Hij gaf zo weinig om voedsel, zei hij, dat hij niets meer over zijn lippen kreeg.

Pinocchio at het minst van al. Hij vroeg een paar walnoten en een stukje brood en liet alles op zijn bord liggen. De arme jongen kon nog alleen maar denken aan het Veld van de Wonderen.

Toen ze gedaan hadden met eten zei de Vos tegen de waard:

"Geef ons twee goede kamers, één voor Mijnheer Pinocchio,

en de andere voor mij en mijn makker. We zullen een beetje slapen vooraleer we terug weggaan. Maar denk eraan dat u ons om middernacht komt oproepen, want dan willen we onze reis verder zetten."

"Zoals u wilt, heren" antwoordde de waard, en hij knipoogde naar de Vos en de Kat, alsof hij wou zeggen: "Ik weet wat jullie van plan zijn. Wij begrijpen elkaar!"

Van zodra Pinocchio in bed lag viel hij in slaap en begon hij te dromen. En hij droomde dat hij midden op een veld stond, en dat het veld vol struiken stond die overdekt waren met trossen goudstukken, en dat de wind ze deed rinkelen ting, ting, tingeling, alsof ze wilden zeggen: 'Iedereen die dat wilt mag ons komen plukken'. Maar toen Pinocchio zijn hand uitstreckte om deze mooie goudstukken te plukken en ze in zijn zak te steken, werd hij plots gewekt door drie hevige slagen op de deur van zijn kamer.

Het was de waard die hem kwam verwittigen dat het middernacht was.

"Zijn mijn kameraden al klaar?" vroeg de pop.

"Klaar! Ze zijn al twee uur weg."

"Waarom hadden ze zoveel haast?"

"Omdat de Kat een boodschap had ontvangen die zegde dat haar oudste katje last van wintervoeten had en op sterven lag."

"Hebben ze betaald voor het eten?"

"Wat denkt u wel? Ze zijn veel te goed opgevoed om een fijne mijnheer zoals u te beledigen met zulk een voorstel."

"Hoe jammer! Het zou een belediging geweest zijn die mij veel plezier had gedaan." zei Pinocchio, terwijl hij aan zijn hoofd krabde. Daarna vroeg hij:

"En hebben mijn goede vrienden gezegd waar ze op mij zouden wachten?"

"Op het Veld van de Wonderen, morgenvroeg bij zonsopgang."

Pinocchio betaalde een goudstuk voor zijn eten en dat van zijn reisgezellen en vertrok.

Buiten de herberg was het zo pikdonker dat hij bijna tastend zijn weg moest vinden, want het was onmogelijk om een handsbreedte ver te kijken. Enkele nachtvogels vlogen over de weg, van de ene haag naar de andere, en streken met hun vleugels over Pinocchio's neus toen ze hem passeerden; dit bracht hem zodanig aan het schrikken dat hij achteruit sprong en riep: "Wie is daar?" en de echo in de omliggende heuvels antwoordde vanop afstand: "Wie is daar? Wie is daar?"

Terwijl hij verder wandelde zag hij op een boomstam een klein insect dat een zwak licht afgaf, zoals een nachtlampje van doorschijnend porselein.

"Wie ben jij?" vroeg Pinocchio.

"Ik ben de geest van de Sprekende Krekel" antwoordde het insect stil, zo zwak en flauw dat het uit een andere wereld leek te komen.

"Wat wil je van mij?" zei de pop.

"Ik wil je wat raad geven. Ga terug en breng de vier goudstukken die je nog over hebt naar je arme vader, die wanhopig aan het wenen is omdat je niet terug bent gekomen."

"Morgen zal mijn papa een fijne mijnheer zijn, want deze vier goudstukken zullen er tweeduizend worden."

"Vertrouw nooit diegenen die beloven dat ze je in één dag

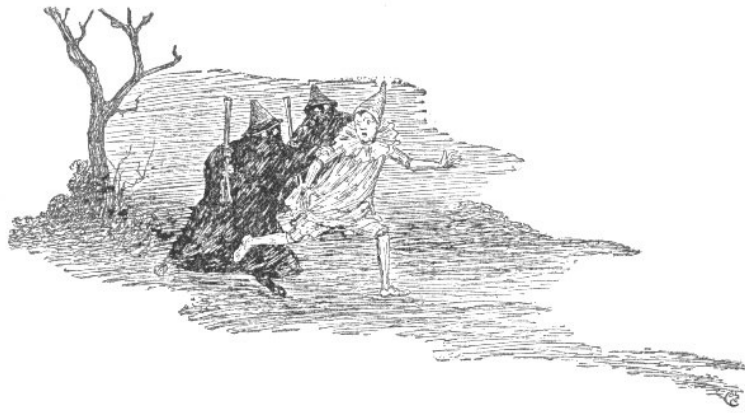
rijk zullen maken. Meestal zijn ze gek of zijn het schurken!
Luister naar mij, en ga terug, mijn jongen.”
“Integendeel, ik ben vastbesloten om er mee door te gaan.”
“Het is al laat in de nacht!”
“Ik ben vastbesloten om er mee door te gaan.”
“De nacht is donker”
“Ik ben vastbesloten om er mee door te gaan.”
“De weg is gevaarlijk!”
“Ik ben vastbesloten om er mee door te gaan.”
“Denk eraan dat kinderen die hun eigen grillen volgen en
alles op hun manier willen doen, daar vroeg of laat spijt van
krijgen.”
“Nog altijd dezelfde verhaaltjes. Goedenacht, Krekel.”
“Goedenacht, Pinocchio, en moge de Hemel je beschermen
tegen gevaren en moordenaars.”
Van zodra hij dit gezegd had verdween de Sprekende Krekel,
even plotseling als een licht dat wordt uitgeblazen, en de
weg werd donkerder dan ooit.

14. Pinocchio valt in de handen van Moordenaars.

"Echt," zei de pop tegen zichzelf, toen hij zijn reis verder zette, "wij kinderen zijn toch erg ongelukkig. Iedereen geeft ons standjes en goede raad. Kijk nu: omdat ik niet naar die vermoeiende Krekel wil luisteren zegt hij dat ik in mijn ongeluk zal lopen! Ik zal zelfs moordenaars tegen komen! Maar dat vind ik niet erg, want ik geloof niet in moordenaars. Ik heb er nooit in geloofd. Ik denk dat moordenaars maar een uitvinding zijn van ouders, waarmee ze kinderen bang maken zodat ze 's nachts niet zouden buiten gaan. En daarbij, veronderstel dat ik ze hier op de weg zou tegenkomen, denk je dat ze mij angst zouden aanjagen? Helemaal niet. Ik zou naar hen toe lopen en roepen: "Heren moordenaars, wat willen jullie van mij? Denk eraan dat er met mij niet te spotten valt. Bemoei jullie dus maar met jullie eigen zaken en laat mij met rust!" Na zo een toespraak zouden ze wel weglopen, sneller dan de wind. Indien ze echter slecht opgevoed waren en niet wegliepen, dan zou ik zelf weg lopen en dat zou het einde van de zaak zijn."

Maar Pinocchio had geen tijd om zijn gedachten af te maken, want op dat ogenblik hoorde hij een licht geritsel van bladeren achter hem.

Hij keek om en zag in de duisternis twee donkere, ongure figuren die helemaal gekleed waren in steenkoolzakken. Ze liepen op hun tenen achter hem aan en maakten grote sprongen zoals twee spoken.

"Hier zijn ze nu in het echt!" zei hij tegen zichzelf, en niet goed wetend waar hij zijn goudstukken moest verbergen, legde hij ze onder zijn tong.

Daarna probeerde hij te ontsnappen. Maar hij was nog geen stap ver toen hij voelde dat iemand hem vastgreep bij zijn arm en twee stemmen, die uit een grafkelder leken te komen, hoorde zeggen:

"Je geld of je leven!"

Pinocchio was niet in staat om te antwoorden, omdat het geld onder zijn tong zat, en maakte wel duizend diepe buigingen en trok wel duizend verschillende gezichten. Hij probeerde op die manier aan de twee duistere figuren, wiens ogen alleen zichtbaar waren door de gaten in hun steenkoolzakken, duidelijk te maken dat hij maar een arme pop was en dat hij zelfs geen valse cent in zijn zakken had.

"Komaan! Geen flauwekul en hier met het geld!"

schreeuwden de twee schurken dreigend.

En de pop maakte een gebaar met zijn handen om duidelijk te maken dat hij geen geld had.

"Geef je geld of je bent dood." zei de grootste van de schurken.

"Dood!" herhaalde de ander.

"En nadat we jou vermoord hebben zullen we ook je vader doden!"

"Ook je vader!"

"Nee, nee, nee, niet mijn arme papa!" riep Pinocchio met

een wanhopige stem, en terwijl hij dat zei rinkelden de goudstukken in zijn mond.

"Aha! Schelm die je bent! Je hebt het geld verborgen onder je tong! Spuw het onmiddellijk uit!"

Pinocchio was koppig.

"Ah! je doet alsof je doof bent, is het niet? Wacht een ogenblik, laat het maar aan ons over om een middel te zoeken waardoor je het wel zult afgeven."

En de ene greep de pop bij het uiteinde van zijn neus, en de andere nam zijn kin vast, en ze begonnen woest te trekken, de ene omhoog en de andere naar beneden, om hem te dwingen zijn mond te openen. Maar het hielp niet.

Pinocchio's mond leek wel vastgenageld en dichtgelijmd.

Toen trok de kleine moordenaar een lelijk mes en probeerde het tussen zijn lippen te steken zoals een hefboom of een bijtel. Maar Pinocchio, snel als de bliksem, nam de hand van de moordenaar tussen zijn tanden, beet ze met één hap af en spuwde ze uit. Verbeeld je zijn verbazing toen hij in plaats van een hand de klauw van een kat op de grond zag liggen.

Aangemoedigd door zijn eerste overwinning gebruikte hij zijn nagels op zo een wijze dat hij erin slaagde om zichzelf te bevrijden van zijn aanvallers en nadat hij over een haag lang de kant van de weg was gesprongen, liep hij weg over de velden. De moordenaars achtervolgden hem zoals twee honden die een haas willen vangen, en de ene, die een klauw verloren had liep op één been, en niemand heeft ooit kunnen verklaren hoe hij daar in slaagde.

Na een achtervolging van een paar kilometers kon Pinocchio niet meer verder. Met de moed der wanhoop klom hij op de stam van een hoge spar en zette zich op de bovenste takken. De moordenaars probeerden achter hem aan te klimmen, maar toen ze halfweg waren gleden ze terug naar beneden en vielen ze op de grond, waarbij de huid van hun handen en knieën werd afgeschaafd.

Maar ze gaven zich niet vlug gewonnen; ze namen een hoeveelheid droog hout, stapelden het op aan de onderkant van de spar, en staken het hout in brand. In minder dan

geen tijd begon de spar te branden en te flakkeren als een kaars die in de wind staat.

Pinocchio zag dat de vlammen elk moment hoger en hoger kwamen, en omdat hij zijn leven niet wou eindigen als een geroosterde duif, maakte hij een geweldige sprong vanuit de top van de boom en liep opnieuw tussen de velden en de wijngaarden. De moordenaars volgden hem en bleven hem op de hielen zitten zonder het ook maar een moment op te geven.

De dag brak aan en ze zaten hem nog altijd achterna. Opeens zag Pinocchio dat zijn weg versperd was door een

gracht vol water dat de kleur van koffie had. Wat moest hij doen? 'Eén! twee! drie!' riep de pop, en, met een aanloop, sprong hij naar de andere kant. De moordenaars sprongen ook, maar omdat ze de afstand niet goed hadden ingeschat: splash! splash! daar vielen ze in het midden van de gracht. Pinocchio hoorde de plons en het geluid van opspattend water en begon luid te roepen en te lachen, en verder lopend zei hij:

"Een lekker bad voor jullie, heren moordenaars."

Hij was er zeker van dat ze verdronken waren, maar toen hij omkeek zag hij dat ze allebei terug achter hem aanzaten, nog altijd gekleed in hun zakken, druipend van het water alsof ze twee lekkende manden waren.

15. De moordenaars hangen Pinocchio op.

Toen de pop dit zag zonk de moed hem in zijn schoenen en hij stond op het punt om zichzelf op de grond te gooien en te laten gebeuren wat komen zou. Toen hij echter zijn ogen naar alle kanten richtte zag hij, op een afstand, een klein huisje zo wit als sneeuw.

"Indien ik nog maar genoeg adem had om dat huis te bereiken, dan zou ik misschien gered zijn."

En zonder tijd te verliezen rende hij voor zijn leven door het bos met de twee moordenaars achter hem.

Tenslotte, na een wanhopige wedren van bijna twee uren kwam hij buiten adem aan de deur van het huis en klopte aan.

Niemand antwoordde.

Hij klopte nogmaals, deze keer zeer hard, want hij hoorde het geluid van naderende stappen en het hevig hijgen van zijn achtervolgers. Weer een stilte.

Toen hij zag dat kloppen niets uithaalde, begon hij uit volle macht tegen de deur te schoppen en erop te slaan. Toen ging het venster open en zag hij een mooi Kind. Ze had blauw haar en een wit, wasachtig gelaat; haar ogen waren dicht en haar handen lagen gekruist over haar borst.

Zonder haar lippen ook maar in het minst te bewegen, zei ze, met een stem die uit een andere wereld leek te komen:

"In dit huis is niemand. Ze zijn allemaal dood."

"Doe dan tenminste de deur voor mij open" riep Pinocchio, wenend en smekend.

"Ik ben ook dood."

"Dood? Wat doe je dan aan het venster?"

"Ik wacht op de lijkbaar die me komt ophalen."

Nadat ze dit gezegd had verdween ze en werd het venster gesloten zonder het minste geluid.

"Oh! mooi Kind met het blauwe haar!" riep Pinocchio "open de deur, in 's hemelsnaam! Heb medelijden met een arme jongen die achtervolgd wordt door moorde..."

Maar hij kon zijn zin niet afmaken, want hij voelde hoe iemand hem bij zijn kraag greep waarna de twee

verschrikkelijke stemmen dreigend tegen hem zegden:

"Je zal ons geen tweede keer ontsnappen!"

De pop zag hoe de dood hem aanstaarde en begon zo hard te beven dat de gewrichten van zijn houten benen begonnen te knarsen en dat de goudstukken onder zijn tong begonnen te rinkelen.

"Nu dan," vroegen de moordenaars "doe je nu je mond open of niet? Ah! geen antwoord? Laat het maar aan ons over: deze keer zullen we je dwingen om hem open te doen!"

En nadat ze twee lange, vreselijke messen hadden getrokken die even scherp waren als scheermesjes, clash!... probeerden ze hem twee keer te steken.

Maar de pop was gelukkig gemaakt van zeer hard hout: daarom braken de messen in duizend stukken en bleven de moordenaars met het handvat in hun handen staan.

Ze keken elkaar aan.

"Ik weet wat we moeten doen," zei één van hen. "Hij moet opgehangen worden! Laten wij hem ophangen!"

"Laten wij hem ophangen!" herhaalde de andere.

Zonder tijd te verliezen bonden ze zijn armen achter hem vast, legden een lus rond zijn nek en hingen hem op aan

een tak van een boom die de Grote Eik werd genoemd. Daarna gingen ze in het gras zitten om te wachten op zijn doodstrijd. Maar na drie uren waren de ogen van de pop nog altijd open, zijn mond was gesloten en hij schopte nog heviger om zich heen dan daarvoor.

Hun geduld verliezend keerden ze zich naar Pinocchio en zeiden op een schertsende toon:

“Tot ziens en tot morgen. Laat ons hopen dat wanneer we terugkeren, je de goedheid hebt gehad om dood te gaan, met je mond wijd open.”

En toen gingen ze weg.

In tussentijd begon er een stormachtige noordenwind te waaien en boos door het bos te brullen, en hij blies de pop van de ene kant naar de andere, waardoor hij hevig heen en weer slingerde, zoals de klepel van een klok tijdens een huwelijksmis. En het slingeren gaf hem gruwelijke krampen, en de strik spande zich steeds vaster zond zijn keel zodat hij geen adem meer kon halen.

Beetje bij beetje werden zijn ogen dof, en alhoewel hij voelde dat de dood nabij was, hoopte hij nog steeds dat een of andere goede ziel hem zou komen helpen voor het te laat was. Maar nadat hij lange tijd gewacht en gewacht had, zag hij dat er helemaal niemand kwam; en toen herinnerde hij zich zijn arme vader en, denkend dat zijn laatste uur geslagen had, stamelde hij:

“Oh! papa! papa! was je nu toch maar hier!”

Zijn adem liet hem in de steek en hij kon niets meer zeggen. Hij sloot zijn ogen, opende zijn mond, strekte zijn benen, voelde een lange huivering door zijn lichaam trekken, en hing stijf en gevoelloos aan de strop.

16. Het mooie Kind redt de pop.

Terwijl Pinocchio, opgehangen aan een tak van de Grote Eik, meer dood dan levend was, kwam het mooie Kind met het blauwe haar terug aan het venster staan. Toen ze de ongelukkige pop aan de boom zag hangen, heen en weer geslingerd door de windvlagen van de noordenwind, kreeg ze medelijden. Ze bracht haar handen samen en klapte driemaal.

Na dit signaal was er het geluid van een snelle vleugelslag en een grote Valk vloog naar de vensterbank.

"Wat zijn uw bevelen, bevallige Fee?" vroeg hij, zijn bek naar beneden buigend als een teken van eerbied.

"Zie je die pop bengelen aan een tak van de Grote Eik?"

"Ik zie hem."

"Heel goed. Vlieg er onmiddellijk naartoe: maak met je sterke bek de knoop los waarmee hij is opgehangen en leg hem voorzichtig in het gras aan de voet van de boom."

De Valk vloog weg en na twee minuten keerde hij terug en zei:

"Ik heb gedaan wat u bevolen heeft."

"En hoe heb je hem gevonden?"

"Wanneer men hem ziet zou men zeggen dat hij dood is, maar hij kan niet echt dood zijn, wat zodra ik de strik rond zijn keel had losgemaakt, gaf hij een zucht en mompelde met een zwakke stem: 'Nu voel ik mij beter!'."

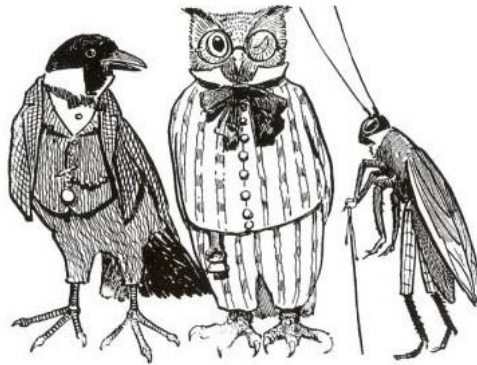
De Fee klapte toen tweemaal in haar handen en er verscheen een prachtige Poedel, lopend op zijn achterpoten alsof hij een mens was.

Hij was gekleed in het livrei van een koetsier. Op zijn hoofd had hij een driehoekige hoed, afgeboord met goud, zijn krullende witte pruik kwam tot aan zijn schouders, hij had een chocoladekleurige overjas met diamanten knopen, en twee grote zakken waarin hij de beenderen bewaarde die zijn meesteres hem als eetmaal gegeven had. Daarbij droeg hij een korte karmozijnrode korte broek, zijden kousen, lage schoenen, en achter zich had hij een soort hoes voor een paraplu die gemaakt was van blauw satijn en waar hij zijn staart kon insteken als het regende.

"Vlug, Medoro, mijn goede hond!" zei de Fee tegen de Poedel. "Maak de mooiste koets uit mijn koetshuis klaar en rij naar het bos. Wanneer je bij de Grote Eik komt zul je op het gras een arme, halfdode pop zien liggen. Neem hem voorzichtig op en leg hem neer op de kussens van de koets en breng hem dan naar mij. Heb je het begrepen?"

Om te tonen dat hij het begrepen had schudde de Poedel de hoes van blauw satijn drie of vier keer heen en weer en liep weg met de snelheid van een renpaard.

Kort daarna kwam er een mooi klein koetsje uit het koetshuis. De kussens waren gevuld met de veren van een kanarie en ze was van binnen bekleed met opgeklopte room, vla en vanillewafels. De kleine koets werd getrokken door honderd paar witte muizen, en de Poedel, zittend op de koetsiersbank, liet zijn zweep heen en weer knallen zoals een koetsier doet wanneer hij bang is om te laat te komen.

Er was nog geen kwartier voorbij toen de koets terugkeerde. De Fee, die stond te wachten aan de deur van het huis, nam de arme pop in haar armen en droeg hem naar een kleine kamer die bekleed was met parelmoer. Ze stuurde een bericht naar de beroemdste dokters van het land.

Ze kwamen onmiddellijk naar haar toe, de ene achter de andere: een Kraai, een Uil en een Sprekende Krekel.

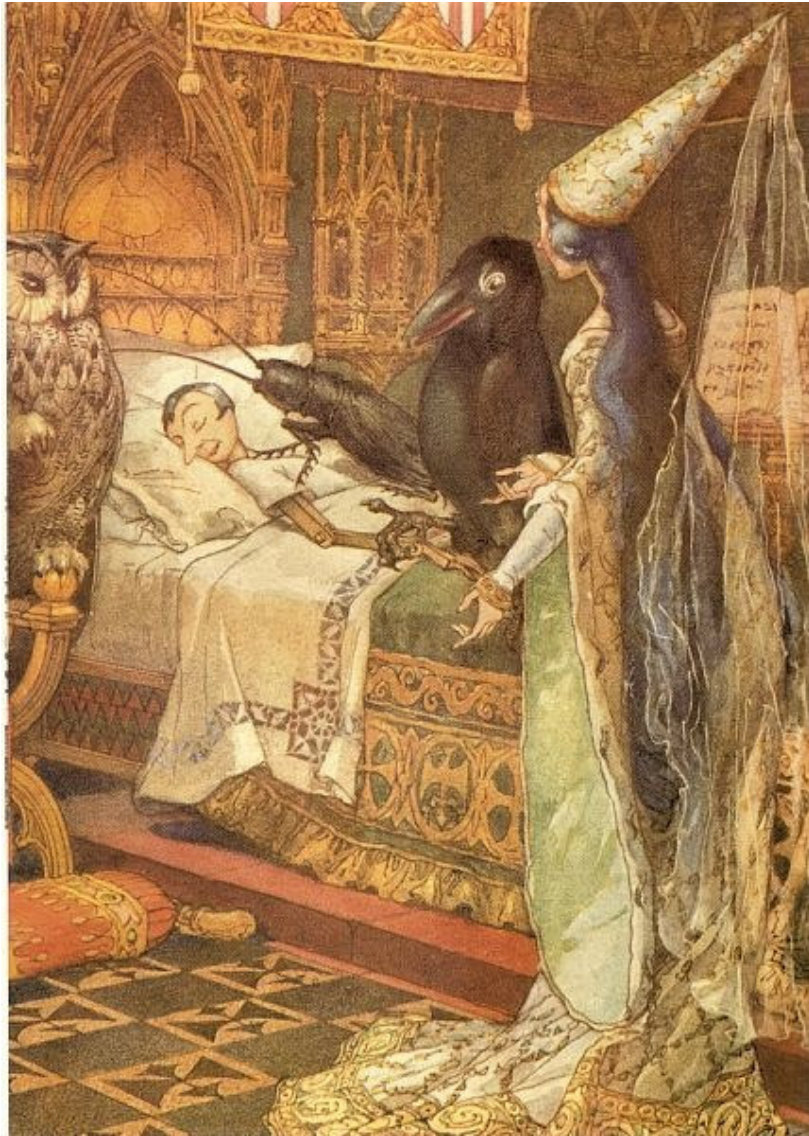
De Fee zei tegen hen:

"Ik zou willen weten, heren, of deze ongelukkige pop dood of levend is!"

Na dit verzoek voelde de Kraai de pols van Pinocchio; daarna betastte hij zijn neus en daarna de kleine teen van zijn voet. En nadat hij dit alles zorgvuldig had gedaan verklaarde hij plechtig:

"Naar mijn mening is deze pop al redelijk dood; maar indien hij, ongelukkig genoeg, niet dood zou zijn, dan zou dat betekenen dat hij nog leeft!"

"Het spijt mij," zei de Uil "dat ik verplicht ben om de Kraai, mijn doorluchtige vriend en collega, tegen te spreken; maar naar mijn mening leeft de pop nog; maar indien hij, ongelukkig genoeg, niet meer zou leven, dan zou dat betekenen dat hij inderdaad dood is!"

En heeft u niets te zeggen?" vroeg de Fee aan de Sprekende Krekel.

"Naar mijn mening is het beter dat een dokter, wanneer hij niet weet waarover hij het heeft, zijn mond houdt. Verder kan ik alleen maar zeggen dat dit gezicht mij bekend voorkomt. Ik heb hem vroeger al eens gezien!"

Pinocchio, die tot op dat ogenblik onbeweeglijk was blijven liggen, zoals een echt stuk hout, werd overmand door een stuiptrekking waardoor het hele bed schudde.

"Deze pop hier," vervolgde de Sprekende Krekel, "is een onverbeterlijke schurk."

Pinocchio opende zijn ogen, maar deed ze onmiddellijk terug

dicht.

"Hij is een boef, een nietsnut, een vagebond."

Pinocchio verborg zijn gezicht achter zijn kleren.

"Deze pop hier is een ongehoorzame zoon die zijn vader zal doen sterven aan een gebroken hart!"

Op dat ogenblik werd de kamer gevuld door het onderdrukte geluid van snikken en huilen. Iedereen was stomverbaasd toen ze, nadat ze de lakens een beetje hadden opgeheven, ontdekten dat de geluiden van Pinocchio kwamen.

"Wanneer een dode weent, is dat een teken dat hij aan de beterhand is." zei de Kraai plechtig.

"Het spijt mij om mijn doorluchtige vriend en collega te moeten tegenspreken" zei de Uil "maar voor mij, wanneer de dode weent, is het een teken dat hij bedroefd is omdat hij moet sterven."

17. Pinocchio wil zijn medicijn niet nemen.

Van zodra de drie dokters de kamer hadden verlaten kwam de Fee bij Pinocchio en toen ze zijn voorhoofd aanraakte merkte ze dat hij hoge koorts had.

Daarom nam ze een wit poeder en loste dat op in een half glas water, ze gaf het glas aan de pop en zei vriendelijk:

"Drink dit op en binnen een paar dagen ben je genezen."

Pinocchio keek naar het glas, trok een zuur gezicht en vroeg dan met een klagend stemmetje:

"Is het zoet of bitter?"

"Het is bitter, maar het zal je goed doen."

"Als het bitter is wil ik het niet drinken."

"Luister naar mij: drink het op."

"Ik hou niet van bittere dingen."

"Drink het, en wanneer je het opgedronken hebt zal ik je een klontje suiker geven om de bittere smaak weg te nemen."

"Waar is het suikerklontje?"

"Hier is het," zei de Fee, terwijl ze een klontje uit een gouden suikerpot nam.

"Geef me eerst het suikerklontje en dan zal ik dat slechte, bittere water drinken."

"Beloof je het mij?"

"Ja"

De Fee gaf hem het suikerklontje en Pinocchio at het

onmiddellijk op en zei, terwijl hij zijn lippen aflikte:

"Het zou mooi zijn indien suiker een medicijn was! Ik zou het elke dag nemen."

"Hou nu je belofte en drink een paar slokjes van het water, het zal je goed doen."

Pinocchio nam met tegenzin het glas in zijn hand en stak er de punt van zijn neus in, daarna bracht hij het bij zijn lippen, stak er terug zijn neus in en zei tenslotte:

"Het is te bitter! te bitter! Ik kan het niet drinken."

"Hoe kan je dat zeggen terwijl je het nog niet eens geproefd hebt?"

"Ik kan het mij voorstellen! Ik weet het door de geur. Ik wil eerst een ander klontje suiker en dan zal ik het opdrinken!"

De Fee, die geduldig was zoals een goede moeder, stak een ander suikerklontje in zijn mond en gaf hem daarna het glas.

"Ik kan het zo niet drinken!" zei de pop, terwijl hij wel duizend grimassen maakte.

"Waarom?"

"Omdat het kussen dat daar beneden op mijn voeten ligt me hindert."

De Fee nam het kussen weg.

"Het heeft geen zin. Zelfs zo kan ik het niet drinken."

"Wat scheelt er nu weer?"

"De deur staat half open, en dat stoort mij."

De Fee deed de deur dicht.

"Wat ik wil zeggen" riep Pinocchio terwijl hij in tranen uitbarstte "is dat ik dat bittere water niet wil drinken... nee, nee, nee!"

"Mijn jongen, daar zul je spijt van krijgen."

"Het kan mij niet schelen."

"Je bent ernstig ziek."

"Het kan mij niet schelen."

"Binnen een paar uren zal de koorts je naar de andere wereld brengen."

"Het kan mij niet schelen."

"Ben je niet bang voor de dood?"

"Ik ben helemaal niet bang van de dood! Ik ga liever dood

dan dat bittere medicijn te moeten drinken.”

Op dat ogenblik vloog de deur open en vier konijnen, zwart als inkt, kwamen de kamer binnen en droegen op hun schouders een kleine lijkbaar.

“Wat willen jullie van mij?” riep Pinocchio, terwijl hij doodsbang rechtop in bed ging zitten.

“We komen je halen.” zei het grootste konijn.

“Me komen halen? Maar ik ben nog niet dood!”

“Nee, nog niet. Maar je hebt maar een paar minuten meer te leven omdat je het medicijn niet wilt nemen dat je koorts kan genezen.”

“Oh, Fee, Fee!” schreeuwde de pop, “geef me onmiddellijk

dat glas; vlug, in 's hemelsnaam, ik wil niet sterven, ik wil niet sterven."

En het glas met beide handen vastnemend dronk hij het in één keer leeg.

"We moeten geduld hebben!" zegden de konijnen "Deze keer zijn we voor niets gekomen."

Ze namen de kleine lijkbaar terug op hun schouders en verlieten de kamer, zachtjes mopperend en morrend.

En zowaar, na een paar minuten sprong Pinocchio uit het bed en voelde zich heel goed, omdat houten poppen het voorrecht hebben om zelden ziek te worden en snel te genezen.

Toen de Fee hem zo door de kamer zag lopen en rennen, zo blij en levendig als een jong haantje, zei ze tegen hem:

"Ik zie dat mijn medicijn je goed heeft gedaan?"

"Goed? Dat zou ik wel denken! Het heeft mijn leven terug gegeven!"

"Maar waarom heeft het zo lang geduurd vooraleer je het wou nemen?"

"Omdat alle kinderen zo zijn! We zijn banger van het medicijn dan van de ziekte."

"Wat een schande! Kinderen zouden moeten weten dat een goed medicijn, op tijd ingenomen, hen kan behoeden voor een ernstige ziekte en zelfs voor de dood."

"Oh! maar een volgende keer zal ik niet zo lang wachten. Ik zal terugdenken aan die zwarte konijnen met de lijkbaar op hun schouders en dan zal ik onmiddellijk het glas in mijn handen nemen en het helemaal leeg drinken!"

"Kom nu hier en vertel me hoe je in de handen van die moordenaars bent gevallen."

"Wel, de directeur, Vuurspuwer, gaf me enkele goudstukken en zei tegen mij: 'Ga nu en breng ze naar je vader!' maar onderweg kwam ik een Vos en een Kat tegen die tegen mij zegden: 'Zou je willen dat deze goudstukken er tweeduizend werden? Kom met ons mee en we zullen je naar het Veld van de Wonderen brengen.' en ik zei 'Laat ons gaan.' en zij zegden: 'Laat ons stoppen bij de herberg De Rode Kreeft' en voor middernacht zijn ze weggegaan. En toen ik wakker

werd zag ik dat ze niet meer in de herberg waren, omdat ze weg waren. Daarna ging ik ze in het donker zoeken, maar u kunt niet geloven hoe donker het was; en toen zag ik twee moordenaars in steenkoolzakken die tegen mij zegden: 'Hier met je geld' en ik zei tegen hen: 'Ik heb geen geld' omdat ik de vier goudstukken in mijn mond verstopt had, en één van de moordenaars probeerde zijn hand in mijn mond te steken en ik beet zijn hand af en spuwde ze uit, maar in plaats van een hand was het een kattenpoot. En de moordenaars liepen achter mij, en ik liep, en liep, maar ze konden mij pakken en bonden een koord rond mijn nek en hingen mij op aan een boom in dat bos en zegden tegen mij: 'Morgen komen we terug en dan zul je dood zijn met je mond open en zullen we de goudstukken kunnen stelen die je verborgen hebt onder je tong'."

"En waar heb je de vier goudstukken verstopt?" vroeg de Fee.

"Ik heb ze verloren!" zei Pinocchio, maar hij was aan het

liegen, want ze zaten in zijn zak.

Hij had nog maar net die leugen verteld of zijn neus, die toch al lang was, werd nog vijf centimeter langer.

"En waar heb je ze verloren?"

"In het bos hier dichtbij."

Bij deze tweede leugen werd zijn neus nog langer.

"Indien je ze verloren hebt in het bos" zei de Fee "zullen we ze gaan zoeken en zullen we ze vinden omdat alles wat in het bos wordt verloren altijd wordt teruggevonden."

"Ah! nu herinner ik het mij terug" antwoordde de pop die in verwarring geraakte "Ik heb de vier goudstukken niet verloren, ik heb ze ingeslikt toen ik uw medicijn opdronk."

Bij deze leugen werd zijn neus zo geweldig lang dat de arme Pinocchio hem in geen enkele richting meer kon bewegen.

Wanneer hij hem naar de ene kant keerde botste hij met zijn neus tegen het bed of de venster, wanneer hij hem naar de andere kant keerde botste hij tegen de muren of de deur, en wanneer hij zijn hoofd een beetje omhoog deed stak hij hem bijna in de ogen van de Fee.

En de Fee keek naar hem en lachte.

"Waarom lacht u?" vroeg de pop, zeer verward en bang toen hij zag hoe groot zijn neus was geworden.

"Ik lach om de leugens die je verteld hebt."

"En hoe kunt u weten dat ik leugens heb verteld?"

"Leugens, mijn jongen, komen altijd uit, omdat er twee soorten zijn. Er zijn leugens met korte beentjes en leugens die een lange neus hebben. Jouw leugens zijn toevallig die welke een lange neus hebben."

Pinocchio wist niet waar hij zich kon verbergen van schaamte en probeerde uit de kamer weg te lopen; maar dat lukte niet, want zijn neus was zo lang geworden dat hij niet meer door de deur kon.

18. Pinocchio ontmoet terug de Vos en de Kat.

De Fee liet de pop een half uur wenen over zijn lange neus, welke niet meer de deur van de kamer kon. Dit deed ze om hem een lesje te leren en om hem te straffen voor de schandelijke fout van het liegen, de meest schandelijke fout die een kind kan maken.

Maar toen ze hem daar zag staan, misvormd en met gezwollen ogen van het vele huilen, kreeg ze medelijden met hem. Ze klapte daarom in haar handen en op dat signaal vlogen er duizend grote vogels, Spechten genoemd, binnen in de kamer. Ze gingen onmiddellijk op Pinocchio's neus zitten en begonnen er met zoveel ijver in te pikken dat, na een paar minuten, zijn enorme en belachelijke neus terug zijn normale afmetingen kreeg.

"Wat een goede Fee bent u" zei de pop, terwijl hij zijn tranen droogde "en hoeveel hou ik van u!"

"Ik hou ook van jou" antwoordde de Fee "en indien je bij mij wilt blijven zul je mijn kleine broertje zijn en zal ik jouw goede zuster zijn."

"Ik zou heel graag blijven indien het niet was voor mijn arme papa."

"Ik heb aan alles gedacht. Ik heb je vader al verwittigd en vanavond zal hij hier zijn."

"Echt?" riep Pinocchio, opspringend van vreugde. "Dan, kleine Fee, indien het voor u goed is, zou ik graag weggaan en hem tegemoet lopen. Ik wil zo graag een kus geven aan die arme oude man, die door mijn toedoen zoveel heeft geleden, dat ik de minuten zit af te tellen."

"Ga dan, maar pas op dat je niet verdwaalt. Neem de weg door het bos en ik ben er zeker van dat je hem zult ontmoeten."

Pinocchio vertrok en van zodra hij in het bos was begon hij te huppelen als een geitje. Maar toen hij op een bepaalde plaats kwam, dicht tegen de Grote Eik, stopte hij omdat hij dacht dat hij in de struiken mensen hoorde. En inderdaad kwamen er twee personen vanuit het struikgewas naar de weg. Kun je raden wie het waren? Zijn twee reisgezellen, de Vos en de Kat, waarmee hij gegeten had in de herberg De Rode Kreeft.

"Wel, hier is onze goede Pinocchio!" riep de Vos, terwijl hij hem kuste en omhelsde. "Hoe kom jij hier?"

"Hoe kom jij hier?" herhaalde de Kat.

"Het is een lang verhaal" antwoordde de pop "dat ik jullie zal vertellen wanneer ik tijd heb. Maar weten jullie dat ik vorige nacht, toen jullie me achterlieten in de herberg, moordenaars ben tegengekomen op de weg?"

"Moordenaars! Oh, arme Pinocchio! En wat wilden ze?"

"Ze wilden mijn goudstukken stelen."

"De schurken!" zei de Vos.

"Lelijke schurken!" herhaalde de Kat.

"Maar ik liep van hen weg" vervolgde de pop "en ze achtervolgden mij en tenslotte namen ze mij vast en hingen me op aan de tak van die eik."

En Pinocchio wees naar de Grote Eik, die op twee passen van hem af stond.

"Is het mogelijk om nog iets verschrikkelijker te horen?" zei de Vos. "In wat voor een slechte wereld leven wij toch! Waar

kunnen fatsoenlijke mensen zoals wij ons nog veilig voelen?"

Terwijl ze zo aan het spreken waren zag Pinocchio dat de Kat kreupel was aan haar rechtse voorpoot, omdat ze die samen met haar klauwen verloren had. Daarom vroeg hij:

"Wat is er met je voorpoot gebeurd?"

De Kat probeerde te antwoorden maar raakte in verwarring. Daarom zei de Vos onmiddellijk:

"Mijn vriend is te bescheiden, en daarom zegt hij niets. Ik zal voor hem antwoorden. Ik moet je vertellen dat we een uur geleden op de weg een oude wolf tegenkwamen, die bijna flauw viel van de honger, en aan ons een aalmoes vroeg. We hadden zelfs geen visgraat om aan hem te geven, maar wat deed mijn vriend, die werkelijk een hart van goud heeft? Hij beet één van zijn voorpoten af en gaf hem aan de arme Wolf zodat die zijn honger kon stillen."

En terwijl de Vos dit vertelde deed hij alsof hij een traan wegpinkte.

Pinocchio was ook ontroerd en hij boog zich naar de Kat en fluisterde in zijn oor:

"Indien alle katten op jou leken, hoe gelukkig zouden de muizen dan zijn!"

"En nu, wat doe je hier eigenlijk?" vroeg de Vos aan de pop.

"Ik wacht op mijn papa, die elk moment hier kan zijn."

"En je goudstukken?"

"Ik heb ze in mijn zak, allemaal behalve die ene die ik uitgegeven heb in de herberg van De Rode Kreeft."

"En dan te bedenken dat je, in plaats van vier goudstukken, er morgen wel duizend of tweeduizend zou kunnen hebben! Waarom luister je niet naar mijn raad? Waarom ga je ze niet begraven in het Veld van de Wonderen?"

"Vandaag is dat onmogelijk; ik zal het een andere keer doen."

"Een andere keer is te laat!" zei de Vos.

"Waarom?"

Omdat het veld gekocht is door een heer en na morgen zal niemand daar nog geld mogen begraven."

"Hoe ver is het Veld van de Wonderen?"

"Nog geen drie kilometer. Kom je met ons mee? In een half

uurtje ben je er. Je kunt onmiddellijk je geld begraven en na een paar minuten heb je tweeduizend goudstukken, en deze avond kun je met je zakken vol geld naar huis gaan. Kom je met ons mee?"

Pinocchio dacht aan de goede Fee, de oude Geppetto, en de waarschuwingen van de Sprekende Krekel, en hij aarzelde vooraleer hij een antwoord gaf. Maar tenslotte deed hij zoals alle kinderen die geen greintje verstand en een hart van steen hebben: hij schudde met zijn hoofd en zei tegen de Vos en de Kat:

"Laat ons gaan. Ik ga mee."

En weg gingen ze.

Nadat ze een halve dag op weg waren kwamen ze aan een stadje dat "Val voor Domkoppen" heette.

Zodra Pinocchio de stad binnen ging zag hij dat de straten vol waren met honden die geeuwden van de honger, geschoren schapen die beefden van de kou, hanen zonder kammen die bedelden om een graantje maïs, grote vlinders die niet meer konden vliegen omdat ze hun mooi gekleurde vleugels hadden verkocht, pauwen die beschaamd wegliepen omdat ze geen staart meer hadden en fazanten die verlegen rondscharrelden, treurend over de schitterende gouden en zilveren veren die ze voorgoed kwijt waren.

Temidden van die menigte bedelaars en beschaamde schepsels kwam af en toe een rijke koets voorbij met daarin een Vos of een stelende Ekster, of een andere roofvogel.

"En waar is het Veld van de Wonderen?" vroeg Pinocchio.

"Het is hier, nog geen twee stappen verder."

Ze liepen door de stad en toen ze buiten de stadsmuren waren, kwamen ze bij een verlaten veld.

"We zijn er" zei de Vos tegen de pop. "Buk je nu en graaf met je handen een klein putje in de grond en leg daar je goudstukken in."

Pinocchio gehoorzaamde. Hij groef een putje, legde er de vier goudstukken in die hij nog over had en vulde daarna het putje met een beetje aarde.

"Ga nu naar dat kanaal hier dichtbij," zei de Vos "haal een kruik water en giet dat water over het putje waarin je het

geld hebt gezaaid."

Pinocchio ging naar het kanaal, en omdat hij geen kruik had, nam hij een van zijn oude schoenen en vulde die met water, waarna hij hem over het putje leeg goot.

Daarna vroeg hij:

"Moet er nog iets anders gebeuren?"

"Niets meer" antwoordde de Vos. "We kunnen nu weggaan. Je kunt binnen twintig minuten terugkeren en dan zul je al een struik uit de grond zien komen, met zijn takken vol geld."

De arme pop was buiten zichzelf van vreugde en bedankte de Vos en de Kat wel duizend keer, en beloofde om hem een mooi geschenk te geven.

"We vragen niet om geschenken" zeiden de twee schurken

"Het is voor ons voldoende dat we je getoond hebben hoe je rijk kan worden zonder hard te werken, en hierdoor zijn we even gelukkig als mensen die op vakantie gaan."

Nadat ze dit gezegd hadden namen ze afscheid van Pinocchio en wensten hem een goede oogst.

19. Het geld van Pinocchio is gestolen.

De pop keerde terug naar de stad en begon de minuten één voor één af te tellen, en toen hij dacht dat het tijd was nam hij de weg die naar het Veld van de Wonderen leidde.

Terwijl hij gehaast verder liep begon zijn hart snel te kloppen, tik, tak, tik, tak, zoals een uurwerk in de huiskamer doet, wanneer het goed werkt tenminste.

Ondertussen dacht hij:

“En indien ik in plaats van duizend goudstukken aan de takken twee- of drieduizend stukken zou vinden? En in plaats van tweeduizend er misschien wel vijfduizend zou vinden? En in plaats van vijfduizend er misschien honderdduizend zou vinden? Oh! wat een mooie mijnheer zou ik dan worden! Ik zou een prachtig paleis hebben, wel duizend houten paarden en duizend stallen om mezelf te amuseren, een kelder vol met zwarte bessenwijn en zoete siropen, en een bibliotheek vol met snoep, taartjes, pruimenvlaai, bitterkoekjes en koekjes met room.”

Terwijl hij deze luchtkastelen aan het bouwen was kwam hij in de buurt van het veld en hij stopte om uit te kijken naar een boom wiens takken vol hingen met geld, maar hij zag niets.

Hij ging nog honderd stappen dichterbij... weer niets.

Hij kwam bij het veld en ging recht naar de kleine put waar hij zijn goudstukken had begraven... weer niets.

Toen begon hij goed na te denken, en zonder acht te slaan op sociale regels of goede manieren, trok hij zijn handen uit zijn zakken en krabde langdurig aan zijn hoofd.

Op dat ogenblik hoorde hij dicht bij hem een uitbarsting van gelach en hij zag een grote Papegaai op de tak van een boom zitten terwijl hij de weinige veren welke hij nog bezat aan het oppoetsen was.

“Waarom ben je aan het lachen?” vroeg Pinocchio met een boze stem.

“Ik lach omdat ik bij het oppoetsen van mijn veren mezelf onder de arm gekitteld heb.”

De pop antwoordde niet, maar ging naar het kanaal, vulde dezelfde oude schoen met water, en goot het water terug over het putje waarin zijn goudstukken begraven lagen. Terwijl hij dat deed hoorde hij een nieuwe lach, die nog

onbeschaamder klonk dan de eerste en de stilte van die eenzame plaats verscheurde.

"Voor eens en voor altijd" schreeuwde Pinocchio woedend, "mag ik nu weten, slecht opgevoede Papegaai, waarmee je aan het lachen bent?"

"Ik lach met die simpele zielen die alle onnozele dingen geloven die hun verteld worden, en die zichzelf laten vangen door hen die listiger zijn dan zij."

"Spreek je misschien over mij?"

"Ja, ik spreek over jou, arme Pinocchio... over jou die onnozel genoeg bent om te geloven dat geld kan gezaaid en geoogst worden in het veld, net zoals bonen en pompoenen. Ik heb dat ook ooit eens geloofd en vandaag draag ik er nog de gevolgen van. Toen, nadat het te laat was, heb ik geleerd dat er maar twee manieren zijn om op een eerlijke manier een paar centen te verzamelen: ofwel door het werk van je eigen handen ofwel door de scherpte van je eigen verstand."

"Ik begrijp je niet" zei de pop, die al begon te beven van ongerustheid.

"Heb geduld! Ik zal mezelf duidelijker maken." antwoordde de Papegaai. "Je moet weten dat, terwijl jij in de stad was, de Vos en de Kat naar het veld zijn teruggekomen; ze hebben het begraven geld weggenomen en zijn er toen sneller dan de wind vandoor gegaan. En wie hen nu nog wil vangen zal slim moeten zijn."

Pinocchio bleef met open mond staan en omdat hij de woorden van de Papegaai niet wilde geloven, begon hij met zijn handen en zijn nagels de aarde op te graven die hij zojuist nat had gemaakt. En hij groef, en groef, en groef, en maakte zo een diepe put dat men er een hele hooiberg had kunnen in zetten, maar het geld was weg.

Wanhopig rende hij terug naar de stad en ging rechtstreeks naar het Gerechtshof om de twee schurken, die hem beroofd hadden, aan te geven bij de rechter.

De rechter was een grote aap van de stam der gorilla's, een oude aap, achtenswaardig door zijn leeftijd, door zijn witte baard, maar vooral door zijn gouden bril zonder glazen die hij altijd moest dragen, omdat een ontsteking op zijn ogen hem al vele jaren last bezorgde.

Pinocchio vertelt in aanwezigheid van de rechter alle omstandigheden van het schandelijk bedrog waarvan hij het slachtoffer was geworden. Hij gaf de namen, de bijnamen, en andere details van de twee boeven, en vroeg tenslotte gerechtigheid.

De rechter luisterde heel welwillend; gaf blijk van grote interesse in het verhaal; was zeer geroerd en ontroerd; en toen de pop verder niets meer te zeggen had, stak hij zijn hand uit en liet een bel rinkelen.

Op dit teken verschenen onmiddellijk twee bulldoggen gekleed als politiemannen. De rechter wees naar Pinocchio en zei tegen hen:

"Deze arme duivel werd beroofd van vier goudstukken; neem hem mee en sluit hem onmiddellijk op in de gevangenis."

De pop verstijfde van angst toen hij dit onverwachte vonnis hoorde en probeerde te protesteren; maar de politiemannen wilden geen tijd verliezen; ze legden een hand op zijn mond en namen hem mee naar de gevangenis.

En daar bleef hij vier maanden, vier lange maanden, en hij zou er nog langer gezeten hebben indien een gelukkige omstandigheid er niet voor gezorgd had dat hij vrijkwam. De jonge Keizer die over de stad "Val voor Domkoppen" regeerden had een schitterende overwinning behaald op zijn vijanden en liet publieke feesten organiseren. Er waren feesten, vuurwerk, paardenrennen en wielerveden, en als bijkomend teken van triomf beval hij dat men alle gevangenisdeuren moest openzetten en alle boosdoeners moest vrijlaten.

"Indien de anderen worden vrijgelaten, dan ga ik ook" zei Pinocchio tegen de gevangenisbewaker.

"Nee, jij niet" zei de gevangenisbewaker "want jij behoort niet tot de rijkere klassen."

"Pardon," antwoordde Pinocchio "ik ben ook een boef."

"In dat geval is het in orde" zei de bewaker, en hij nam zijn hoed af en boog eerbiedig voor hem, waarna hij de

gevangenisdeuren opende en hem vrijliet.

20. Pinocchio keert terug naar het huis van de Fee.

U kunt zich Pinocchio's vreugde voorstellen toen hij terug vrij was. Zonder ook maar een seconde te wachten verliet hij de stad en nam de weg die naar het huis van de Fee leidde.

Door het regenachtige weer was de weg een modderpoel geworden waar hij tot aan zijn knieën inzakte. Maar de pop wilde niet opgeven. Gekweld door het verlangen om zijn vader en zijn kleine zuster met het blauwe haar terug te zien, rende hij als een windhond, en terwijl hij liep werd hij van kop tot teen bedekt met modderspatten. En hij zei tegen zichzelf naarmate hij verder liep: 'Hoeveel ongeluk heb ik al gehad. Maar ik had het verdiend, want ik ben een koppige, eigenzinnige pop. Ik wil het altijd op mijn manier hebben, zonder te luisteren naar hen die het goed met mij voorhebben, en die duizend keer meer verstand hebben dan ik! Maar van nu af aan ben ik vast besloten om te veranderen en braaf en gehoorzaam te worden. Want nu heb ik zelf gezien dat ongehoorzame kinderen van het ene ongeluk in het andere vallen. Zou mijn papa op mij gewacht hebben? Zal ik hem terug zien in het huis van de Fee? Arme man, het is zo lang geleden sinds ik hem nog gezien heb: ik sterf van verlangen om hem te omhelzen en hem te overdekken met kussen! En zal de Fee mijn ongehoorzaamheid vergeven? Als ik denk aan alle vriendelijkheid en liefdevolle zorgen die ik van haar heb gekregen, dat ik zelfs mijn leven aan haar te danken heb! Zou het mogelijk zijn om een jongen te vinden die nog ondankbaarder of hartelozer is dan ik?"

Terwijl hij dit zegde stopte hij ineens, doodsbang, en deed vier passen achteruit.

Wat had hij gezien?

Hij had een geweldig grote slang gezien die over de weg lag. Haar huid was groen, ze had rode ogen, en een scherpe staart die rookte als een schoorsteen.

Het is onmogelijk om zich voor te stellen hoe hard de pop hiervan moest griezelen. Hij liep weg tot op een veilige afstand, ging neerzitten op een hoop stenen, en wachtte tot de Slang wegging en de weg weer vrij was.

Hij wachtte een uur; twee uren; drie uren; maar de Slang was nog altijd daar, en zelfs vanop afstand kon hij het rode licht van haar vurige ogen zien en de rookpluim die opsteeg uit haar staart.

Tenslotte raapte Pinocchio al zijn moed bij elkaar, kwam tot op een paar passen afstand en zei tegen de Slang met een zachte, vleierende stem:

“Verontschuldig mij, Mijnheer Slang, maar zou u zo goed willen zijn om een beetje op te schuiven zodat ik kan passeren?”

Hij had evengoed tegen een muur kunnen spreken.
Niemand bewoog.

Hij begon opnieuw met dezelfde zachte stem:

“U moet weten, Mijnheer Slang, dat ik op weg ben naar huis, waar mijn vader op mij wacht, en het is zolang geleden sinds ik hem nog gezien heb! Wilt u mij daarom toestaan om mijn weg te vervolgen?”

Hij wachtte op een teken van antwoord op zijn verzoek, maar er kwam geen teken; het was zelfs zo dat de Slang, die tot dat moment kwiek en vol leven was geweest, nu stil en bijna stijf werd. Hij sloot zijn ogen en zijn staart stopte met roken.

“Zou hij echt dood kunnen zijn?” zei Pinocchio, in zijn handen wrijvend van opluchting. Hij besloot om over de slang te springen en zo de overzijde van de weg te bereiken. Maar net toen hij wou springen zette de Slang zichzelf ineens recht, zoals een opgespannen veer die losschiet; en de pop liep verschrikt achteruit, struikelde en viel op de grond.

En hij viel zo slecht dat zijn hoofd in de modder stak en zijn benen naar de lucht wezen.

Toen de Slang zag hoe hevig de pop in de lucht schopte met zijn hoofd in de grond, kreeg hij de stuipen van het lachen, en lachte, lachte, tot er in zijn borst een ader knapte en hij stierf. En deze keer was hij echt dood.

Daarna liep Pinocchio verder, hopen dat hij het huis van de Fee nog voor zonsondergang zou bereiken. Maar een weinig later kreeg hij zoveel honger dat hij het niet langer kon uithouden, en hij sprong in een veld naast de weg om daar een paar trossen Muscatel druiven te plukken. Oh, had hij dat maar nooit gedaan!

Hij was nog maar net in de wijngaard toen – krak! – zijn benen geklemd zaten tussen twee ijzeren staven en hij werd zo duizelig van de pijn dat voor zijn ogen duizenden sterren in alle kleuren begonnen te dansen.

De arme pop was gevangen in een val die daar gezet was om grote bunzings te vangen, welke een plaag waren voor de kippenboerderijen daar in de buurt.

21. Pinocchio speelt voor waakhond.

Pinocchio begon te roepen en te schreeuwen, maar zijn tranen en zijn gekreun waren nutteloos, want er was geen enkel huis te zien, en op de weg liep er geen levende ziel. Toen viel de nacht.

Deels door de pijn van het ijzer dat in zijn benen sneed, en deels door de schrik omdat hij helemaal alleen in het donker in het midden van de velden lag, stond de pop op het punt om flauw te vallen. Net op dat moment zag hij een Vuurvlieg over zijn hoofd vliegen.

Hij riep haar en zei:

"Oh, kleine Vuurvlieg, wil je medelijden hebben met mij en mij uit deze marteling bevrijden?"

"Arme jongen!" zei de Vuurvlieg, nadat ze gestopt was en hem met veel medelijden bekeek; "maar hoe zijn je benen tussen die scherpe ijzers terecht gekomen?"

"Ik kwam in het veld om een paar trossen van deze Muscatel druiven te plukken, en..."

"Maar waren die druiven van jou?"

"Nee."

"Wie heeft je geleerd dat je de bezittingen van andere mensen mag stelen?"

"Ik had zo een grote honger."

"Honger, mijn jongen, is nog geen reden om dingen weg te nemen die niet van ons zijn."

"Dat is waar, dat is waar!" zei Pinocchio, huilend. "Ik zal het nooit meer doen."

Op dat ogenblik werd hun gesprek onderbroken door het geluid van naderbij komende voetstappen. Het was de eigenaar van het veld die op zijn tenen kwam kijken of de bunzing, die 's nachts zijn kippen opat, gevangen was in de val.

Hij haalde zijn lantaarn van onder zijn jas en was stomverbaasd toen hij zag dat hij, in plaats van een bunzing, een jongen had gevangen.

"Ah, kleine dief" zei de boze boer "dan ben jij het die mijn kippen steelt?"

"Nee, dat ben ik niet; dat ben ik helemaal niet!" riep Pinocchio, snikkend. "Ik kwam alleen in het veld om twee trossen druiven te nemen!"

"Diegene die druiven steelt is ook in staat om kippen te stelen. Laat het maar aan mij over, ik zal je een lesje geven dat je niet gauw zult vergeten."

De boer maakte de val open, greep de pop bij zijn kraag en bracht hem naar zijn huis alsof hij een jong lammetje was.

Toen hij het erf bereikte dat voor zijn huis lag, gooide hij hem ruw op de grond en terwijl hij zijn voet op zijn nek zette, zei hij tegen hem:

"Het is al laat en ik wil naar bed gaan; we zullen onze rekening morgen vereffenen. Vorige nacht is mijn waakhond gestorven en nu moet jij zijn plaats innemen. Jij zult mijn waakhond zijn."

En hij nam een grote halsband die bedekt was met koperen knoppen en maakte die stevig vast rond zijn keel zodat hij niet in staat was om er zijn hoofd terug uit te trekken. Aan de halsband hing een zware ketting welke op haar beurt stevig was vastgemaakt aan de muur.

“Wanneer het vannacht regent” zei hij tegen hem “kun je in het hondenhek gaan liggen; het stro, dat de laatste vier jaar als bed heeft gediend voor mijn arme hond, ligt daar nog altijd. Indien er rovers zouden langskomen, zorg dan dat je ze op tijd hoort en begin dan maar te blaffen.”

Na dit laatste bevel ging de man het huis binnen, deed de deur dicht, en draaide ze op slot.

De arme Pinocchio bleef op de grond liggen, meer dood dan levend als gevolg van de kou, de honger en de schrik. Af en toe trok hij boos met zijn handen aan de halsband die om zijn keel knelde en zei, wenend:

“Ik heb het verdiend! Zeker en vast, ik heb het verdiend! Ik had besloten om een vagebond en een nietsnut te worden. Ik heb geluisterd naar slechte kameraden, en daarom loop ik steeds weer in mijn ongeluk. Indien ik een brave jongen was geweest, zoals zovelen, en indien ik thuis was gebleven bij mijn arme papa, dan zou ik nu niet midden in de velden liggen en zou ik niet verplicht zijn om als waakhond te dienen op een boerderij. Oh, indien ik toch maar opnieuw kon geboren worden! Maar nu is het te laat. Ik moet flink zijn.”

Opgelucht door deze kleine uitbarsting, welke recht uit zijn hart kwam, ging hij in het hondenhek liggen en viel in slaap.

22. Pinocchio ontdekt de rovers.

Hij had al twee uur diep geslapen toen hij, rond middernacht, wakker werd door het gefluister van vreemde stemmen die van het erf leken te komen.

Hij stak zijn neus uit het hondenhek en zag hoe vier kleine dieren met een donkere pels, die eruit zagen als katten, met elkaar aan het overleggen waren.

Maar het waren geen katten; het waren bunzings, kleine vleesetende dieren die vooral verzot zijn op eieren en jonge kippen. Eén van de bunzings liep van zijn makkers weg, kwam naar de opening in het hondenhek en zei stilletjes:

"Goedenavond, Melampo."

"Mijn naam is niet Melampo." antwoordde de pop.

"Oh! Wie ben je dan wel?"

"Ik ben Pinocchio."

"En wat doe je hier?"

"Ik speel voor waakhond."

"Maar waar is Melampo dan? Waar is de oude hond die in dit hondenhek leefde?"

"Hij is deze morgen gestorven."

"Is hij dood? Het arme dier! Hij was zo goed. Maar wanneer ik je gezicht bekijk denk ik dat jij ook een goede hond bent."

"Pardon, maar ik ben geen hond."

"Geen hond? Wat ben je dan?"

"Ik ben een pop."

"En je speelt voor waakhond?"

"Dat is maar al te waar... als straf."

"Wel, dan zal ik met jou dezelfde afspraak maken als met de overleden Melampo, en ik ben er zeker van dat ze je zal bevallen."

"Wat is die afspraak dan?"

"Eén nacht per week laat je ons toe om het kippenhok te bezoeken en acht kippen mee te nemen, zoals we tot hiertoe altijd gedaan hebben. Zeven van die kippen eten wij op en de andere kip geven we aan jou, maar wel met dien verstande dat je doet alsof je slaapt en het nooit in je hoofd haalt om te blaffen en de boer wakker te maken."

"Deed Melampo dat ook?" vroeg Pinocchio.

"Zeker, en we waren altijd beste vriendjes met hem. Slaap rustig verder en wees er zeker van dat we, voor we weggaan, hier bij je hondenhok een mooie kip zullen achterlaten, gereed geplukt, zodat je morgenvroeg een lekker ontbijt hebt. Hebben we elkaar duidelijk begrepen?"

"Maar al te duidelijk" antwoordde Pinocchio en hij schudde zijn hoofd dreigend heen en weer, alsof hij wou zeggen: "Je zult hier binnenkort nog wel van horen!"

De vier bunzings dachten dat ze veilig waren en gingen naar de kippenren, welke dicht bij het hondenhok stond, en nadat ze het houten poortje met hun tanden en poten hadden opengemaakt, slopen ze één voor één naar binnen. Maar ze waren er nog maar net doorheen toen ze de poort met groot geweld achter zich hoorden dicht slaan.

Het was Pinocchio die ze gesloten had, en voor alle veiligheid legde hij er een grote steen voor zodat ze niet meer open kon.

Hij begon te blaffen en blafte net zoals een echte waakhond:

"Bow-wow, bow-wow"

Toen hij het geblaf hoorde sprong de boer uit zijn bed, nam zijn geweer en kwam naar venster om te vragen:

"Wat is er aan de hand?"

"Er zijn rovers!" antwoordde Pinocchio.

"Waar zijn ze?"

“In de kippenren.”

“Ik kom onmiddellijk naar beneden.”

En inderdaad had men nog geen “Amen” kunnen zeggen vooraleer de boer beneden was. Hij rende naar het kippenhop, ving de bunzings, en nadat hij ze in een zak had gestopt zei hij op een tevreden toon tegen de rovers:

“Eindelijk heb ik jullie te pakken! Ik zou jullie kunnen straffen, maar zo wreed ben ik niet. Daarom zal ik er mij tevreden mee stellen om jullie morgenvroeg naar de herbergier in het naburige dorp te brengen, en die zal jullie villen en klaar maken zoals hazen, met een zoetzure saus. Het is een eer welke jullie niet verdienen, maar grootmoedige mensen zoals ik kunnen over dergelijke kleinigheden gemakkelijk heenstappen!”

Daarna kwam hij bij Pinocchio, begon hem te strelen en vroeg:

“Hoe ben je erin geslaagd om die vier dieven te ontdekken? En dat terwijl die Melampo, mijn trouwe Melampo, nooit iets gemerkt heeft!”

De pop had hem dan het hele verhaal kunnen vertellen; hij had hem op de hoogte kunnen brengen van de schandelijke afspraak welke hij met de bunzings gemaakt had; maar hij dacht eraan dat de hond dood was en zegde tegen zichzelf: ‘Wat baat het om de doden te beschuldigen? De doden zijn dood, en het beste wat men kan doen is ze in vrede laten rusten!’

“Toen de dieven op het erf kwamen, sliep je dan of was je wakker?” vroeg de boer.

“Ik sliep” antwoordde Pinocchio, “maar de bunzings maakten me wakker met hun gesnater en één van hen kwam naar het hondenhoek en zei tegen mij: ‘Wanneer je belooft om niet te blaffen en de meester niet wakker te maken, krijg je van ons een lekkere kip, gereed geplukt!’ Hoe is het mogelijk dat ze het lef hadden om mij zoiets voor te stellen! Want alhoewel ik een pop ben en zowat alle gebreken van de wereld heb, is er één fout waaraan ik me nooit zal schuldig maken en dat is afspraken maken met oneerlijke mensen om met hen de winst te delen!”

“Goed gezegd, mijn jongen!” riep de boer, hem op de schouder kloppend “Zulk een mening strekt je tot eer; en als bewijs van mijn dankbaarheid laat ik je onmiddellijk vrij en mag je terug naar huis gaan.”
En hij maakte de halsband los.

23. Pinocchio vliegt naar de kust.

Van zodra Pinocchio bevrijd was van het zware en vernederende gewicht van de halsband begon hij door de velden te lopen en stopte pas toen hij aan de grote weg kwam die naar het huis van de Fee leidde. Tussen ze bomen zag hij de Grote Eik staan waaraan men hem had opgehangen, maar alhoewel in alle richtingen rondkeek, kon hij het huis van het mooie Kind met het blauwe haar nergens meer vinden.

Met een treurig voor gevoel begon hij heel hard te lopen en binnen een paar minuten kwam hij aan het veld waar het kleine witte huis ooit had gestaan. Maar nu was het verdwenen.

In plaats van het huis zag hij een marmeren grafsteen waarin de volgende droevige woorden waren uitgehouwen:

HIER LIGT
HET KIND MET HET BLAUWE HAAR
DAT STIERF VAN VERDRIET
OMDAT ZE AAN HAAR LOT WERD OVERGELATEN
DOOR HAAR KLEINE BROER PINOCCHIO

Hoe voelde de pop zich nadat hij met moeite deze

grafspreuk ontcijferd had! Hij viel met zijn gezicht op de grond en de grafsteen overdekkend met duizend kussen, barstte hij uit in stortvloed van tranen en wanhopige kreten. Hij weende de hele nacht lang en toen de ochtend kwam weende hij nog altijd, alhoewel hij geen tranen meer had; en zijn snikken en jammerklachten waren zo hevig en hartverscheurend dat ze wel duizend echo's opriepen in de omliggende heuvels.

En terwijl hij weende zei hij:

"Oh, kleine Fee, waarom ben je gestorven? Waarom ben ik niet in jouw plaats gestorven, ik die zo stout ben, terwijl jij zo goed was? En mijn papa? Waar kan hij zijn? Oh, kleine Fee, zeg me waar ik hem kan vinden, want ik wil voor altijd bij hem blijven en hem nooit meer, nooit meer verlaten! Oh kleine Fee, zeg me dat het niet waar is dat je dood bent! Indien je jouw kleine broer echt graag ziet, wordt dan terug levend. Doet het je geen verdriet om me hier zo te zien, helemaal alleen en door iedereen verlaten? Wanneer de moordenaars langskomen zullen ze me opnieuw ophangen aan de tak van een boom, en dan zal ik echt sterven. Wat kan ik hier nog doen, zo vreselijk alleen in deze grote wereld? Nu jij er niet meer bent en mijn papa er niet is, wie zal me dan eten geven? Wie zal een nieuwe jas voor mij maken? Oh, het zou beter zijn, honderd keren beter, indien ik ook zou sterven! Ja, ik wil sterven... oh! oh! oh!"

En in deze diepe wanhoop probeerde hij zijn haren uit te trekken, maar zijn haar was van hout zodat hij zelfs niet eens de voldoening had om er zijn vingers in te steken. Net op dat ogenblik vloog er een grote Duif over zijn hoofd; ze minderde vaart door haar vleugels uit te strekken en riep naar hem vanaf grote hoogte:

"Zeg me, kind, wat ben je daar aan het doen?"

"Zie je het niet? Ik ben aan het wenen!" zei Pinocchio, zijn hoofd omhoog heffend naar de stem en zijn ogen afdrogend met zijn jas.

"Zeg mij," ging de Duif verder "ken jij soms iemand die Pinocchio heet?"

"Pinocchio? Heb je Pinocchio gezegd?" herhaalde de pop,

terwijl hij snel opsprong. "Ik ben Pinocchio!"

Na dit antwoord kwam de Duif vlug naar beneden. Hij was groter dan een kalkoen.

"Ken je ook Geppetto?" vroeg hij.

"En of ik hem ken! Hij is mijn arme papa! Heeft hij misschien met jou over mij gesproken? Wil je mij bij hem brengen? Leeft hij nog? Zeg het me, in 's hemelsnaam, leeft hij nog?"

"Ik heb hem drie dagen geleden achtergelaten op het strand bij de zee."

"Wat was hij aan het doen?"

"Hij was voor zichzelf een kleine boot aan het bouwen, om de oceaan over te steken. Want al meer dan drie maanden zoekt die arme man, op alle plaatsen van de wereld, naar jou. En omdat hij je niet kon vinden, heeft hij het nu in zijn hoofd gehaald om naar de Nieuwe Wereld te varen en je daar te gaan zoeken."

"Hoe ver is het van hier naar de kust?" vroeg Pinocchio ademloos.

"Meer dan negenhonderd kilometer."

"Negenhonderd kilometer? Oh, mooie Duif, hoe goed zou het zijn indien ik jouw vleugels had."

"Indien je dat wilt kan ik je daarheen brengen."

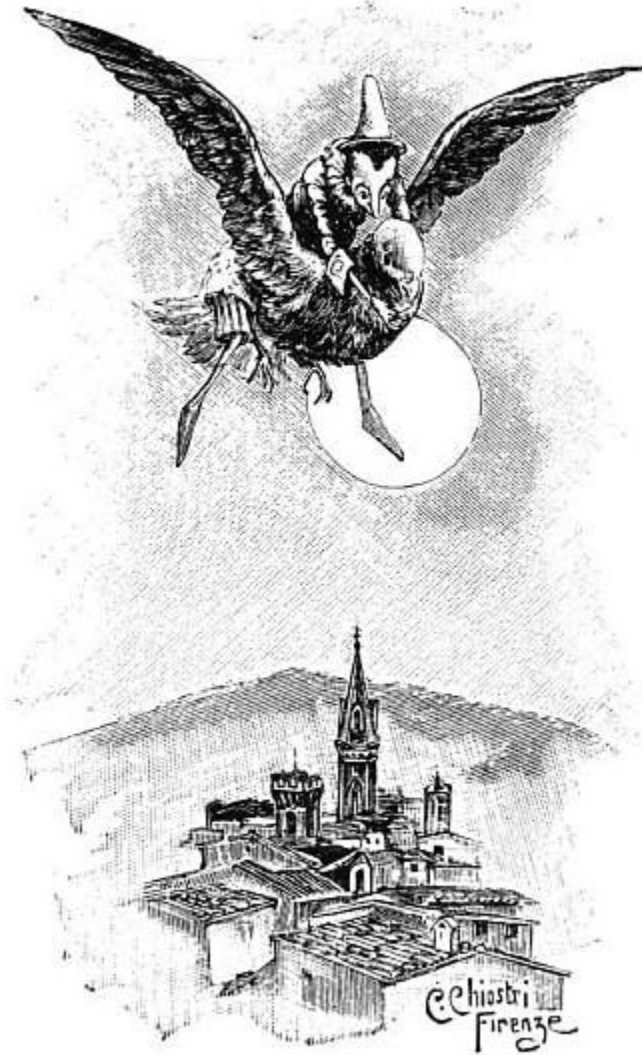
"Hoe?"

"Op mijn rug. Weeg je veel?"

"Ik weeg bijna niets. Ik ben zo licht als een pluimpje."

En zonder verder te wachten sprong Pinocchio op de rug van de Duif, legde zijn benen aan elke kant zoals mannen die paard rijden, en riep vrolijk uit:

"Galoppeer, galoppeer, mijn klein paardje, want ik wil zo vlug mogelijk bij mijn papa zijn!"

De Duif steeg op en na een paar minuten was hij zo hoog geklommen dat ze bijna de wolken konden aanraken. Omdat hij zo hoog in de lucht was werd Pinocchio nieuwsgierig en keek hij naar beneden; maar hij werd draaierig in zijn hoofd en was zo bang dat hij naar beneden zou vallen dat hij zijn armen stevig rond de nek van de Duif sloeg.

Ze vlogen de hele dag. Tegen de avond zei de Duif:
"Ik heb veel dorst!"

"En ik heb veel honger!" antwoordde Pinocchio.

"Laten we een paar minuten stoppen op die oude duiventil en daarna kunnen we onze reis verder zetten, zodat we morgenvroeg bij de kust zijn."

Ze vlogen naar een verlaten duiventil waar ze alleen maar een kom water en een mandje vol bonen vonden.

De pop had nooit in zijn leven bonen kunnen eten: volgens hem werd hij er ziek van. Maar die avond at hij tot zijn buik vol zat, en toen het mandje bijna leeg was keerde hij zich naar de Duif en zei:

"Ik had nooit kunnen geloven dat bonen zo lekker zijn!"

"Wees er maar zeker van, mijn jongen" antwoordde de Duif "dat wanneer men echte honger heeft, en er niets anders te eten is, zelfs bonen heerlijk zijn. Honger kent geen grillen of goede smaak."

Nadat ze hun kleine maaltijd vlug beëindigd hadden, hernamen ze hun reis en vlogen ze weg. De volgende ochtend waren ze aan de kust.

De Duif zette Pinocchio op de grond en wou geen dank aanvaarden voor zijn goede daad. Hij vloog weg en verdween in de lucht.

Het strand stond vol met mensen die naar de zee stonden te kijken, roepend en gebaren makend.

"Wat is er gebeurd?" vroeg Pinocchio aan een oude vrouw.

"Een arme vader die zijn zoon verloren heeft is vertrokken in een boot om hem aan de andere kant van de zee te gaan zoeken, en vandaag is de zee stormachtig en de kleine boot staat op het punt om te zinken."

"Waar is de kleine boot?"

"Hij is daar, waar ik met mijn vinger heen wijs." zei de oude vrouw terwijl ze wees naar een kleine boot die, vanop deze afstand gezien, leek op een notendop met een zeer klein mannetje erin.

Pinocchio keek er aandachtig naar en stootte toen een doordringende gil uit:

"Het is mijn papa! Het is mijn papa!"

Intussen werd de boot heen en weer geslagen door de woeste golven, verdween in een zeedal en kwam daarna terug tevoorschijn. Pinocchio stond op een hoge rots en bleef maar roepen naar zijn vader, en maakte alle mogelijke gebaren naar hem, met zijn handen, zijn zakdoek en zijn muts.

En alhoewel hij heel ver weg was, scheen Geppetto zijn zoon te herkennen, want hij nam ook zijn muts af en zwaaide ermee en probeerde hem met gebaren duidelijk te maken dat hij zou teruggekeerd zijn indien dat mogelijk was geweest, maar dat de zee zo woest was dat hij zijn roeiriemen niet kon gebruiken om terug naar de kust te varen.

Plots kwam er een geweldig grote golf en de boot verdween. Ze wachtten, hopen dat hij terug aan de oppervlakte zou komen, maar hij werd niet meer gezien.

"Arme man!" zeiden de vissers die op het strand waren samengekomen; ze prevelden een gebed en gingen terug naar huis.

Net op dat ogenblik hoorden ze een wanhopige schreeuw en, omkijkend, zagen ze een kleine jongen vanaf een rots in zee springen terwijl hij riep:

"Ik zal mijn papa redden!"

Omdat Pinocchio van hout was gemaakt bleef hij gemakkelijk drijven en hij kon zwemmen als een vis. Nu eens zagen ze hem onder water verdwijnen, neergetrokken door de woestheid van de golven, en dan weer verscheen er een worstelende arm of been.

Tenslotte verloren ze hem uit het zicht en was hij verdwenen.

24. Pinocchio ontmoet opnieuw de Fee.

Pinocchio zwom de hele nacht, steeds hopen om op tijd zijn vader te kunnen helpen.

En wat een verschrikkelijke nacht was dat!

De regen stroomde naar beneden, het hagelde, de donder was verschrikkelijk en de bliksemflitsen maakte de hemel zo helder alsof het dag was.

Tegen de ochtend zag hij een lange strook land, niet zover weg. Het was een eiland in het midden van de zee.

Hij deed zijn uiterste best om het eiland te bereiken, maar het was verloren moeite. De golven raasden en buitelden over elkaar en wierpen hem steeds terug alsof hij maar een strootje was. Gelukkig voor hem kwam er een golf aangerold die zo hoog en onstuimig was dat ze hem optilde en meenam naar het strand waarna ze hem neergooide in het zand.

Hij viel met zo een grote smak neer dat zijn hele lichaam ervan kraakte, maar hij troostte zichzelf, zeggend:

“Deze keer ben ik op wonderbaarlijke wijze ontsnapt!”

Beetje bij beetje werd de lucht helder, de zon scheen in al haar pracht, en de zee werd zo kalm en glad als olie.

De pop hing zijn kleren in de zon om ze te laten drogen en begon in alle richtingen te kijken in de hoop om op die uitgestrekte watervlakte een kleine boot met een kleine man te zien.

Maar alhoewel hij keek en keek, zag hij niets anders dan de lucht, en de zee, en het zeil van een schip dat zo ver weg was dat het niet groter leek dan een vlieg.

“Indien ik maar wist hoe dit eiland genoemd wordt!” zei hij tegen zichzelf. “Indien ik maar wist of het bewoond wordt door beschaafde mensen, ik bedoel door mensen die niet de slechte gewoonte hebben om jongens aan takken van bomen op te hangen. Maar aan wie kan ik het vragen? Aan wie, indien er hier niemand is?”

De gedachte dat hij hier alleen was, helemaal alleen, op een groot en onbewoond eiland, maakte hem zo treurig dat hij wou beginnen wenen. Maar op dat ogenblik zag hij, op een

kleine afstand van de kust, een grote vis voorbij zwemmen; het was een rustig dier en het zwom met zijn hoofd boven water.

Alhoewel hij zijn naam niet kende riep de pop heel hard:

"Euh, Mijnheer Vis, mag ik u een vraag stellen?"

"Twee, indien je dat wenst." antwoordde de vis, die een Dolfijn was, en zo beleefd dat er geen twee zoals hij te vinden waren in alle zeeën van de wereld.

"Zou u zo vriendelijk willen zijn om me te vertellen of er op dit eiland dorpen zijn waar ik iets zou kunnen eten, zonder gevaar te lopen om zelf opgegeten te worden?"

"Die zijn er zeker" antwoordde de Dolfijn. "Je kunt er zelfs één vinden dat niet ver van hier ligt."

"En welke weg moet ik volgen om daar te komen?"

"Je moet de weg aan je linkerkant nemen en dan je neus volgen. Je kunt je niet vergissen."

"Kunt u mij nog iets anders zeggen? U die de hele dag en de hele nacht in de zee zwemt, heeft u misschien een kleine boot gezien met daarin mijn papa?"

"En wie is je papa?"

"Hij is de beste papa in de wereld, terwijl het moeilijk zou zijn om een slechtere zoon te vinden dan ik ben."

De Dolfijn antwoordde:

"Tijdens de verschrikkelijk storm van vorige nacht moet die kleine boot gezonken zijn."

"En mijn papa?"

"Hij zal opgeslokt zijn door de verschrikkelijke Walvis, die al een paar dagen verwoesting en vernieling in onze waters heeft gebracht."

"Is die Walvis heel groot?" vroeg Pinocchio, die al begon te beven van schrik.

"Groot!" antwoordde de Dolfijn. "Opdat je enig idee van zijn grootte zou hebben hoef ik enkel te vertellen dat hij hoger is dan een huis met vijf verdiepingen en dat zijn mond zó enorm en zo diep is dat een trein met zijn rokende locomotief gemakkelijk door zijn keel zou kunnen rijden."

"De hemel sta ons bij!" riep de verschrikte pop uit, en terwijl hij vlug zijn kleren aantrok zei hij tegen de Dolfijn:

"Vaarwel, Mijnheer Vis; verontschuldig mij voor de moeite die u voor mij heeft moeten doen en hartelijk bedankt voor uw beleefdheid."

Daarna volgde hij de weg die de Dolfijn hem had aangewezen en begon snel te stappen, zo snel zelfs dat hij bijna aan het lopen was. En bij het minste geluid keerde hij zich om en vreesde hij dat de verschrikkelijke Walvis hem volgde, met een trein in zijn mond.

Na een wandeling van een half uur kwam hij in een klein dorpje dat "Het Dorp van de Vlijtige Bijen" heette. De weg was vol mensen die van hier naar daar liepen om hun zaken af te handelen; iedereen was aan het werk, iedereen had wel iets te doen. Geen enkele vagebond of nietsnut kon je er vinden, zelfs wanneer je ze zou zoeken met een sterke lamp.

"Ah!" zei de luie Pinocchio onmiddellijk, "Ik zie dat dit dorp me nooit zal bevallen! Ik ben niet geboren om te werken!" Intussen werd hij gekweld door de honger, want hij had al vierentwintig uur niets gegeten, zelfs geen boon. Wat moest hij doen?

Er waren maar twee manieren waarop hij aan voedsel kon komen: ofwel door te vragen of hij een werkje kon doen, ofwel door te bedelen om een cent waarmee hij een hap brood kon kopen.

Hij was beschaamd om te bedelen, want zijn vader had altijd tegen hem gezegd dat niemand het recht had om te bedelen tenzij de ouderen en de zieken. Alleen de echte armen van deze wereld verdienen medelijden en hulp, zij die door ouderdom of ziekte niet langer in staat zijn om met het werk van hun handen hun eigen brood te verdienen. Alle anderen hebben de plicht om te werken, en indien ze niet willen werken, dan moeten ze het zelf maar weten wanneer ze honger lijden.

Op dat ogenblik kwam er een man over de weg, vermoeid en hijgend naar adem. Op zijn eentje trok hij met veel moeite twee karren steenkool voort.

Pinocchio zag aan het gezicht van de man dat hij een goede man was en ging naar hem toe, zijn ogen neergeslagen van

schaamte, en zei stilletjes tegen hem:

"Zou u zo goed willen zijn om mij een cent te geven, want ik sterf van de honger."

"Je krijgt geen enkele cent" zei de man "maar ik zal je vijftientig centen geven wanneer je me helpt om deze twee karren met steenkool naar huis te slepen."

"U verbaast mij!" antwoordde de pop verontwaardigd. "Sta mij toe om u te zeggen dat ik niet gewend ben om het werk van een ezel te doen: ik heb nog nooit een kar getrokken!"

"Zoveel te beter voor jou" antwoordde de man. "Wel dan, mijn jongen, indien je echt sterft van de honger, eet dan twee fijne sneetjes van je trots, en wees voorzichtig dat je geen indigestie krijgt."

Een paar minuten later kwam er een metser voorbij die op zijn schouders een mand kalk droeg.

"Zou u de goedheid willen hebben, goede man, om een cent te geven aan een arme jongen die geeuwt van de honger?"

"Zeker" antwoordde de man. "Kom mee met mij en draag die kalk, en in plaats van een cent zal ik je er vijftientig geven."

"Maar die kalk is zwaar" protesteerde Pinocchio "en ik wil mezelf niet moe maken."

"Indien je jezelf niet moe wilt maken, mijn jongen, amuseer je dan maar met te geeuwen, en moge het je wel bekomen."

In minder dan een half uur kwamen er twintig mensen voorbij, en Pinocchio vroeg hen allen om een aalmoes, maar allemaal antwoordden ze:

"Ben je niet beschaamd om te bedelen? In plaats van luiierend langs de weg te staan zou je beter gaan zoeken of je iemand kunt helpen en zo je brood verdienen."

Tenslotte kwam er een lief klein vrouwtje voorbij die twee kruiken water droeg.

"Mag ik een beetje water drinken uit één van uw kruiken?" vroeg Pinocchio, die verging van de dorst.

"Drink maar, mijn jongen, indien je dat wenst!" zei de kleine vrouw, terwijl ze de twee kruiken neerzette.

Pinocchio dronk als een vis en toen hij zijn mond afveegde mompelde hij:

"Ik heb mijn dorst gelest. Indien ik nu ook maar mijn honger kon stillen!"

Toen de goede vrouw deze woorden hoorde zei ze onmiddellijk:

"Indien je me wilt helpen om deze twee kruiken naar mijn huis te brengen zal ik je een mooi stuk brood geven."

Pinocchio keek naar de kruik en zei ja noch nee.

"En bij het brood krijg je een mooi bord bloemkool, besprenkeld met olie en azijn" voegde de goede vrouw eraan toe.

Pinocchio keek nog eens naar de kruik en antwoordde ja noch nee.

"En na de bloemkool zal ik je een mooie bonbon vol siroop geven."

De bekoring van dit snoepje was zo groot dat Pinocchio er niet kon aan weerstaan en met een besliste stem zei hij:

"Ik moet flink zijn! Ik zal die kruik naar uw huis dragen."

De kruik was zwaar en de pop, die niet sterk genoeg was om ze aan zijn hand te dragen, moest ze op zijn hoofd zetten.

Toen ze eindelijk bij het huis waren liet de goede kleine vrouw Pinocchio plaatsnemen aan een kleine tafel die al gedekt was, en op die tafel legde ze het brood, de bloemkool en de bonbon.

Pinocchio at niet, hij verslond. Zijn maag was als een huis dat leeg was achtergelaten en vijf maanden niet bewoond was geweest.

Toen zijn razende honger een beetje gestild was hief hij zijn hoofd op om zijn weldoenster te danken, maar hij keek haar nog maar net aan toen hij verbaasd een lange "Oooh...!" liet horen en haar bleef aanstaren met wijd open ogen, zijn vork in de lucht, en zijn mond vol brood en bloemkool, alsof hij betoverd was.

"Waarom ben je zo verbaasd?" vroeg de goede vrouw, lachend.

"Het is..." antwoordde de pop, "het is... het is... dat u net bent als... dat u mij herinnert... ja, ja, ja, dezelfde stem... dezelfde ogen... hetzelfde haar, ja, ja, ja... u heeft ook blauw haar... zoals zij had... Oh, kleine Fee! Zeg me dat u

het echt bent! Doe me niet meer huilen. Indien u eens wist... Ik heb zoveel gehuild, ik heb zoveel geleden.” En zichzelf aan haar voeten werpend, omhelsde Pinocchio de knieën van de mysterieuze kleine vrouw en begon hij bitter te wenen.

25. Pinocchio belooft aan de Fee om braaf te zijn.

Eerst hield de goede kleine vrouw vol dat ze niet de kleine Fee met het blauwe haar was, maar toen ze merkte dat Pinocchio er zeker van was wilde ze de komedie niet verder zetten. Ze maakte ze zichzelf bekend en zei tegen Pinocchio: "Jij kleine deugniet! Hoe heb je ontdekt dat ik het was?" "Het was mijn grote liefde voor u die het mij verteld heeft." "Weet je het nog? Je hebt me achtergelaten toen ik nog een kind was, en nu dat je me terug hebt gevonden ben ik een vrouw, een vrouw die bijna oud genoeg is om je mama te zijn."

"Ik ben daar blij om en vanaf nu zal ik u, in plaats van kleine zuster, mama noemen. Ik heb zolang gewenst om een mama te hebben, zoals de andere kinderen! Maar hoe bent u zo vlug groot geworden?"

"Dat is een geheim."

"Leer het mij, want ik zou ook graag groot zijn. Ziet u het niet? Ik ben nog altijd maar even groot als een kegel in een kegelspel."

"Maar je kunt niet groeien" antwoordde de Fee.

"Waarom?"

"Omdat poppen nooit groeien. Ze worden als pop geboren, leven als pop en sterven als pop."

"Oh, ik ben het beu om een pop te zijn!" riep Pinocchio, zichzelf een klap gevend. "Het wordt tijd dat ik een man wordt."

"Je zult een man worden wanneer je weet hoe je het kunt verdienen."

"Nee toch? En wat kan ik doen om het te verdienen?"

"Dat is heel eenvoudig: door te leren hoe je een goede jongen wordt."

"En denkt u dat ik geen goede jongen ben?"

"Je bent meer het tegengestelde. Goede kinderen zijn gehoorzaam, en jij..."

"En ik ben nooit gehoorzaam."

"Goede kinderen willen graag studeren en werken, en jij..."

"En ik gedraag me het hele jaar door als een nietsnut en een vagebond."

"Goede kinderen spreken altijd de waarheid."

"En ik vertel voortdurend leugens."

"Goede kinderen gaan graag naar school."

"En van de school krijg ik buikpijn. Maar vanaf vandaag zal ik mijn leven veranderen."

"Beloof je het mij?"

"Ik beloof het. Ik zal een goede kleine jongen worden, en ik zal de troost en toeverlaat van mijn papa zijn. Waar is mijn arme papa op dit ogenblik?"

"Ik weet het niet."

"Zal ik ooit nog het geluk hebben om hem terug te zien en hem te kussen?"

"Ik denk het wel; ja, ik ben er zelfs zeker van."

Door dit antwoord was Pinocchio zo opgetogen dat hij de hand van de Fee nam en ze met zoveel liefde begon te kussen dat hij wel buiten zichzelf leek. Daarna keerde hij zijn gezicht omhoog en liefdevol naar haar kijkend, vroeg hij:

"Zeg me, kleine mama: dan was het niet waar dat u dood

was?"

"Daar lijkt het op" zei de Fee, glimlachend.

"Indien u maar eens wist hoeveel verdriet ik voelde en hoe mijn keel dicht geknepen werd toen ik las: 'Hier ligt...'. "

"Ik weet het, en het is daarom dat ik je vergiffenis heb geschonken. Ik zag door de eerlijkheid van je verdriet dat je een goed hart hebt; en wanneer kinderen een goed hart hebben, zelfs wanneer ze deugnieten zijn en slechte gewoonten hebben, dan is er altijd hoop; dat wil zeggen dat er altijd hoop is dat ze beter kunnen worden. Daarom ben ik je hier komen opzoeken. Ik zal je mama zijn."

"Oh, hoe heerlijk!" riep Pinocchio, rondspringend van vreugde.

"Maar je moet me gehoorzamen en alles doen wat ik je vraag."

"Graag, graag, zeer graag!"

"Morgen" ging de Fee verder "ga je naar school."

Pinocchio werd ineens wat minder blij.

"Daarna moet je een beroep of een ambacht kiezen, al naar je zelf wilt."

Pinocchio werd heel ernstig.

"Wat mompel je daar tussen je tanden?" vroeg de Fee met een boze stem.

"Ik was aan het zeggen" kreunde de pop stilletjes "dat het me nu te laat lijkt om morgen naar school te gaan."

"Nee, mijnheertje. Onthoud goed dat het nooit te laat is om te leren en jezelf te onderrichten."

"Maar ik wil geen beroep of ambacht kiezen."

"Waarom niet?"

"Omdat ik van werken moe wordt."

"Mijn jongen" zei de Fee "zij die op die manier spreken eindigen bijna altijd in de gevangenis of in het ziekenhuis. Laat me je vertellen dat elke mens, of hij nu rijk of arm is geboren, verplicht is om iets te doen in deze wereld... om zichzelf bezig te houden, om te werken. Wee diegenen die een lui leven leiden. Luiheid is een vreselijke ziekte en moet meteen behandeld worden, van in de kindertijd. Indien men dat niet doet dan kan ze op latere leeftijd niet meer genezen

worden.”

Pinocchio was geraakt door deze woorden en snel omhoog kijkend, zei hij tegen de Fee:

“Ik zal studeren, ik zal werken, ik zal alles doen wat u mij zegt, want ik ben het inderdaad beu om een pop te zijn, en ik wil niets liever dan een jongen worden. U heeft mij beloofd dat ik het word, is het niet?”

“Ik heb het je beloofd, en nu hangt het alleen nog maar van jezelf af.”

26. De verschrikkelijke Walvis.

De volgende dag ging Pinocchio naar school. Maar beeldt u zich het plezier in dat de kleine deugnieten hadden toen ze een pop hun school zagen binnen wandelen! Ze brulden van het lachen en leken niet meer te kunnen ophouden. Ze haalden allerlei grappen met hem uit. Eén jongen liep weg met zijn muts, een andere trok aan zijn jas; eentje probeerde onder zijn neus een snor te schilderen met inkt, en een andere probeerde koorden aan zijn handen en voeten vast te binden en hem zo te laten dansen.

Een tijdje deed Pinocchio alsof hij dat niet erg vond en hij ging zo goed en zo kwaad mogelijk verder met zijn eigen zaken; maar tenslotte verloor hij zijn geduld en keerde zich tegen hen die hem plaagden en voor de gek hielden, en zei, heel kwaad kijkend:

"Pas op, jongens! Ik ben hier niet gekomen om jullie hansworst te zijn. Ik respecteer de anderen en ik wil zelf ook gerespecteerd worden."

"Goed gezegd, bluffer! Je hebt gesproken als een boek!" schreeuwden de jonge deugnieten, dubbel liggend van het lachen, en één van hen, die nog onbeschaamder was dan de anderen, stak zijn hand uit om de pop bij het einde van zijn neus vast te pakken.

Maar hij was niet snel genoeg, want Pinocchio stak onder

tafel zijn heen uit en gaf hem een harde schop tegen zijn schenen.

"Oh, wat een harde voeten!" brulde de jongen, terwijl hij op de blauwe plek wreef die de pop hem bezorgd had.

"En wat een ellebogen! Ze zijn nog harder dan zijn voeten!" zei een andere, die voor zijn ruwe grappen een stomp in de maag had gekregen.

Maar door die schop en die stomp kreeg Pinocchio ineens de sympathie en de achting van alle jongens in de school. Ze werden allemaal zijn vrienden en vonden hem een flinke kerel.

En zelfs de meester prees hem, want hij zag dat hij aandachtig, leergierig en verstandig was; en dat hij altijd de eerste was om naar school te komen en de laatste om er weg te gaan.

Maar hij had één fout: hij maakte teveel vrienden, en tussen die vrienden waren er een paar jonge deugnieten die bekend stonden voor hun afkeer van studeren en hun voorliefde voor kattenkwaad.

De meester waarschuwde hem elke dag, en zelfs de goede Fee zegde en herhaalde voortdurend:

"Pas op, Pinocchio! Die slechte schoolkameraden van jou zullen er vroeg of laat voor zorgen dat je niet meer graag studeert, en misschien zullen ze je in een groot ongeluk storten."

"Daar moet u niet bang voor zijn!" antwoordde de pop, zijn schouders ophalend en zijn voorhoofd aanrakend alsof hij wou zeggen 'Daarvoor zit hier teveel verstand!'."

Op een mooie dag liep hij naar school en ontmoette verschillende kameraden die naar hem toekwamen en zegden:

"Heb je het grote nieuws gehoord?"

"Nee."

"In de zee hier vlak bij is een Walvis verschenen die zo groot is als een berg."

"Echt waar? Zou het dezelfde Walvis kunnen zijn die erbij was toen mijn papa verdronk?"

"We gaan naar de kust om hem te zien. Kom je mee met

ons?"

"Nee, ik ga naar school."

"Wat voor belang heeft de school nu? We kunnen morgen ook nog naar school gaan. Of we nu een les meer of een les minder hebben, we blijven toch altijd dezelfde ezels."

"Maar wat zal de meester zeggen?"

"De meester kan zeggen wat hij wil. Hij wordt betaald om de hele dag mopperen."

"En mijn mama?"

"Mama's weten niets" antwoordden deze stoute kleine jongens.

"Weet je wat ik ga doen?" zei Pinocchio. "Ik heb redenen om de Walvis te willen zien, maar ik zal hem gaan bekijken na de school."

"Arme ezel!" riep er één uit. "Denk je dat zo een grote vis op jou zal blijven wachten tot wanneer het je schikt? Zodra hij het beu is om hier te zijn zal hij naar een andere plaats zwemmen, en dan zal het te laat zijn."

"Hoe lang duurt het om van hier naar de kust te gaan?" vroeg de pop.

"We kunnen heen en terug gaan binnen een uur."

"Dan zijn we weg!" schreeuwde Pinocchio "En hij die het snelst loopt is de beste!"

Na dit startsein renden de jongens met hun boeken en schriften onder hun armen door de velden en Pinocchio was altijd de eerste, het leek wel of hij vleugels aan zijn voeten had.

Af en toe keerde hij zich om te spotten met zijn makkers die een eindje achter hem liepen. En toen hij hen zag hijgen naar adem, helemaal bedekt met stof en met hun tong uit mond, lachte hij hartelijk. De ongelukkige kleine jongen wist weinig af van de verschrikkingen en vreselijke rampen welke hij ging tegenkomen!

27. Pinocchio wordt gearresteerd.

Toen hij aan de kust kwam keek Pinocchio naar de zee maar zag geen Walvis. De zee was zo glad als een kristallen spiegel.

"Waar is de Walvis?" vroeg hij, zich naar zijn kameraden kerend.

"Hij zal aan het ontbijten zijn" zei één van hen, lachend.

"Of hij is op zijn bed gaan liggen om een dutje te doen" zei een andere, nog luider lachend.

Door hun onzinnige antwoorden en dwaas gelach merkte Pinocchio dat zijn kameraden hem voor de gek hadden gehouden, door hem te laten geloven in een verhaal dat helemaal niet waar was.

Hij was daar niet blij mee en zei boos tegen hen:

"En mag ik nu eens weten wat er zo plezierig aan is om mij te bedriegen met dat verhaal over de Walvis?"

"Oh, het was heel plezierig!" antwoordden de kleine deugnieten in koor.

"Wat was er heel plezierig?"

"Ervoor zorgen dat je niet naar school ging en je overtuigen om met ons mee te komen. Ben je niet beschaamd dat je altijd zo stipt en zo ijverig bent met je lessen? Ben je niet beschaamd dat je zo hard studeert?"

"En als ik hard studeer, wat hebben jullie daar dan mee te maken?"

"We hebben er heel veel mee te maken, omdat het ons in een slecht daglicht stelt bij de meester.

"Waarom?"

"Kinderen die studeren zorgen ervoor dat kinderen die niet wille studeren, zoals wij, er slecht uitkomen wanneer meesters en mensen hen vergelijken. En dat is niet goed. Wij hebben ook onze trots!"

"Wat moet ik dan doen om jullie te plezieren?"

"Je moet ons voorbeeld volgen en ook alles haten: de school, de lessen, en de meester, onze drie grootste vijanden."

"En wat indien ik verder wil studeren?"

"In dat geval willen we met jou niets meer te maken hebben, en bij de eerste de beste gelegenheid zullen we het je betaald zetten."

"Nee maar," zei de pop, zijn hoofd schuddend, "jullie brengen mij bijna aan het lachen."

"Eh, Pinocchio" schreeuwde de grootste van de jongens terwijl hij voor hem kwam staan. "Laat die hooghartige maniertjes maar achterwege: kom nu maar niet doen of je beter bent dan wij, want indien jij niet bang bent van ons, dan zijn wij evenmin bang van jou. Denk eraan dat je alleen bent tegenover zeven van ons."

"Zeven, net zoveel als het lijstje met de doodzonden" zei Pinocchio met een schaterlach.

"Hebben jullie dat gehoord! Hij heeft ons allemaal beledigd! Hij heeft ons de zeven hoofdzonden genoemd!"

"Pak dit maar aan en bewaar het voor je avondmaal" zei één van de jongens.

En dit zeggende sloeg hij met zijn vuist op Pinocchio's hoofd. Maar het was geven en nemen; want de pop gaf, zoals te verwachten was, onmiddellijk een klap terug en in geen tijd waren ze allemaal verwoed aan het vechten.

Alhoewel hij alleen was verdedigde Pinocchio zichzelf als een held. Hij gebruikte zijn voeten, welke van het hardste hout gemaakt waren, op zo een manier dat zijn vijanden op een eerbiedige afstand bleven. Waar ze de jongens raakten bleef er een blauwe plek achter als herinnering.

De jongens werden razend omdat ze met hun handen niet bij de pop konden komen en zochten naar andere wapens. Ze maakten hun boekentas los en begonnen te gooien met hun schoolboeken, grammaticaboeken, woordenboeken, leesboeken, aardrijkskundeboeken en andere schoolse boeken. Maar Pinocchio was snel en had scherpe ogen en slaagde er steeds in om op tijd weg te duiken zodat de boeken over zijn hoofd vlogen en in zee vielen. Beeldt je de verbazing van de vissen in! Denkend dat die boeken eetbaar waren kwamen ze er in scholen op af, maar nadat ze een pagina of twee geproefd hadden, of een voorblad, spuwden ze het vlug weer uit en trokken een zuur gezicht, als om te zeggen: 'Dat is geen eten voor ons; we zijn wel wat beters gewoon!'. Het gevecht was ondertussen in hevigheid toegenomen, toen een grote krab, die uit het water was gekomen en traag over het zand kroop, begon te roepen met een hese stem die klonk als een trompet met een zware verkoudheid: "Stop daar onmiddellijk mee, jullie jonge schurken, want dat zijn jullie! Dit soort gevechten tussen jongens loopt zelden goed af. Er zal jullie een ongeluk overkomen!"

Arme krab! Hij had evengoed tegen de wind kunnen preken. Zelfs die jonge deugniet, Pinocchio, keerde zich om, keek hem spottend aan en zei ruw:

"Hou je mond, jij vervelende krab! Je zou beter op wat zoethout zuigen om die verkoudheid van jou te genezen."

Net op dat ogenblik zagen de jongens, die zelf geen boeken meer hadden om te gooien, op een kleine afstand de boekentas van Pinocchio liggen, en ze raapten die op.

Tussen de boeken was er één die gebonden was in sterk karton en waarvan de rug en de hoeken bekleed waren met perkament. Het was een 'Verhandeling over Wiskunde'.

Eén van de jongens nam dit boek en, mikkend naar Pinocchio's hoofd, gooide hij het met alle macht naar hem.

Maar in plaats van de pop te raken vloog het boek tegen de slaap van één van zijn kameraden, die wit werd als een laken en alleen maar zei:

"Oh, moeder! Help, ik ga dood!" en hij viel over zijn hele lengte in het zand.

Denkend dat hij dood was liepen de verschrikte jongens zo snel weg als hun benen hen konden dragen en na een paar minuten waren ze uit het zicht verdwenen.

Maar Pinocchio bleef ter plaatse. Alhoewel hij zelf meer dood dan levend was door verdriet en schrik, liep hij toch naar de zee, maakte zijn zakdoek nat in het water en begon de slapen van zijn arme schoolkameraad te betten. Bitter wenend van wanhoop bleef hij zijn naam roepen en zei tot hem:

"Eugene! mijn arme Eugene! Doe je ogen open en kijk naar mij. Waarom antwoordt je niet? Ik heb het niet gedaan; ik was het niet die je zoveel pijn heeft gedaan! Geloof me, ik was het niet! Doe je ogen open, Eugene. Indien ze gesloten blijven zal ik ook sterven. Oh! Wat kan ik doen? Hoe zal ik ooit terug naar huis kunnen gaan? Hoe zal ik ooit de moed vinden om terug te keren bij mijn goede mama? Wat gaat er van mij worden? Waar kan ik heen vluchten? Oh! hoeveel beter zou het geweest zijn, duizend keer beter, indien ik naar school was gegaan! Waarom heb ik naar mijn makkers geluisterd? Ze hebben mij in het ongeluk gestort. De

meester heeft het tegen mij gezegd, en mijn mama heeft het dikwijls herhaald: 'Pas op voor slechte kameraden!' Oh, lieve help! Wat zal er van mij worden, wat zal er van mij worden, wat zal er van mij worden?"

En Pinocchio begon te wenen en te snikken, en sloeg met zijn vuisten op zijn eigen hoofd, en riep de arme Eugene bij zijn naam.

Plots hoorde hij het geluid van naderende voetstappen.

Hij keerde zich om en zag twee soldaten.

Waarom lig je daar op de grond?" vroegen ze aan Pinocchio.

"Ik help mijn schoolkameraad."

"Is hij gewond?"

"Zo lijkt het."

"Gewond inderdaad!" zei één van hen, zich neerbuigend en Eugene aandachtig onderzoekend.

"Deze jongen is gewond aan de slaap. Wie heeft hem verwond?"

"Ik niet" stamelde de pop ademloos.

"Indien jij het niet was, wie heeft het dan gedaan?"

"Ik niet" herhaalde Pinocchio.

"En waarmee werd hij gewond?"

"Met dit boek."

En de pop nam het boek 'Verhandeling over Wiskunde' van de grond en toonde het aan de soldaat.

"En van wie is dit boek?"

"Van mij."

"Dat is genoeg, meer is er niet nodig. Sta op en kom onmiddellijk met ons mee."

"Maar ik..."

"Kom met ons mee!"

"Maar ik ben onschuldig."

"Kom met ons mee!"

Voor ze weggingen riepen de soldaten enkele vissers die dicht tegen de kust voorbij vaarden in hun boot, en zegden tegen hen:

"Hier is een jongen die gewond is aan het hoofd. Wij laten hem aan jullie zorgen over. Breng hem naar jullie huis en verzorg hem. Morgen zullen we langskomen om te zien hoe het met hem gaat."

Daarna keerden ze zich naar Pinocchio en nadat ze hem tussen hen beiden hadden gezet, zegden ze op bevelende toon tegen hem:

"Voorwaarts! En vlug wat, of het zal je slecht vergaan."

Ze moesten dit bevel niet herhalen want de pop stapte tussen hen in over de weg die naar het dorp liep. Maar de arme kleine duivel wist amper waar hij was. Hij dacht dat het een droom was, en wat een verschrikkelijk droom! Hij was buiten zichzelf. Hij zag alles dubbel; zijn benen trilden, zijn tong plakte tegen de bovenkant van zijn mond, en hij kon geen woord uitbrengen.

En toch, temidden van deze verdoving en onverschilligheid, werd zijn hart doorboord met een wrede doorn, de gedachte dat hij voorbij de vensters van het huis van de goede Fee zou moeten komen, gearresteerd en tussen twee soldaten. Hij was liever dood gegaan.

Ze hadden het dorp al bereikt toen een windvlaag

Pinocchio's muts van zijn hoofd blies en tien meter verder liet neerkomen.

"Staat u mij toe" zei de pop tegen de soldaten "om mijn muts op te rapen?"

"Ga dan; maar doe het snel."

De pop ging naar de plaats waar de muts lag en raapte ze op, maar in plaats van ze op zijn hoofd te zetten nam hij ze tussen zijn tanden en begon te lopen, zo hard als hij maar kon, in de richting van de kust.

De soldaten dachten dat het moeilijk zou zijn om hem nog in te halen en stuurden een grote bulldog achter hem aan, ééntje die nog eerste prijzen hadden gewonnen op de hondenrennen.

Pinocchio rende, maar de hond liep sneller.

De mensen kwamen aan hun venster kijken en liepen de straat op om toch maar niets te missen van deze wanhopige wedloop.

28. Pinocchio wordt bijna gebraden als een vis.

Er kwam een moment in deze wanhopige wedren, een verschrikkelijk moment, waarop Pinocchio dacht dat hij verloren was: want Alidoro, de bulldog, rende zo snel dat hij hem bijna had ingehaald.

De pop kon het gehijg van het verschrikkelijke beest dicht achter hem horen; er was geen handbreedte meer tussen hen beiden, hij kon zelfs de hete adem van de hond voelen. Gelukkig was de kust dichtbij en was de zee maar een paar stappen ver.

Van zodra hij het strand bereikte maakte de pop een wonderbaarlijke sprong, een kikker had het niet beter kunnen doen, en dook hij in het water.

Alidoro daarentegen, wilde stoppen maar rende zo hard dat hij ook in zee terecht kwam.

De ongelukkige hond kon niet zwemmen en deed grote moeite om zichzelf drijvend te houden met zijn poten; maar hoe meer hij worstelde, hoe verder zijn hoofd onder water zakte.

Toen hij terug boven kwam rolde hij met zijn ogen van schrik en blafte:

"Ik verdrink! Ik verdrink!"

"Verdrink!" schreeuwde Pinocchio vanop een afstand, merkend dat hij buiten gevaar was.

"Help me, lieve Pinocchio! Red me van de dood!"

Door die hartverscheurende kreet kreeg de pop, die in werkelijkheid een gouden hart had, medelijden en zich omkerend naar de hond zei hij:

"Maar wanneer ik je leven red, beloof je dan om me verder niet meer lastig te vallen en niet meer achter mij aan te zitten?"

"Ik beloof het! Ik beloof het! Wees vlug, in 's hemelsnaam, want indien je nog een halve minuut wacht zal ik dood zijn."

Pinocchio aarzelde; maar zich herinnerend dat zijn vader vaak gezegd had dat een goede daad altijd beloond werd, zwom hij naar Alidoro en, zijn staart met beide handen vastnemend, bracht hij hem veilig naar het droge zand van

het strand.

De arme hond kon niet rechtstaan. Hij had zoveel zout water gedronken dat hij er uitzag als een ballon. Maar de pop vertrouwde het toch niet helemaal en dacht dat het voorzichtiger was om terug in het water te springen. Toen hij eindje was weggezwommen riep hij naar de vriend die hij gered had:

"Vaarwel, Alidoro; ik wens je een goede reis toe en doe iedereen de groeten."

"Vaarwel, Pinocchio" antwoordde de hond, "duizend maal dank omdat je mijn leven hebt gered. Je hebt me een grote dienst bewezen, en in deze wereld krijg je terug wat je gegeven hebt. Indien de gelegenheid zich voordoet zal ik het niet vergeten zijn."

Pinocchio zwom verder maar bleef dicht bij de kust.

Tenslotte dacht hij dat hij een veilige plek gevonden had. Hij keek naar de kust en zag tussen de rotsen een soort grot van waaruit rook opsteeg.

"In die grot" zei hij tegen zichzelf "moet er een vuur zijn. Zoveel te beter. Ik zal erheen gaan en mezelf drogen en warmen. En daarna? Daarna zullen we wel zien."

Nadat hij dit besloten had zwom hij naar de rotsen, maar toen hij er wou opklimmen voelde hij iets onder water dat steeds verder omhoog kwam en hem meenam in de lucht. Hij probeerde te ontsnappen, maar het was te laat. Tot zijn grote verbazing merkte hij dat hij gevangen zat in een groot visnet, samen met een zwerm vissen van alle groottes en vormen, die spartelden en worstelden zoals zoveel wanhopige zielen.

Op dat ogenblik kwam er een visser uit de grot; hij was zo lelijk, zo verschrikkelijk lelijk, dat hij er uitzag als een zeemonster. In plaats van haar was zijn hoofd bedekt met een dikke bos zeewier, zijn huid was groen, zijn ogen waren groen, zijn lange baard die tot aan de grond reikte was ook groen. Hij had het uiterlijk van een enorme hagedis die op zijn achterpoten stond.

Toen de visser zijn net uit de zee had getrokken riep hij zeer tevreden uit:

“De hemel zij dank! Vandaag zal ik een heerlijk feestmaal

houden met deze vissen."

"Wat een geluk dat ik geen vis ben!" zei Pinocchio tegen zichzelf, waarna hij terug wat moed kreeg.

Het net vol vis werd naar de grot gebracht, die donker en rokerig was. In het midden van de grot stond een grote braadpan vol kokende olie die een verstikkende, schimmelachtige geur afgaf.

"Nu zullen we eens zien welke vissen we gevangen hebben!" zei de groene visser, en zijn enorme hand in het net stekend, een hand die zo verschrikkelijk groot was dat ze leek op de schop van een bakker, nam hij er een handvol vissen uit.

"Deze vissen zijn goed!" zei hij, naar hen kijkend en er zelfvoldaan aan ruikend. Nadat hij er aan geroken had gooide hij ze in een pot zonder water.

Hij herhaalde dezelfde handeling vele malen, en terwijl hij de vis eruit nam kwam er water in zijn mond en zei hij gniffelend tegen zichzelf:

"Wat een goede wijting!"

"Wat een uitgelezen sardines!"

"Deze tongen zijn heerlijk!"

"En deze krabben zijn uitstekend!"

"Wat een mooie kleine ansjovisjes!"

De laatste die in het net achterbleef was Pinocchio.

Van zodra de visser hem uit het net had gehaald sperde hij verbaasd zijn grote groene ogen open en riep verschrikt uit:

"Wat voor een soort vis is dat? Zulke vis heb ik nog nooit gegeten."

En hij keek nog eens aandachtig naar hem en nadat hij hem helemaal onderzocht had zei hij:

"Ik weet het: dat moet een kreeft zijn."

Pinocchio voelde zich beledigd omdat men hem voor een kreeft aanzag en zei met een kwade stem:

"Een kreeft, nee maar! Denk je dat ik een kreeft ben? Wat voor manieren zijn dit nu! Laat me je vertellen dat ik een pop ben."

"Een pop?" antwoordde de visser. "Om je de waarheid te zeggen, een pop is wel een nieuw soort vis voor mij. Maar

zoveel te beter! Ik zal je met veel plezier opeten."

"Me opeten! Maar wil je nu eens begrijpen dat ik geen vis ben? Hoor je niet dat ik kan praten en redeneren zoals jij?"

"Dat is zeker waar" zei de visser "en ik zie dat je een vis bent die kan praten en redeneren zoals ik, ik zal je behandelen met alle aandacht die ik je verschuldigd ben."

"En welke aandacht is dat?"

"Als teken van mijn vriendschap en speciale achting, zal ik je laten kiezen op welke manier je wilt klaargemaakt worden. Zou je graag gebakken worden in de braadpan, of heb je liever dat ik je smoor in tomatensaus?"

"Om je de waarheid te zeggen" antwoordde Pinocchio

"indien ik kan kiezen, zou ik liever vrijgelaten worden en naar huis terugkeren."

"Je maakt een grapje! Denk je dat ik de gelegenheid wil missen om zulk een zeldzame vis te proeven? Het is niet alle dagen, dat verzeker ik je, dat er in deze waters een popvis gevangen wordt. Laat het maar aan mij over. Ik zal je bakken in de braadpan, en je zult heel tevreden zijn. Het is altijd een troost dat je in gezelschap bent wanneer je gebraden wordt."

Na deze toespraak begon de ongelukkige Pinocchio te wenen en te gillen en te smeken om genade, en hij zei, snikkend:

"Hoeveel beter zou het geweest zijn wanneer ik naar school was geweest! Ik heb geluisterd naar mijn makkers en nu moet ik dat duur betalen."

En hij kronkelde zich als een paling en deed ongelooflijke moeite om te ontsnappen uit de greep van de visser. Maar het was nutteloos: de visser nam een lange strook biezen en, nadat hij zijn handen en voeten had samengebonden alsof hij een worstje was, gooide hij hem in de pot bij de andere vissen.

Daarna nam hij een houten kom vol bloem en begon ze één voor één te wentelen in de bloem, en zodra ze klaar waren gooide hij ze in de braadpan.

De eersten die lagen te spartelen in de kokende olie waren de arme wijtingen; de krabben volgden, daarna de sardines, dan de tongen, dan de ansjovisjes en op het laatst was het

de beurt aan Pinocchio. Toen hij zag dat de dood zo nabij was, een verschrikkelijke dood, was hij zo bang en beefde hij zo geweldig, dat hij geen stem of adem meer had om verder te onderhandelen.

Maar de arme jongen smeekte met zijn ogen! De groene visser gaf daar echter geen zier om en doopte hem vijf of zes keer in de bloem, tot hij van kop tot teen zo wit zag dat hij leek op een pop die gemaakt was van plaaster.

29. Hij keert terug naar het huis van de Fee.

Net toen de visser Pinocchio in de braadpan wou gooien kwam er een grote hond binnen in de grot, aangetrokken door de sterke en lekkere geur van gebakken vis.

"Maak dat je weg komt!" riep de visser, dreigend, en met de bebloemde pop in zijn hand.

Maar de arme hond, die honger had als een wolf, jankte en kwispelde met zijn staart alsof hij wilde zeggen:

"Geef me een mondvul vis en ik zal je verder met rust laten."

"Maak dat je weg komt, zeg ik je!" herhaalde de visser en hij stak zijn been uit om hem een schop te geven.

Maar de hond, die echt heel hongerig was, had geen zin in beuzelarijen en keerde zich tegen hem, grommend en zijn verschrikkelijke tanden ontblotend.

Op dat moment klonk er in de grot een zwak stemmetje dat smekend zei:

"Redt me, Alidoro! Indien je me niet redt zal ik gebakken worden!"

De hond herkende de stem van Pinocchio en tot zijn grote verbazing zag hij dat ze afkomstig was van het bebloemde pakje dat de visser in zijn hand hield.

En wat denk je dat de hond deed? Hij sprong omhoog, greep het pakje met zijn muil en het voorzichtig tussen zijn tanden houdend, liep hij de grot uit en verdween even snel als de bliksem.

De visser was razend toen hij zag dat de vis, die hij zo graag wou proeven, van hem was afgenomen. Hij begon achter de hond te lopen maar hij had nog maar een paar passen gedaan toen hij overvallen werd door zulk een geweldige hoestbui dat hij de achtervolging moest opgeven.

Toen Alidoro de weg had bereikt die naar het dorp liep, stopte hij en zette zijn vriend Pinocchio zachtjes op de grond.

"Hoezeer moet ik je bedanken!" zei de pop.

"Dat is niet nodig" antwoordde de hond. "Jij hebt mij gered en nu heb ik hetzelfde voor jou gedaan. Je weet dat we elkaar moeten helpen in deze wereld."

"Maar hoe ben je naar de grot gekomen?"

"Ik lag meer dood dan levend op het strand toen de wind de geur van gebakken vis naar mijn neus bracht. De geur

wekte mijn eetlust en ik volgde hem. Indien ik een seconde later was aangekomen..."

"Spreek er niet over!" kreunde Pinocchio, die nog altijd beefde van schrik. "Spreek er niet over! Indien je een seconde later was aangekomen dan zou ik nu gebakken, opgegeten en verteerd zijn. Brrr! Ik bibber wanneer ik er aan denk!"

Alidoro stak lachend zijn rechter voorpoot uit; de pop schudde hem hartelijk als teken van hun grote vriendschap, en daarna ging ze elk hun eigen weg.

De hond ging naar huis en Pinocchio, nu terug alleen, ging naar een huisje dat niet zo veraf stond en zei tegen een kleine oude man die zichzelf zat te warmen in de zon:

"Zeg me, goede man, weet u iets over een arme jongen die Eugene heet en gewond was aan zijn hoofd?"

"De jongen werd door een paar vissers naar dit huisje gebracht en nu..."

"En nu is hij dood!" onderbak Pinocchio hem, zeer bedroefd.

"Nee, hij leeft en is terug naar huis gegaan."

"Echt waar? Echt waar?" riep de pop, dansend van vreugde.

"De wonde was dus niet erg?"

"Het had ernstig kunnen zijn en zelfs dodelijk" antwoordde de kleine oude man "want ze hadden een dik boek, dat gebonden was in karton, naar zijn hoofd gegooid."

"En wie heeft het naar hem gegooid?"

"Eén van zijn schoolmakers, een zekere Pinocchio."

"En wie is deze Pinocchio?" vroeg de pop, die deed alsof hij van niets wist.

"Ze zeggen dat het een slechte jongen is, een vagebond, een echte nietsnut."

"Leugens! Allemaal leugens!"

"Ken je deze Pinocchio?"

"Van zien!" antwoordde de pop.

"En wat denk jij van hem?" vroeg de kleine man.

"Hij lijkt mij een zeer goede jongen, die graag wil studeren, en gehoorzaam is en vriendelijk voor zijn vader en zijn familie."

Terwijl de pop al deze leugens vertelde voelde hij aan zijn

neus en merkte dat die meer dan een hand langer was geworden. Heel verontrust riep hij uit:

"Geloof het niet, goede man, wat ik je verteld heb. Ik ken Pinocchio heel goed en ik kan u verzekeren dat hij een heel slechte jongen is, ongehoorzaam en lui, en dat hij in plaats van naar school te gaan, wegloopt met zijn makkers om zichzelf te amuseren."

Hij was nog maar net uitgesproken toen zijn neus terug korter werd en dezelfde grootte had als vroeger.

"En waarom ben jij helemaal wit?" vroeg de oude man ineens.

"Ik zal het u vertellen. Zonder het zelf te merken heb ik tegen een muur geleund die pas met witkalk bestreken was" antwoordde de pop, te beschaamd om te bekennen dat de visser hem in de bloem had gewenteld, zoals een vis die klaargemaakt wordt voor de braadpan.

"En wat heb je gedaan met je jas, je broek en je muts?"

"Ik ben overvallen door rovers die ze van mij hebben afgenomen. Zeg me, goede oude man, kunt u me soms wat kleren geven zodat ik naar huis kan gaan?"

"Mijn jongen, kleren heb ik niet, alleen maar een kleine zak waarin ik bonen bewaar. Indien je hem wilt hebben, neem hem dan maar. Hier is hij."

Pinocchio liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij nam de

zak en met een schaar knipte hij een gat in het uiteinde en een gat in de twee zijanten, en deed hem aan alsof het een hemd was. En in deze armoedige kledij stapte hij naar het dorp.

Maar terwijl hij op weg was voelde hij zich niet zo gemakkelijk, heel ongemakkelijk zelfs, zo ongemakkelijk dat hij na elke stap voorwaarts een stap naar achter deed, en tegen zichzelf zegde:

"Hoe kan ik onder de ogen van de goede kleine Fee komen? Wat zal ze zeggen wanneer ze mij ziet? Zal ze mij deze tweede misstap vergeven? Oh, ik ben er zeker van dat ze mij geen vergiffenis meer zal schenken! En dat heb ik verdiend, want ik ben een schelm. Ik beloof altijd dat ik een goede jongen zal worden en nooit hou ik me aan mijn belofte."

Toen hij in het dorp kwam was het al nacht en heel donker. Een storm kwam opzetten en terwijl de regen in stromen naar beneden viel ging hij naar het huis van de Fee, vast besloten om op de deur te kloppen.

Maar toen hij daar was zonk de moed hem in de schoenen en in plaats van te kloppen rende hij twintig stappen weg. Hij keerde een tweede keer terug naar de deur en legde zijn hand op de klopper en, bevend, gaf hij een klein klopje. Hij wachtte en wachtte. Tenslotte, nadat er een half uur voorbij was gegaan, werd er op de vierde verdieping een venster geopend en Pinocchio zag hoe een grote Slak met een kaars op haar hoofd naar buiten keek. Ze riep naar hem:

"Wie is daar op dit late uur?"

"Is de Fee thuis?" vroeg de pop.

"De Fee slaapt en ik mag haar niet wakker maken; maar wie ben jij?"

"Ik ben het."

"Wie is ik?"

"Pinocchio."

"En wie is Pinocchio?"

"De pop die in het huis van de Fee leeft."

"Ah, ik begrijp het zei de Slak. "Wacht daar op mij. Ik zal

naar beneden komen en onmiddellijk de deur open doen.”

“Haast u, alstublieft, want ik sterf van de kou.”

“Mijn jongen, ik ben een slak, en slakken hebben nooit haast.”

Een uur ging voorbij, en daarna twee en toen was de deur nog niet open. Pinocchio die door en door nat was, en beefde van kou en angst, raapte al zijn moed samen en klopte nogmaals, ditmaal een beetje harder.

Bij deze twee klok ging er een venster open op een lagere verdieping en dezelfde Slak verscheen terug.

“Mooie kleine Slak” riep Pinocchio vanaf de straat “Ik wacht nu al twee uur! En twee uur tijdens zulk een slechte nacht lijken wel langer dan twee jaar. Haast je, alsjeblief.”

“Mijn jongen” antwoordde het kalme kleine dier “mijn jongen, ik ben een slak, en slakken hebben nooit haast.”

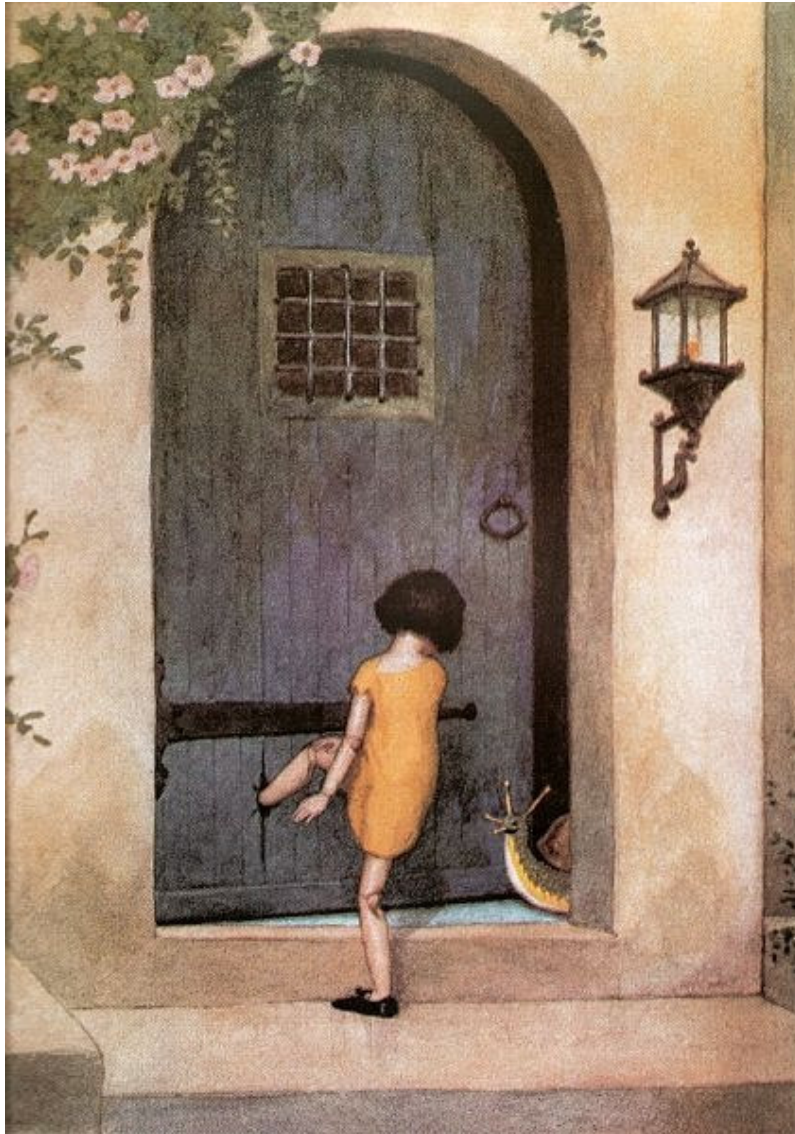
En het venster ging terug dicht.

Kort daarna was het middernacht; daarna werd het één uur, en twee uur, en de deur bleef maar dicht.

Tenslotte verloor Pinocchio al zijn geduld, woedend nam hij de deure klopper vast en wou er een harde klap mee geven die door het hele huis zou weerklinken. Maar de klopper, die van ijzer was, veranderde plots in een paling en, wegglippend uit zijn hand, verdween hij in een waterstroompje dat in het midden van de straat liep.

“Ah! Zit het zo?” schreeuwde Pinocchio, blind van woede

“Aangezien de klopper verdwenen is zal ik uit alle macht tegen de deur schoppen.”

En een stapje achteruit zettend, gaf hij een geweldige schop tegen de huisdeur. De schop was zo geweldig dat zijn voet door het hout ging en vast bleef zitten; en toen hij hem probeerde terug te trekken was het allemaal moeite voor niets, want hij bleef even vast zitten alsof hij was vastgenageld.

Denk aan de arme Pinocchio! Hij was verplicht om de rest van de nacht door te brengen met één voet op de grond en de andere in de lucht.

Bij zonsopgang werd de deur eindelijk geopend. De slimme kleine Slak had slechts negen uur nodig gehad om van de vierde verdieping naar de huisdeur te komen. Het is

duidelijk dat ze zich heel hard had ingespannen.

"Waarom zit je voet vast in de deur?" vroeg ze aan de pop.

"Het was een ongelukje. Probeer eens, mooie kleine Slak, of je me niet kunt bevrijden van deze marteling."

"Mijn jongen, dat is het werk van een timmerman, en ik ben nooit een timmerman geweest."

"Vraag het dan aan de Fee!"

"De Fee slaapt en ik mag haar niet wakker maken."

"Maar wat moet ik dan de hele dag doen, zo met één van mijn voeten in de deur?"

"Amuseer jezelf door te tellen hoeveel mieren er op straat passeren."

"Breng me dan tenminste iets om te eten, want ik ben uitgeput."

"Onmiddellijk" zei de Slak.

En inderdaad, na drie uur en een half was ze terug bij Pinocchio met een zilveren bord op haar hoofd. Op het bord lag een stuk brood, een geroosterde kip en vier rijpe perziken.

"Hier is het ontbijt dat de Fee je heeft toegezonden." zei de Slak.

De pop voelde zich al veel beter bij het zien van deze lekkere dingen. Maar toen hij ervan proefde moest hij bijna kotsen want het brood was gemaakt van plaaster, de kip van karton en de perziken van geschilderd albast.

Hij wou beginnen wenen. In zijn wanhoop probeerde hij het bord en alles wat erop lag weg te gooien; maar in plaats daarvan, geveld door verdriet of uitputting, viel hij flauw. Toen hij terug bijkwam merkte hij dat hij op een sofa lag en dat de Fee naast hem zat.

"Ik zal je nog één keer vergeven" zei de Fee "maar wee je indien je nog een derde keer stout bent!"

Pinocchio beloofde en zweerde dat hij zou studeren en dat hij van nu af altijd een braaf kind zou zijn.

En hij hield zich aan zijn belofte gedurende de rest van het jaar. En ja, na de examens voor de grote vakantie had hij zelfs de eer om eerste te zijn van zijn klas, en hij gedroeg zich zo goed en prijzenswaardig dat de Fee heel tevreden

over hem was en zei:

“Morgen zal je wens in vervulling gaan.”

“En dat is?”

“Morgen zul je geen houten pop meer zijn en zul je een jongen worden.”

Men kan zich niet voorstellen hoe geweldig blij Pinocchio was toen hij hoorde dat zijn lang gekoesterde droom in vervulling zou gaan. Al zijn schoolkameraden werden uitgenodigd om de volgende dag te komen ontbijten in het huis van de Fee, zodat ze de grote gebeurtenis samen konden vieren.

De Fee had tweehonderd koppen koffie met melk klaargemaakt; en vierhonderd sneden brood, beboterd aan beide zijden. De dag belooft heel aangenaam en gelukkig te worden, maar...

Ongelukkig genoeg is er in het leven van poppen altijd een “maar” die alles verpest.

30. Het "Land van de Domkoppen"

Natuurlijk vroeg Pinocchio toestemming aan de Fee om de uitnodigingen voor het feest uit te delen in de stad, en de Fee zei tegen hem:

"Ga maar, indien je dat wilt, en nodig je kameraden uit voor het ontbijt van morgen, maar zorg ervoor dat je thuis bent voor het donker wordt. Heb je het verstaan?"

"Ik beloof dat ik binnen een uur terug zal zijn." antwoordde de pop.

"Pas op, Pinocchio! Kinderen zijn altijd snel om iets te beloven, maar er zijn er weinigen die hun woord houden."

"Maar ik ben niet zoals de andere kinderen. Wanneer ik iets beloof dan doe ik het ook."

"We zullen zien. Indien je ongehoorzaam bent, dan is dat slecht voor jou."

"Waarom?"

"Omdat kinderen, die niet luisteren naar de raad van diegenen die meer weten dan zij, altijd in het ene of andere ongeluk terecht komen."

"Dat heb ik al ondervonden" zei Pinocchio "maar die vergissing zal ik nooit meer begaan."

"We zullen zien of dat waar is."

Zonder nog iets te zeggen nam de pop afscheid van de goede Fee, die als een mama voor hem was, en liep zingend en dansend de straat op.

In minder dan een uur waren al zijn kameraden uitgenodigd. Sommigen stemden meteen en van ganser harte toe; anderen moest hij overhalen; maar toen ze hoorden dat de boterhammen, die ze zouden krijgen bij de koffie, aan twee zijden besmeerd waren met boter zegden ze allemaal:

"We zullen ook komen, om je een plezier te doen."

Nu moet ik u vertellen dat er tussen Pinocchio's schoolvrienden één was aan wie hij de voorkeur gaf en waar hij veel van hield. De naam van die jongen was Romeo, maar hij werd altijd aangesproken met zijn bijnaam, Kaarswiek, omdat hij zo mager was en recht en helder, net als de nieuwe wiek van een kleine nachtkaaars.

Kaarswiek was de meest luie en stoutste jongen van de school, maar Pinocchio had hem graag.

Hij was naar zijn huis gegaan om hem uit te nodigen voor het ontbijt, maar hij had hem niet gevonden.

Hij was een tweede keer langs geweest, maar Kaarswiek was er niet.

Hij ging een derde keer, maar het was tevergeefs.

Waar kon hij hem gaan zoeken? Hij keek hier, daar en

overal, en tenslotte zag hij dat hij zich verstopt had in de portiek van een boerenhuisje.

"Wat doe je hier?" vroeg Pinocchio terwijl hij op hem toestapte.

"Ik wacht tot het middernacht wordt om dan weg te lopen."

"En waar ga je heen?"

"Ik ga naar een ander land, het heerlijkste land van de wereld: een echt snoepland!"

"En hoe heet het?"

"Het wordt het 'Land van de Domkoppen' genoemd. Waarom kom je ook niet mee?"

"Ik? Nee, nooit!"

"Daar doe je verkeerd aan, Pinocchio. Indien je niet meegaat zul je er spijt van hebben. Waar zou je een beter land voor kinderen kunnen vinden? Er zijn daar geen scholen. In dat heerlijke land is er niemand die studeert. Op zaterdag is er nooit school, en elke week bestaat uit zes zaterdagen en één zondag. Denk er maar eens aan, de herfstvakantie begint op de eerste januari en eindigt op de laatste dag van december. Dat is een land voor mij! Zo zouden alle beschaafde landen moeten zijn!"

"Maar hoe brengen de mensen hun dagen door in het 'Land van de Domkoppen'?"

Ze brengen ze door met spel en amusement van de ochtend tot de avond. En wanneer de nacht valt ga je naar bed en de volgende ochtend begint hetzelfde leventje opnieuw. Wat denk je daarvan?"

"Hum!" zei Pinocchio, en hij schudde lichtjes met zijn hoofd alsof hij wou zeggen: 'Dat is een leven dat ik ook wel zou willen'.

"Wel, ga je met me mee? Ja of nee? Beslis snel."

"Nee, nee, nee, en nog eens nee. Ik heb de goede Fee beloofd om een goede en gehoorzame jongen te worden, en ik zal mijn woord houden. En omdat ik zie dat de zon aan het zakken is, moet ik je verlaten en weggaan. Vaarwel, en ik wens je een goede reis."

"Waar loop je zo haastig heen?"

"Naar huis. Mijn goede Fee wil dat ik terug ben voor het

donker wordt."

"Wacht nog twee minuten."

"Dan ben ik te laat."

"Maar twee minuutjes."

"En als de Fee me een standje geeft?"

"Laat haar maar doen. Nadat ze je een standje heeft gegeven zal ze haar mond wel houden" zei de schelm.

"En wat ga jij doen? Ga je alleen of samen met vrienden?"

"Alleen? Zeker niet, er zullen wel meer dan honderd jongens zijn."

"En ga je te voet?"

"Er komt binnenkort een koets voorbij die me naar dat gelukkige land zal brengen."

"Wat zou ik er niet voor geven indien de koets nu voorbij kwam!"

"Waarom?"

"Dan zou ik jullie allemaal zien vertrekken."

"Blijf nog een beetje langer en dan zul je ons zien."

"Nee, nee, ik moet naar huis."

"Wacht nog twee minuutjes."

"Ik heb al te lang getreuzeld. De Fee zal ongerust worden."

"Arme Fee! Is ze bang dat de vleermuizen je zullen opeten?"

"Maar eerlijk nu," ging Pinocchio verder "ben je er echt zeker van dat er geen scholen zijn in dat land?"

"Zelfs geen schaduw van een school."

"En ook geen meesters?"

"Geen enkele."

"En niemand moet er studeren?"

"Nooit, nooit, nooit!"

"Wat een heerlijk land!" zei Pinocchio terwijl het water in zijn mond kwam. "Wat een heerlijk land! Ik ben er nooit geweest maar ik kan het mij goed voorstellen."

"Waarom kom je ook niet mee?"

"Het is nutteloos om me in verzoeking te brengen. Ik heb aan mijn goede Fee beloofd om een verstandige jongen te zijn, en ik zal mijn woord niet breken."

"Vaarwel dan, en doe de groeten aan alle jongens van de school wanneer je ze op straat tegenkomt."

"Vaarwel, Kaarswiek; een goede reis; amuseer je goed en denk af en toe eens aan je vrienden."

Nadat hij dit gezegd had deed de pop twee stappen, maar stopte toen en zich omkerend naar zijn vriend, vroeg hij:

"Maar ben je er echt zeker van dat in dat land alle weken bestaan uit zes zaterdagen en één zondag?"

"Heel zeker."

"En weet je echt zeker dat de vakantie begint op één januari en eindigt op de laatste dag van december?"

"Heel zeker."

"Wat een heerlijk land!" herhaalde Pinocchio, dromerig kijkend alsof hij betoverd was.

Daarna zei hij haastig en op een vastbesloten toon:

"Deze keer is het echt vaarwel, en nog een goede reis."

"Vaarwel."

"Wanneer vertrek je?"

"Binnenkort."

"Hoe spijtig! Indien het maar een uur was vooraleer je vertrekt, dan zou ik bijna geneigd zijn om te wachten."

"En de Fee?"

"Het is nu toch al laat. Het maakt niet meer uit of ik nu een uur vroeger of later thuis kom."

"Arme Pinocchio! En wat indien de Fee je een standje geeft?"

"Ik moet flink zijn! Ik zal haar laten doen. En nadat ze me een standje gegeven heeft zal ze haar mond wel houden."

Ondertussen was de nacht gevallen en het was erg donker.

Plots zagen ze in de verte een klein lichtje bewegen en ze hoorden het geluid van stemmen en van een trompet, maar zo flauw en zwak dat het leek op het zoemen van een mug.

"Hier is ze!" riep Kaarswiek terwijl hij rechtsprong.

"Wat is het?" vroeg Pinocchio fluisterend.

"Het is de koets die mij komt halen. Kom je nu mee, ja of nee?"

Maar is het werkelijk waar" vroeg de pop "dat in dat land de kinderen nooit moeten studeren?"

"Nooit, nooit, nooit!"

"Wat een heerlijk land! Wat een heerlijk land! Wat een heerlijk land!".

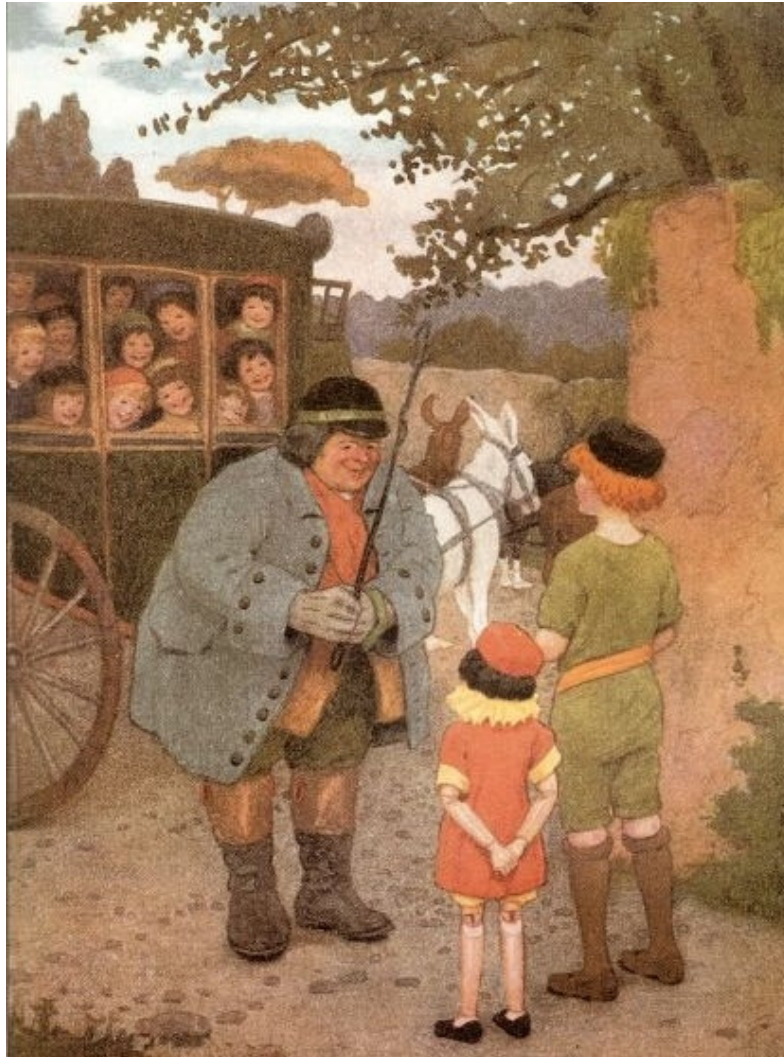
31. Pinocchio is vijf maanden gelukkig.

Uiteindelijk kwam de koets bij hen, en ze kwam aan zonder het minste geluid te maken, want de wielen waren omwikkeld met vlas en voden.

Ze werd getrokken door twaalf paar ezels, allemaal even groot maar verschillend van kleur.

Sommigen waren grijs, sommigen wit, sommigen gespikkeld zoals peper en zout, en andere hadden brede strepen in geel en blauw.

Maar het meest uitzonderlijke was dit: de poten van de twaalf paren, van de vierentwintig ezels dus, waren niet beslagen met hoefijzers zoals bij andere werkdieren, maar waren geschoeid in mensenschoenen van wit geitenleer.

En de koetsier?

Beeldt u een kleine man in, breder dan hij lang was, papperig en vet zoals een klomp boter, met een klein rond gezicht zoals een sinaasappel, een kleine mond die altijd lachte, en een zachte, strelende stem zoals een kat wanneer ze goede maatjes wil worden met de meesteres van het huis.

De koets zat helemaal vol met jongens tussen de acht en veertien jaar, op elkaar gestapeld zoals haringen in een tonnetje. Ze zaten ongemakkelijk, dicht op elkaar gepakt en ze konden amper ademen; maar niemand zei "Oh!", niemand mopperde. De troostende gedachte dat ze binnen een paar uur in een land zouden zijn waar geen boeken

bestonden, geen scholen, en geen meesters, maakte hen zo gelukkig en berustend dat ze geen vermoeidheid of ongemak meer voelden, geen honger of dorst of gebrek aan slaap.

Zodra de koets gestopt was keerde de kleine man zich naar Kaarswiek en met wel duizend grijnslachjes en grimassen vroeg hij glimlachend aan hem:

"Zeg me, mijn fijne jongen, zou je ook graag naar dat gelukkige land gaan?"

"Dat wil ik zeker."

"Maar ik moet je waarschuwen, mijn lief kind, dat er geen plaats meer is in de koets. Je kan zelf zien dat ze helemaal vol is."

"Dat geeft niet" antwoordde Kaarswiek "indien er binnen geen plaats meer is ga ik wel buiten bovenop de veren zitten."

En met een sprong zette hij zich schrijlings over de veren.

"En jij, mijn liefje!" zei de kleine man, zich op een vleierende manier naar Pinocchio wendend "wat denk jij te doen? Kom je mee met ons of blijf je achter?"

"Ik blijf achter" antwoordde Pinocchio. "Ik ga naar huis. Ik wil studeren, zoals alle welopgevoede jongens doen."

"Moge het je wel bekomen!"

"Pinocchio!" riep Kaarswiek "luister naar mij: kom met ons mee en we zullen zoveel plezier hebben!"

"Nee, nee, nee!"

"Kom met ons mee en we zullen zoveel plezier hebben!" riepen wel honderd stemmen in de koets.

"Maar indien ik met jullie meega, wat zal mijn goede Fee dan zeggen?" zei de pop, die begon te twijfelen.

"Stop je hoofd niet vol met treurige gedachten. Denk alleen maar dat we naar een land gaan waar we vrij zullen zijn om van 's morgens vroeg tot 's avonds laat de boel op stelten te zetten."

Pinocchio antwoordde niet, maar hij zuchtte; hij zuchtte nogmaals; hij zuchtte voor de derde keer en zei tenslotte:

"Maak een beetje plaats voor mij, want ik kom ook mee."

"Alles is vol" antwoordde de kleine man; "maar om je te

tonen hoe welkom je bent, mag je mijn plaats hebben.”

“En u?”

“Oh, ik ga wel te voet.”

“Nee, dat kan ik niet aanvaarden. Dan ga ik nog liever op één van deze ezels zitten.” riep Pinocchio.

Hij ging naar de meest rechtse ezel van het eerste paar en probeerde erop te klimmen, maar het dier keerde zich naar hem toe en gaf hem een harde stomp in de maag, zodat hij achterover viel met zijn benen in de lucht.

U kunt zich het schaamteloze en overdreven gelach voorstellen waarin de jongens uitbarstten toen ze dit zagen. Maar de kleine man lachte niet. Hij ging naar de opstandige ezel en, doende alsof hij hem een kus gaf, beet hij de helft van zijn oor af.

Ondertussen was Pinocchio van woede terug recht gesprongen en in een wip zat hij op de rug van het arme dier. En hij sprong zo goed dat de jongens ophielden met lachen en begonnen te roepen: ‘Hoera, Pinocchio!’ en ze klaptten in hun handen juichten hem toe alsof ze nooit meer zouden ophouden.

Nu Pinocchio een plaatsje had, vertrok de koets. Terwijl de ezels galoppeerden en de koets over de stenen van de grote baan ratelden, dacht de pop dat hij een stille, nauwelijks hoorbare stem tegen hem hoorde zeggen:

“Arme dwaas! Je wou je eigen zin doen, maar je zult er spijt van hebben!”

Pinocchio werd een beetje bang, keek naar alle kanten om te ontdekken wie deze woorden gesproken had, maar hij zag niemand.

De ezels galoppeerden, de koets ratelde, de jongens in de koets sliepen. Kaarswiek snurkte als een marmot, en de kleine man op de koetsiersbok zong tussen zijn tanden:

*Tijdens de nacht slaapt iedereen
Maar ik slaap nooit*

Nadat ze een paar kilometer ver waren hoorde Pinocchio dezelfde stille stem tegen hem zeggen:

"Denk eraan, onnozele hals! Jongens die niet willen studeren en zich afkeren van boeken, scholen en meesters en alleen maar willen spelen en zich amuseren, komen vroeg of laat slecht terecht. Ik weet het uit eigen ervaring, en ik kan het je vertellen. Er zal een dag komen waarop je zult wenen zoals ik nu ween, maar dan zal het te laat zijn!"

Toen hij deze zacht gefluisterde woorden hoorde werd de pop nog banger dan voorheen, hij sprong van de rug van de ezel en ging er naast lopen.

Beeld je zijn verbazing in toen hij zag dat de ezel aan het wenen was, wenend zoals een kind!

"Euh, Mijnheer Koetsier" riep Pinocchio naar de kleine man "hier gebeurt iets dat buitengewoon is! Deze ezel weent!"

"Laat hem maar wenen; hij zal wel lachen wanneer hij een bruidegom wordt."

"Maar heeft u hem toevallig leren spreken?"

"Nee, maar hij heeft drie jaar in het gezelschap van geleerde honden verkeerdt, en daar heeft hij een paar woorden leren mompelen."

"Arm beest!"

"Kom, kom," zei de kleine man, "laat ons geen tijd verspelen aan een wenende ezel. Klim op zijn rug en laat ons gaan: de nacht is koud en de weg nog lang."

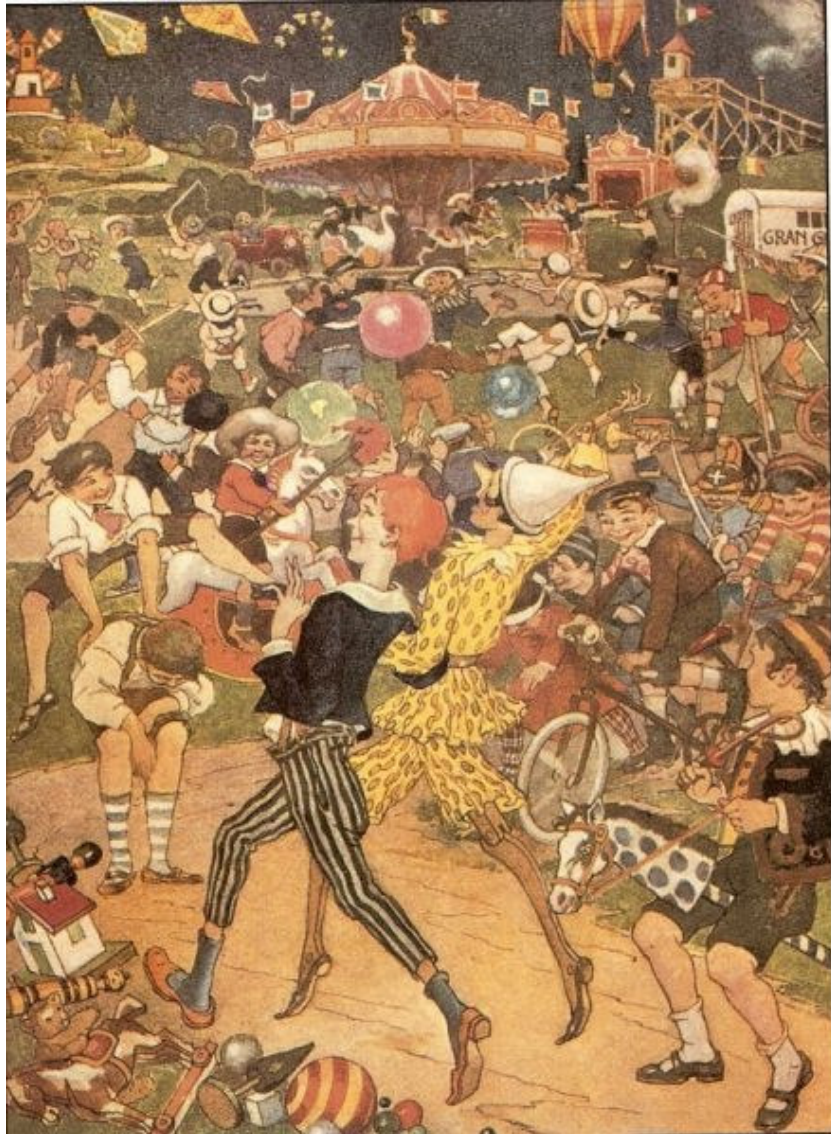
Pinocchio gehoorzaamde zonder nog iets te zeggen.

Bij de dageraad van de volgende ochtend kwamen ze veilig aan in het "Land van de Domkoppen".

Het was een land dat in niets leek op de andere landen in de wereld. De bevolking bestond alleen maar uit kinderen. De oudsten waren veertien en de jongsten amper acht jaar oud. In de straten was er zoveel vrolijkheid, lawaai en geroep dat het genoeg was om het hoofd van elk kind op hol te brengen. Overals waren er groepen kinderen. Sommigen speelden met noten, sommigen met badmintonrackets en sommigen met ballen. Sommigen reden met een step, anderen op houten paarden. Een groepje speelde verstoppertje, een paar anderen zaten achter elkaar aan. Sommigen zegden rijmpjes op, sommigen zongen en anderen dansten. Er waren er die zichzelf amuseerden door

op hun handen te lopen met hun voeten in de lucht; anderen renden achter een hoepel of paradeerden rond, verkleed als generaal, met helmen van bladeren en bevelen gevend aan een regiment kartonnen soldaten. Sommigen lachten, sommigen riepen, sommigen gilden; anderen klaptten in hun handen, of floten, of kakelden als een kip die net een ei had gelegd.

Op elke straathoek stonden er poppenkasten en ze zaten van 's morgens vroeg tot 's avonds laat vol met kinderen. Op de muren van de huizen waren slogans geschreven met houtskool: "Lang lefe het speelchoed; wij willen geen skool meer zien; wech met de wiskunte" en nog andere fijnzinnige dingen, allemaal slecht gespeld.

Pinocchio, Kaarswiek en de andere jongens die met de kleine man waren meegereisd hadden nog maar net hun voeten neergezet of ze zaten al midden in het tumult, en ik moet niet vertellen dat ze in een paar minuten tijd met iedereen kennis hadden gemaakt. Waar ter wereld kon men kinderen vinden die even gelukkig en tevreden waren als deze?

Temidden van deze voortdurende spelletjes en vermakelijkheden vlogen de uren, dagen en weken voorbij met de snelheid van een bliksem.

"Oh, wat een heerlijk leven!" zei Pinocchio, wanneer hij Kaarswiek toevallig tegen kwam.

"Zie je nu dat ik gelijk had?" antwoordde de andere. "En dan

te bedenken dat je niet mee wou komen! Te bedenken dat je het in je hoofd had gehaald om terug te keren naar huis bij je Fee, en je tijd te verliezen met studeren! Indien je nu vrij bent van de last van boeken en school, moet je toegeven dat je dat aan mij te danken hebt, aan mijn goede raad en aan mijn overredingskracht. Alleen vrienden kunnen elkaar zulk een grote dienst bewijzen."

"Het is waar, Kaarswiek! Indien ik nu een echt gelukkige jongen ben, dan heb ik dat aan jou te danken. Maar weet je wat de meester altijd over jou zegde? Hij zei altijd tegen mij: 'Wordt geen kameraad van Kaarswiek, want hij is een slechte makker, en hij zal je alleen maar naar je ongeluk leiden!'. "

"Arme meester!" antwoordde de andere terwijl hij zijn hoofd schudde. "Ik weet maar al te goed dat hij een afkeer van mij had, en dat hij zich amuseerde door lasterlijke dingen over mij te zeggen; maar ik heb een goed hart en ik vergeef het hem!"

"Edele ziel!" zei Pinocchio, en hij nam zijn vriend liefdevol tussen zijn armen en gaf hem een kus tussen zijn ogen. Dit heerlijke leventje was al vijf maanden bezig. De dagen waren alleen maar gevuld geweest met spelen en amusement, zonder ook maar één gedachte aan boeken of de school, tot op een morgen Pinocchio wakker werd door een hoogst onaangename verrassing die hem in een zeer slecht humeur bracht.

32. Pinocchio verandert in een ezel.

De verrassing was dat Pinocchio, toen hij wakker werd, aan zijn hoofd krabde en tijdens het krabben tot zijn grote verbazing ontdekte dat zijn oren meer dan een hands lengte gegroeid waren.

U weet dat de pop vanaf zijn geboorte altijd zeer kleine oren had, zo klein dat ze amper zichtbaar waren. U kunt zich inbeelden wat hij voelde toen hij merkte dat tijdens de nacht zijn oren zo lang waren geworden dat ze leken op twee bezems.

Hij ging onmiddellijk op zoek naar een spiegel zodat hij zichzelf kon bekijken, maar omdat hij er geen vond deed hij water in een kom en daar zag hij een weerspiegeling in die hij nooit had willen zien: hij zag dat zijn hoofd versierd was met een mooi paar ezelsoren!

Denk toch eens aan het verdriet, de schaamte en de wanhoop van de arme Pinocchio!

Hij begon te wenen en te brullen, en hij sloeg zijn hoofd tegen de muur, maar hoe meer hij hilde, hoe langer zijn oren werden; ze groeiden, en groeiden en werden harig in de buurt van de punten.

Door dit luide gejammer kwam er een mooie Marmot in zijn kamer. Toen deze zag hoeveel verdriet de pop had vroeg zij

ernstig:

"Wat is er met jou gebeurd, mijn beste jongen?"

"Ik ben ziek, mijn lieve kleine Marmot, zeer ziek, en ik ben bang van mijn ziekte. Kun je mijn polsslag nemen?"

"Ik zal proberen."

"Voel dan en kijk ook eens of ik misschien koorts heb."

De kleine Marmot stak haar rechtse voorpoot uit en nadat zij Pinocchio's pols had gevoeld zei ze zuchtend tegen hem:

"Mijn vriend, het spijt mij dat ik je slecht nieuws moet melden!"

"Wat is het?"

"Je hebt een zeer kwade koorts!"

"Welke koorts is het?"

"Het is de ezelkoorts."

"Dat is een koorts die ik niet ken" zei de pop, maar hij begreep het maar al te goed.

"Dan zal ik het je uitleggen" zei de Marmot. "Je moet weten dat je binnen twee of drie uur geen pop meer zult zijn, of een jongen."

"Wat zal ik dan zijn?"

"Binnen twee of drie uren zal je echt en helemaal een kleine ezel zijn, zoals deze die de karren voorttrekken en bloemkolen en sla naar de markt brengen."

"Oh, ongelukkige die ik ben! Ongelukkige die ik ben!" huilde Pinocchio, zijn twee oren vastgrijpend met zijn handen terwijl hij er wild aan rukte en trok alsof het de oren van iemand anders waren.

"Mijn beste jongen," zei de Marmot om hem te troosten, "je kunt niets doen. Het is je lot. Het staat geschreven in wijze wetten dat alle kinderen die lui zijn en een afkeer hebben van boeken, van scholen en van meester, en die al hun tijd doorbrengen met spelletjes, amusement en verzetjes, vroeg of laat veranderen in kleine ezels."

"Maar is dat echt zo?" vroeg de pop snikkend.

"Het is inderdaad maar al te waar! En tranen zijn nu nutteloos. Je had er vroeger moeten aan denken!"

"Maar het was niet mijn schuld, geloof me kleine Marmot, het was de fout van Kaarswiek!"

"En wie is Kaarswiek!"

"Eén van mijn schoolmakkers. Ik wou terug naar huis; ik wou gehoorzaam zijn. Ik wou studeren, maar Kaarswiek zei tegen mij: 'Waarom zou je jezelf moe maken door te studeren? Waarom zou je nog naar school gaan? Kom liever met ons mee naar het "Land van de Domkoppen"; daar moeten we niet studeren; daar kunnen we onszelf amuseren van de vroege morgen tot de late avond, en we zullen altijd vrolijk zijn'."

"En waarom heb je de raad van die slechte kameraad opgevolgd?"

"Waarom? Omdat, mijn lieve kleine Marmot, ik een pop zonder verstand ben, en zonder hart. Ah! Indien ik maar een beetje hart had dan zou ik nooit weggegaan zijn bij de goede Fee die van me hield als een mama, en die zoveel voor mij gedaan heeft! En dan zou ik geen pop meer zijn, want dan zou ik nu al een kleine jongen geworden zijn, zoals zovele anderen. Maar o wee wanneer ik Kaarswiek tegenkom! Hij zal vlug horen wat ik van hem denk!"

En hij keerde zich om en wou naar buiten gaan. Maar toen hij bij de deur stond herinnerde hij zich zijn ezelsoren en was te beschaamd om er op straat mee rond te lopen. En wat denk je dat hij deed? Hij nam een grote kap van katoen, zette die op zijn hoofd en trok ze neer tot aan het puntje van zijn neus.

Daarna ging hij op zoek naar Kaarswiek en keek overal rond. Hij zocht in de straten, op de pleinen, in de kleine poppentheaters, op elke mogelijke plaats, maar hij kon hem niet vinden. Hij vroeg aan anderen of ze misschien wisten waar hij was, maar niemand had hem gezien.

Hij ging hem toen zoeken in zijn huis en klopte op de deur.

"Wie is daar?" riep Kaarswiek.

"Ik ben het!" antwoordde de pop.

"Wacht een ogenblikje en dan laat ik je binnen."

Na een half uur werd de deur open gemaakt en verbeeldt u de gevoelens van Pinocchio toen hij, de kamer binnen gaand, zag dat zijn vriend Kaarswiek een grote katoenen kap over zijn hoofd had getrokken, tot aan het puntje van

zijn neus.

Toen hij dit zag voelde Pinocchio zich bijna getroost en hij dacht:

"Heeft mijn vriend dezelfde ziekte als ik? Zou hij ook de ezelskoorts hebben?"

Glimlachend, alsof hij niets gemerkt had, vroeg hij:

"Hoe maak je het, mijn beste Kaarswiek?"

"Zeer goed. Zo goed als een muis in een Parmezaanse kaas."

"Meen je dat echt?"

"Waarom zou ik liegen?"

"Excuseer mij, maar waarom heb je dan een katoenen kap over je hoofd getrokken die je oren verbergt?"

"De dokter heeft mij dat voorgeschreven omdat ik mijn knie had bezeerd. En jij, beste pop, waarom heb jij een katoenen kap die tot over je neus is neergetrokken?"

"De dokter heeft mij dat voorgeschreven omdat ik mijn voet heb geschaafd."

"Oh, arme Pinocchio!"

"Oh, arme Kaarswiek!"

Na deze woorden viel er een lange stilte waarin beide vrienden elkaar spottend aankeken.

Tenslotte zei de pop stilletjes tegen zijn kameraad:

"Vertel mij eens, mijn beste Kaarswiek: heb je ooit een ziekte aan je oren gehad?"

"Nooit! En jij?"

"Nooit. Maar sinds vanmorgen heb ik wel jeuk aan één van mijn oren."

"Het mijne doet ook pijn."

"Dat van jou ook? En welk van je oren doet pijn?"

"Alle twee. En bij jou?"

"Alle twee. Zouden we dezelfde ziekte kunnen hebben?"

"Ik vrees ervoor."

"Wil je me een plezier doen, Kaarswiek?"

"Zeker! Met heel mijn hart."

"Wil je mij je oren laten zien?"

"Waarom niet? Maar eerst, mijn beste Pinocchio, zou ik graag de jouwe zien."

"Nee, jij moet eerst."

"Nee, mijn beste. Eerst jij en dan ik!"

"Wel" zei de pop "laat ons zoals goede vrienden een overeenkomst sluiten."

"Laat eens horen."

"We zullen allebei onze kap op hetzelfde ogenblik afnemen.
Ben je akkoord?"

"Ik ben akkoord."

"Wel dan, opgepast!"

En Pinocchio begon met luide stem te tellen:

"Een, twee, drie!"

Bij het woord "Drie" trokken de twee jongens hun kap af en gooiden ze in de lucht.

En toen volgde een tafereel dat men niet zou geloven indien het niet waar was geweest: toen Pinocchio en Kaarswiel ontdekten dat ze door hetzelfde ongeluk getroffen waren, begonnen ze, in plaats van beschaamd en triestig te zijn, elkaar te prikken met hun lelijke oren en haalden ze duizend fratsen tot ze allebei uitbarsten in een grote schaterlach. En ze lachten, en lachten, en lachten, tot ze hun buik moest vast houden. Maar temidden van hun plezier hield Kaarswiel ineens op, hij wankelde en kreeg een andere kleur en zei tegen zijn vriend:
"Help, help, Pinocchio!"
"Wat scheelt er?"

“Ach! Ik kan niet meer rechtop lopen.”

“Ik ook niet” riep Pinocchio, waggelend en met tranen in zijn ogen.

En terwijl ze aan het praten waren bogen ze zich naar de grond en begonnen ze op handen en voeten door de kamer te lopen. En terwijl ze liepen werden hun handen hoeven, hun gezichten werden langer tot ze een muil hadden, en hun rug werd bedekt met een vacht van lichtgrijze haartjes, bespikkeld met zwart.

Maar weet je wat de twee ingelukkige jongens nog het ergste vonden? Het ergste en meest vernederende moment was toen hun staart begon te groeien. Overmand door schaamte en verdriet begonnen ze te wenen en jammerden ze over hun lot.

Oh, indien ze toch maar wijzer waren geweest! Maar in plaats van te zuchten en te jammeren konden ze nu alleen nog maar balken zoals de ezels; en ze balkten luid en riepen in koor: “I-A, I-A, I-A”.

Plots werd er op de deur geklopt en een stem buiten zei: “Doe de deur open! Ik ben de kleine man, ik ben de koetsier die jullie naar dit land heeft gebracht. Doe onmiddellijk open, of het zal jullie spijten!”

33. Pinocchio wordt opgeleid voor het circus.

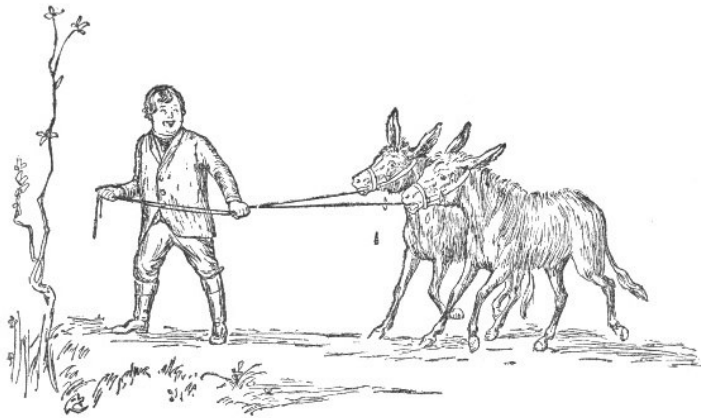
Toen hij merkte dat de deur gesloten bleef trapte de kleine man ze open met een geweldige schop van zijn voeten, en binnenkomend in de kamer zei hij tegen Pinocchio en Kaarswiek met zijn gebruikelijk lachje:

“Goed gedaan, jongens! Jullie hebben mooi gebalkt, en ik heb jullie herkend aan jullie stemmen. Daarom ben ik hier.”

Door deze woorden bleven de twee kleine ezels verstomd staan en bogen ze hun hoofd naar beneden, lieten hun oren hangen en plooiden hun staarten tussen hun benen.

Eerst streelde de man hen en gaf hen liefkozende klapjes; daarna haalde hij een roskam boven en kamde ze grondig.

En hierdoor poetste hij hen op totdat ze blonken als twee spiegels; hij deed een halster rond hun nek en bracht hen naar de markt, in de hoop hen voor veel geld te kunnen verkopen.

En er waren inderdaad veel kopers. Kaarswiek werd gekocht door een boer wiens ezel de vorige dag was gestorven.

Pinocchio werd verkocht aan de directeur van een gezelschap met clowns en koorddansers, en hij kocht hem zodat hij hem kon leren om te springen en te dansen met de andere dieren van het gezelschap.

En nu, mijn kleine lezers, zullen jullie wel begrepen hebben welk een handel de kleine koetsier dreef. Dat verdorven

kleine monster, dat een zoetsappig gezicht had, maakte met zijn koets velen reizen rond de wereld. En terwijl hij rondreisde verzamelde hij, met veel beloften en vleierijen, alle luie kinderen die een afkeer hadden van boeken en van de school. En zodra zijn koets vol was bracht hij ze naar het "Land van de Domkoppen" waar ze hun tijd konden verdoen met spelletjes, lawaai maken en allerlei amusements.

Wanneer deze arme, misleide jongens door het voortdurend spelen en niet meer studeren dom genoeg waren geworden, veranderden ze in kleine ezels. En met veel genoeg en tevredenheid bracht hij ze dan naar de markt om ze te verkopen. En op deze manier had hij in een paar jaar tijd hopen geld verdiend en was hij een miljonair geworden. Hoe het Kaarswiek verging weet ik niet, maar ik weet dat Pinocchio vanaf de eerste dag een zwoegend en zeer hard leven moest leiden.

Toen hij in zijn stal was gezet vulde zijn meester de voerbak met stro; maar nadat Pinocchio er van geproefd had spuwde hij het terug uit.

Daarna vulde zijn meester al grommend de voerbak met hooi; maar ook dat beviel hem niet.

"Ah!" riep de meester kwaad uit. "Bevalt het hooi je ook niet? Laat het maar aan mij over, mijn fijne ezel; indien je zo vol kuren zit dan zal ik wel een manier vinden om je ervan te genezen!"

En om hem te straffen sloeg hij met een zweep tegen zijn poten.

Pinocchio begin te huilen en te balken van pijn, en hij zei, balkend:

"I-A! Ik kan geen stro verteren!"

"Eet dan hooi!" zei de meester, die heel goed de taal van de ezels verstond.

"I-A! Van hooi krijg ik maagpijn"

"Wil je misschien zeggen dat ik voor een kleine ezel zoals jij kippenborstjes en hanen in gelei moet kopen?" vroeg zijn meester, die steeds bozer werd en hem terug sloeg met de zweep.

Na deze tweede afstraffing hield Pinocchio wijselijk zijn

mond en zei hij niets meer.

De stal werd afgesloten en Pinocchio was alleen. Hij had al vele uren niet meer gegeten en hij begon te geeuwen van de honger. En toen hij geeuwde opende hij een mond die zo groot leek als een oven.

Omdat hij in de voederbak niets anders vond, schikte hij zich in zijn lot begon hij een beetje hooi te kauwen; en nadat hij erop gekauwd had, deed hij zijn ogen dicht en slikte het in.

"Dit hooi is niet slecht," zei hij tegen zichzelf "maar hoeveel beter zou het geweest zijn indien ik was blijven studeren! In plaats van hooi zou ik dan nu een flink stuk brood en fijne sneetjes worst eten. Maar ik moet flink zijn!"

Toen hij de volgende ochtend wakker werd keek hij in zijn voederbak om nog wat hooi te eten, maar hij vond er geen, want tijdens de nacht had hij alles opgegeten.

Daarom nam hij een mondvul gehakt stro, maar terwijl hij aan het kauwen was moest hij toegeven dat de smaak van gehakt stro niet in het minst leek op die van een heerlijke schotel macaroni of op de smaak van pasteitjes.

"Maar ik moet flink zijn!" herhaalde hij terwijl hij verder kauwde. "Moge dit voorbeeld tenminste een waarschuwing zijn voor alle ongehoorzame kinderen die niet willen studeren. Flink zijn!"

"Jazeker flink zijn!" schreeuwde zijn meester die net de stal binnenkwam. "Denk je, mijn kleine ezel dat ik je enkel heb gekocht om je eten en drinken te geven? Ik heb je gekocht om je te laten werken, zodat je voor mij geld kan verdienen. Kom op, nu onmiddellijk! Je moet met mij meekomen naar het circus en daar zal ik je leren hoe je door hoepels springt, hoe je door papieren schermen moet lopen met je hoofd eerst, hoe je walsen en polka's moet dansen, en hoe je op je achterste poten moet staan."

En de arme Pinocchio moest al deze dingen leren, goedschiks en kwaadschiks. Maar het duurde wel drie maanden voor hij alles geleerd had, en hij kreeg zoveel zweepslagen dat hij op sommige plaatsen van zijn ezelslijf bijna geen vel meer had.

Uiteindelijk brak de dag aan waarop zijn meester aankondigde dat hij een heel uitzonderlijke voorstelling zou geven.

Op alle straathoeken hingen er gekleurde borden waarop geschreven stond:

Speciale Voorstelling

Vanavond

Is er een opvoering van de gebruikelijke kunststukken
en verrassende optredens van alle artiesten

en alle paarden van het gezelschap

daarenboven zal de beroemde

Kleine Ezel Pinocchio

als

De Ster van de Dans

voor het eerst optreden

Het circus zal schitterend verlicht zijn

U kunt zich voorstellen dat die avond, een uur voor de voorstelling zou beginnen, het circus al bomvol zat.

Zelfs met goud kon men geen plaats meer bemachtigen. Alle banken zaten vol met kinderen van alle leeftijden die ongeduldig zaten te wachten om de beroemde kleine ezel Pinocchio te zien dansen.

Toen het eerste deel van de voorstelling afgelopen was, kwam de directeur van het gezelschap, gekleed in een zwarte jas, witte broek en grote lederen laarzen die tot boven zijn knieën kwamen, zichzelf voorstellen aan het publiek en nadat hij een diepe buiging had gemaakt stak hij met veel plechtig vertoon de volgende belachelijke speech af:

"Achtenswaardig publiek, dames en heren! Als nederige dienaar, een voorbijganger zijnde in deze doorluchtige stad, heb ik mezelf de eer willen verschaffen om aan dit intelligent en voornaam publiek een beroemde kleine ezel voor te stellen, die reeds de eer heeft gehad om te dansen in aanwezigheid van zijne Majesteit de Keizer van alle belangrijkste koningshuizen van Europa.

En, u dankend, smee ik u om ons te helpen met uw inspirerende aanwezigheid en inschikkelijk voor ons te zijn.” Deze toespraak werd onthaald met veel gelach en applaus, maar het applaus verdubbelde en werd rumoerig toen de kleine ezel Pinocchio in het midden van het circus verscheen.

Hij was voor de gelegenheid versierd. Hij had een nieuwe halster van gepolijst leder met koperen gespen en knopen, en twee camelias in zijn oren. Zijn manen waren in twee verdeeld en gekruld, en elke krul was vastgemaakt met kleurige gestrikte linten. Hij had een buikriem van goud en zilver rond zijn lichaam, en zijn staart was doorgelocht met amarant en blauwe fluwelen linten. Hij was werkelijk een ezel om verliefd op te worden.

Nadat de directeur hem had voorgesteld aan het publiek voegde hij er nog deze woorden aan toe:

“Mijn achtenwaardige toehoorders! Ik ben hier niet om u leugens te vertellen over de grote moeilijkheden welke ik overwonnen heb om dit zoogdier te leren begrijpen en aan mijn wil te onderwerpen terwijl hij in alle vrijheid aan het grazen was tussen de bergen in de vlakten van een hete landstreek. Ik smee u om aandacht te schenken aan het wilde rollen van zijn ogen. Nadat ik vergeefs elk middel had aangewend om hem te temmen, en hem te wennen aan het leven van gedomesticeerde viervoeters, was ik dikwijls genoodzaakt om mijn toevlucht te nemen tot het overtuigende argument van de zweep. Maar al mijn goedheid tegenover hem heeft, in plaats van zijn affectie op te wekken, hem integendeel nog wilder gemaakt. Nochtans, door het systeem van Gall te volgen, ontdekte ik op zijn schedel een beenachtig kraakbeen dat door de Faculteit van Geneeskunde van Parijs zelf herkend werd als de regenererende zetel van het haar en van de dans. Om deze reden heb ik hem niet alleen geleerd om te dansen, maar ook om door hoepels te springen en door schermen bedekt met papier. Bewonder hem, en geef dan uw mening over hem! Maar vooraleer ik afscheid van u neem, staat u mij toe, dames en heren, om u uit te nodigen voor de dagelijkse

voorstelling welke morgenavond plaats heeft; in geval de weergoden met regen zouden dreigen dan zal de voorstelling verschoven worden naar morgen om 11 ante meridiem of post meridiem"

Daarna maakte de directeur terug een diepe buiging en, zich omkerend naar Pinocchio, zei hij:

"Moed, Pinocchio! Vooraleer je begint aan je kunststukken moet je een buiging maken voor dit uitgelezen publiek, dames, heren en kinderen."

Pinocchio gehoorzaamde en boog beide knieën tot ze de grond raakten, en bleef geknield zitten tot de directeur zijn zweep liet knallen en tegen hem riep:

"In stapgang!"

De kleine ezel ging terug op zijn vier poten staan en begon rond de piste te wandelen, in stapgang.

Na een poosje riep de directeur:

"In draf!" en Pinocchio gehoorzaamde terug en begon te draven.

"Galop!" en Pinocchio liep in galop.

“Volle galop!” en Pinocchio ging in volle galop.

Maar terwijl hij op volle snelheid liep zoals een renpaard, stak de directeur zijn hand in de lucht en vuurde een pistoolschot af.

Bij dit schot deed de kleine ezel alsof hij gewond was en liet zich languit neervallen, alsof hij werkelijk aan het sterven was.

Toen hij terug opstond brak er een groot applaus los, er werd geroepen en in de handen geklapt en hij richtte zijn hoofd op en keek naar het publiek.

Plots zag hij een mooie dame die rond haar nek een dikke gouden ketting droeg waar een medaillon aan hing. Op dat medaillon was het portret van een pop geschilderd.

“Dat is mijn portret! Die dame is de Fee!” zei Pinocchio tegen zichzelf, haar onmiddellijk herkenkend; en dol van vreugde probeerde hij te roepen:

“Oh, mijn kleine Fee! Oh, mijn kleine Fee!”

Maar in plaats van woorden kwam er slechts gebalk uit zijn keel, zo welluidend en zo langdurig dat alle toeschouwers lachten, vooral de kinderen.

Om hem duidelijk te maken dat het van slechte manieren getuigt om te balken tegen het publiek, gaf de directeur hem een klap op zijn neus met het handvat van zijn zweep. De arme kleine ezel stak zijn tong uit en likte zijn neus minstens vijf minuten lang, waarschijnlijk denkend dat het de pijn zou verzachten.

Maar hoe wanhopig was hij toen hij een tweede keer opkeek en zag dat de Fee verdwenen was!

Hij dacht dat hij ging sterven; zijn ogen schoten vol tranen en hij begon te huilen. Maar niemand merkte het, en zeker de directeur niet die nu zijn zweep liet knallen en schreeuwde:

“Moed, Pinocchio! Laat nu aan het publiek zien hoe sierlijk je door de hoepels kan springen.”

Pinocchio probeerde het twee of drie keren, maar elke keer wanneer hij bij de hoepel kwam vond hij het gemakkelijker om, in plaats van erdoor te springen, er onder door te lopen. Tenslotte maakte hij toch een sprong en ging er door, maar ongelukkig genoeg bleef zijn rechterpoot in de hoepel haken, waardoor hij neerviel op de grond en daar bleef liggen. Toen hij terug recht stond was hij kreupel en het was slechts met de grootste moeite dat hij kon terugkeren naar de stal. "Breng Pinocchio terug! Wij willen de kleine ezel! Breng de kleine ezel terug!" schreeuwden alle kinderen in het circus, ontroerd en bedroefd door het spijtige ongeluk. Maar de kleine ezel werd die avond niet meer gezien.

De volgende ochtend kwam de dierenarts langs en verklaarde dat hij voor de rest van zijn leven kreupel zou blijven.

Daarop zei de directeur tegen de staljongen:

"Wat kan ik nu beginnen met een kreupele ezel? Hij zal mij eten kosten en niets opbrengen. Breng hem naar de markt en verkoop hem."

Toen ze op de markt waren werd er onmiddellijk een koper gevonden. Hij vroeg aan de staljongen:

"Hoeveel moet je hebben voor die kreupele ezel?"

"Twintig goudstukken."

"Ik zal je twee goudstukken geven. Denk niet dat ik hem koop om hem te gebruiken. Ik koop hem alleen maar voor zijn huid. Ik zie dat zijn vel heel hard is en ik wil er een trommelvel van maken, voor de fanfare in mijn dorp."

Denkt u zich eens de gevoelens in van de arme Pinocchio toen hij hoorde dat hij zou eindigen als een trommelvel!

Van zodra de koper zijn twee goudstukken had betaald bracht hij de kleine ezel naar de rotsen aan de zeekust. Hij bond een steen rond zijn nek en maakte een koord vast aan één van zijn poten. Deze koord hield hij stevig vast in één hand terwijl hij met zijn andere hand de kleine ezel in het water duwde.

Door de steen rond zijn nek ging Pinocchio kopje onder; zijn eigenaar ging neerzitten en wachtte rustig met de koord in zijn handen tot de kleine ezel verdronken zou zijn, waarna hij hem terug omhoog zou trekken en hem zou villen.

34. Pinocchio wordt opgeslokt door de Walvis.

Nadat Pinocchio vijftien minuten onder water had gelegen zei zijn koper tegen zichzelf:

"Mijn arme kleine kreupele ezel zal nu wel verdronken zijn. Ik zal hem daarom uit het water optrekken en van zijn huid een mooi trommelvel maken."

En hij begon de koord, die hij aan de poot van de ezel had vastgebonden, terug binnen te halen, en hij trok, en trok tot hij op het laatst – wat denk je dat er boven water kwam? In plaats van een kleine dode ezel zag hij een levende pop, die spartelde als een paling.

Toen hij deze houten pop zag dacht de man dat hij droomde, en stomverbaasd bleef hij met open mond staan terwijl zijn ogen uit zijn hoofd puilden.

Nadat hij wat bekomen was van zijn verbijstering vroeg hij met een bibberende stem:

"En de kleine ezel die ik in zee heb gegooit? Wat is er van hem geworden?"

"Ik ben de kleine ezel!" zei Pinocchio lachend.

"Jij?"

"Ik."

"Ah, jij kleine schurk! Hou je mij voor de gek?"

"U voor de gek houden? Integendeel, mijn beste meester, ik ben zeer ernstig."

"Maar hoe kan het dat jij, die tot voor kort een kleine ezel was, een houten pop bent geworden, door alleen maar in het water te liggen?"

"Dat moet door het zeewater gekomen zijn. De zee veroorzaakt verbluffende veranderingen."

"Pas op, pop, pas op! Denk maar niet dat jij je op mijn kosten kunt vermaken. Wee je wanneer ik mijn geduld verlies!"

"Wel, meester, wil u het echte verhaal horen? Indien u mijn been losmaakt zal ik het u vertellen."

De goede man was nieuwsgierig naar Pinocchio's verhaal en maakte onmiddellijk de knoop los waarmee hij vastgebonden was, en toen Pinocchio merkte dat hij zo vrij was als een vogel in de lucht, begon hij als volgt:

"U moet weten dat ik ooit een pop was zoals nu, en dat ik op het punt stond om een jongen te worden zoals er zoveel zijn in deze wereld. Maar in plaats daarvan, omdat ik niet graag studeerde en de raad volgde van slechte kameraden, liep ik van huis weg. Op een mooie dag werd ik wakker en zag ik dat ik veranderd was in een ezel met lange oren en een lange staart. Wat een schande was dat voor mij! Een schande, beste meester, die je zelfs je ergste vijand niet toewenst! Ik werd meegenomen naar de markt om verkocht te worden en er was daar een circusdirecteur die het in zijn hoofd haalde om van mij een beroemde dansende ezel te maken, en mij door hoepels te laten springen. Maar op een avond, tijdens een voorstelling maakte ik een kwade val en werd kreupel. De directeur wist niet wat hij met een kreupele ezel kon aanvangen en liet mij dus verkopen, en u was de koper!"

"Dat is maar al te waar! En ik heb twee goudstukken voor jou betaald. En nu, wie zal nu mijn geld teruggeven?"

"En waarom heeft u mij gekocht? U heeft mij gekocht om van mijn vel een trommelvel te maken!"

"Dit is ook waar! En nu, waar zal ik een ander vel vinden?"

"Wanhoop niet, meester. Er zijn zoveel kleine ezels in de wereld!"

"Zeg me eens, jij schaamteloze schelm, is dit het einde van

je verhaal?"

"Nee," antwoordde de pop "Ik heb nog een paar woorden te zeggen en dan heb ik gedaan. Nadat u mij gekocht had heeft u me naar deze plaats gebracht om mij te doden; maar toen kreeg u medelijden en bond u liever een steen rond mijn nek en gooide mij in zee. Dit menslievend gebaar sterkt u tot eer en ik zal u er altijd dankbaar voor zijn. Maar, beste meester, u heeft geen rekening gehouden met de Fee!"

"En wie is de Fee?"

"Ze is mijn mama en ze lijkt op alle andere goede mama's die van hun kinderen houden, en die ze nooit uit het oog verliezen, maar ze liefdevol helpen, zelfs wanneer ze, door hun onnozelheid en slecht gedrag, verdienen om aan zichzelf overgelaten te worden. Wel dan, de goede Fee, zodra ze zag dat ik gevaar liep om te verdrinken, stuurde onmiddellijk een grote school vissen op me af. De vissen geloofden dat ik echt een dode ezel was en begonnen mij op te eten. En welke happen namen ze. Ik had nooit gedacht dat vissen gulziger kunnen zijn dan kinderen! Sommigen aten mijn oren op, sommigen mijn muil, anderen mijn nek en manen, sommigen de huid van mijn benen, sommigen mijn pels. Tussen hen was er een kleine vis die zo beleefd was dat hij er in toestemde om mijn staart op te eten."

"Van nu af aan" zei de koper, vervuld van afschuw "zweer ik dat ik nooit nog een vis aanraak. Het zou te verschrikkelijk zijn om een zeebarbeel open te snijden, of een gebakken wijting, en daarin de staart van een ezel te vinden!"

"Ik ben het me u eens." zei de pop lachend. "Maar ik moet u vertellen dat, toen de vissen klaar waren met opeten van het ezelsvel dat mij van kop tot teen bedekte, ze natuurlijk bij de beenderen kwamen, of liever bij het hout, want zoals u kunt zien ben ik gemaakt van het hardste hout. Maar nadat ze daar een paar keer in gebeten hadden ontdekten ze dat ik geen hapje voor hun bek was, en walgend van zulk een onverteerbaar voedsel, zwommen ze weg, de enen in die richting, de anderen in een andere richting, zonder ook maar 'Dank u' tegen mij te zeggen. En nu, heb ik eindelijk

alles verteld wat er gebeurd is vooraleer u het touw binnen trok en een levende pop in plaats van een dode ezel vond.” “Ik lach om jouw verhaaltje.” riep de man woedend uit. “Ik weet alleen dat ik twee goudstukken heb uitgegeven om jou te kopen, en ik wil mijn geld terug. Zal ik je zeggen wat ik zal doen? Ik zal je terug naar de markt brengen en ik zal je verkopen als goed gedroogd hout om het vuur mee aan te maken.”

“Verkoop me indien u dat wenst. Ik ben tevreden” zei Pinocchio.

Maar terwijl hij dat zei maakte hij een sprong en plonsde in het water. Vrolijk wegzwemmend van de kust riep hij naar zijn arme eigenaar:

“Vaarwel, meester. Indien u een ezelsvel nodig heeft om een trommel te maken, denk dan eens aan mij.”

En hij lachte en zwom verder, en na een tijdje keerde hij zich om en schreeuwde nog luider:

“Vaarwel, meester. Indien u wat goed gedroogd hout nodig heeft om het vuur aan te steken, denk dan eens aan mij.”

In een ogenblik was hij zo ver weggezwoomen dat hij nog amper zichtbaar was. Alles wat men van hem nog kon zien was een klein zwart stipje op het oppervlak van de zee, dat van tijd tot tijd zijn benen uit het water hief en sprong en dook zoals een dolfin die zichzelf amuseert.

Terwijl Pinocchio aan het zwemmen was, hij wist niet waarheen, zag hij midden in de zee een rots die gemaakt leek van wit marmer, en op de top van die rots stond een mooi klein geitje liefelijk te blaten en het deed teken dat hij dichterbij moest komen.

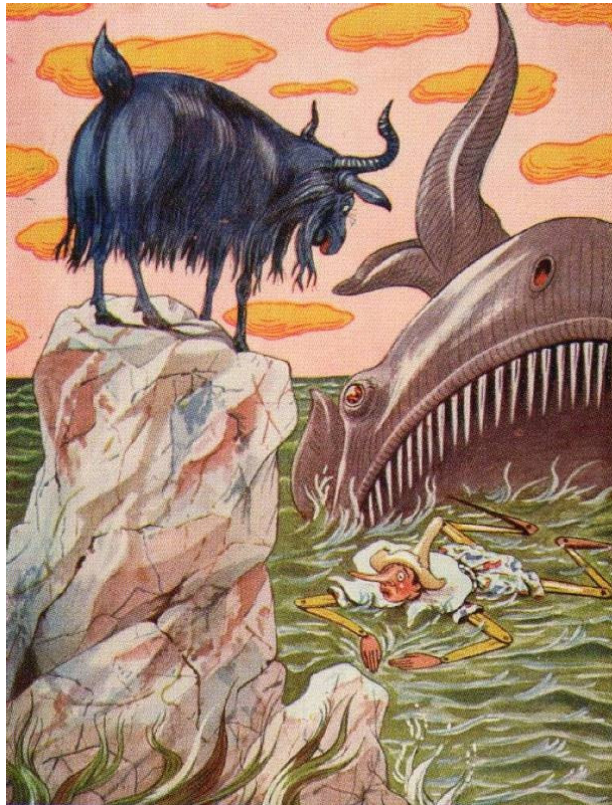
Maar het meest eigenaardige was dit: het haar van de kleine geit was niet wit of zwart of een mengeling van beide, maar wel blauw, een zeer levendig blauw dat sterk leek op het haar van het mooie Kind.

Ik laat het aan uw verbeelding over om u voor te stellen hoe snel het hart van Pinocchio begon te kloppen. Met verdubbelde kracht zwom hij naar de witte rots; en hij was al bijna halfweg toen hij, oprijzend uit het water en naar hem toekomend, het verschrikkelijk hoofd van een

zeemonster zag. Zijn wijd opengesperde bek en drie rijen enorme tanden zouden er zelfs op een tekening nog verschrikkelijk uit gezien hebben.

En weet u wie dit zeemonster was?

Het zeemonster was niemand minder dan de geweldige Walvis, die al vaak vernoemd is in dit verhaal en die, vanwege zijn wreedheid en onstilbare vraatzucht de "Attila van Vissen en Vissers" werd genoemd.

De arme Pinocchio was verlamd van schrik toen hij dit monster zag. Hij probeerde het te ontwijken, veranderde van richting, maar de immense, wijd geopende mond kwam naar hem toe met de snelheid van een pijl.

"Vlug, Pinocchio, in 's hemelsnaam!" riep het mooie kleine geitje, blatend.

En Pinocchio zwom wanhopig, met zijn armen, met zijn borst, met zijn benen en met zijn voeten.

"Vlug Pinocchio, het monster haalt je in!"

En Pinocchio zwom sneller dan ooit, en vloog met de

snelheid van een geweerkogel. Hij was bijna bij de rots, en het kleine geitje, over de rand leunend naar de zee, had haar voorpoten uitgestoken om hem uit het water te helpen. Maar het was te laat! Het monster had hem ingehaald en diep inademend zoog hij de arme pop naar binnen zoals men een ei uitzuigt. En hij slikte hem met zoveel kracht en gulzigheid naar binnen dat Pinocchio, toen hij in de maag van de Walvis terecht kwam, neerviel met zulk een klap dat hij een kwartier bewusteloos was.

Toen hij weer bij bewustzijn kwam wist hij niet meer waar hij was. Alles rondom hem was donker, en de duisternis was zo diep en zwart dat het leek alsof hij met zijn hoofd in een inktpot was gevallen. Hij luisterde, maar hoorde geen enkel geluid; slecht af en toe blies er een grote windvlaag over zijn gezicht. Eerst begreep hij niet waar die wind vandaan kwam, maar tenslotte ontdekte hij dat hij uit de longen van het monster kwam. Want u moet weten dat de Walvis leed aan een erge vorm van astma, en dat wanneer hij ademde het net was alsof de noordenwind blies.

Pinocchio probeerde wat moed te scheppen, maar toen hij merkte dat hij echt vastzat in het lichaam van het zeemonster begon hij de wenen en te roepen en te snikken: "Help! help! Oh, hoe ongelukkig ben ik toch! Is er niemand die mij kan redden?"

"Wie zou er jou kunnen redden, ongelukkige stakker?" zei een stem in het donker die klonk zoals een slecht gestemde gitaar.

"Wie spreekt daar?" vroeg Pinocchio, verstijfd van schrik.

"Ik ben het! Ik ben een arme Tonijn die samen met jou opgeslokt werd door de Walvis. En welke vis ben jij?"

"Ik heb niets gemeen met vissen. Ik ben een pop."

Wel, indien je geen vis bent, waarom heb jij je dan laten opslokken door het monster?"

"Ik heb me niet laten opslokken. Het was het monster dat mij opgeslokt heeft! En nu, wat gaan we hier in het donker doen?"

"Ons schikken in ons lot en wachten tot de Walvis ons allebei verteerd heeft."

"Maar ik wil niet verteerd worden!" huilde Pinocchio, en hij begon te wenen.

"Ik wil ook niet verteerd worden" zei de Tonijn "maar ik ben filosofisch genoeg om mezelf te troosten met de gedachte dat, wanneer men geboren wordt als Tonijn, het eervoller is om te sterven in water dan in olie."

"Dat is allemaal onzin!" riep Pinocchio.

"Dat is mijn mening" antwoordde de Tonijn "en meningen, zo zeggen de politieke Tonijnen, moeten gerespecteerd worden."

"Om het kort te houden: ik wil weg van hier. Ik wil ontsnappen."

"Onsnap dan als je kunt."

"Is deze Walvis, die ons ingeslikt heeft, heel groot?" vroeg de pop.

"Groot! Beeldt je maar eens in: zijn lichaam is drie kilometer lang, zonder zijn staart mee te rekenen."

Terwijl ze dit gesprek voerden in het donker, dacht Pinocchio dat hij in de verte een lichtje kon zien.

"Wat is dat kleine lichtje, daar heel ver weg?" vroeg hij.

"Dat is waarschijnlijk een lotgenoot die net als wij wacht om verteerd te worden."

"Ik zal hem gaan zoeken. Denk je niet dat het toevallig een oude vis is die ons misschien kan zeggen hoe we kunnen ontsnappen?"

"Ik hoop het uit de grond van mijn hart, beste pop."

"Vaarwel, Tonijn."

"Vaarwel, pop, en moge je veel geluk hebben."

"Waar zullen we elkaar weerzien?"

"Wie zal het zeggen? Het is beter om daar zelfs niet aan te denken!"

35. Een gelukkige verrassing voor Pinocchio.

Nadat Pinocchio afscheid had genomen van zijn vriend de Tonijn, klauterde hij in het donker door het lichaam van de Walvis, stapte voor stapje en in de richting van het licht dat hij in de verte zag schijnen.

Hoe verder hij kwam hoe helderder het licht werd; en hij stapte en stapte tot hij het eindelijk bereikt had; en toen hij er was, wat denk je wat hij vond? Ik laat je duizend keer raden. Hij vond een kleine tafel die gedekt was en daarop een kaars in een groene fles, en aan die tafel zat een kleine oude man. Hij was verse vissen aan het eten, en ze waren zo vers dat ze tijdens het eten soms terug uit zijn mond sprongen.

Bij dit zicht werd Pinocchio vervuld door zulk een grote en onverwachte vreugde dat hij er bijna gek van werd. Hij wilde lachen, hij wilde huilen, hij wilde wel duizend dingen zeggen, maar in plaats daarvan kon hij slechts een paar verwarde en gebroken woorden stamelen. Tenslotte slaagde hij erin om een vreugdekreet uit te stoten, en hij opende zijn armen, sloeg ze rond de nek van de kleine oude man en begon te roepen:

"Oh, mijn lieve papa! Ik heb je eindelijk terug gevonden! Ik verlaat je nooit meer, nooit meer, nooit meer!"

"Dan vertellen mijn ogen mij toch de waarheid?" zei de kleine oude man, in zijn ogen wrijvend, "Dan ben je echt mijn lieve Pinocchio?"

"Ja, ja, ik ben Pinocchio, echt Pinocchio! En u heeft mij vergeven, is het niet? Oh, mijn lieve papa, hoe goed bent u toch! En te denken dat ik daarentegen... Oh! Maar indien u eens wist welke ongelukken er over mijn hoofd zijn uitgestort en wat ik allemaal heb meegemaakt! De dag waarop u, arme lieve papa, uw jas hebt verkocht om een leesboek voor mij te kopen, zodat ik naar school kon gaan, ben ik weggelopen om een poppenkast te zien, en de directeur wou mij in het vuur gooien om zijn lamsbout te braden, en hij was het die mij achteraf vijf goudstukken gaf om ze aan u te geven, maar ik kwam de Vos en de Kat tegen, die me meenamen naar de herberg "De Rode Kreeft", waar ze aten als wolven, en ik was alleen in het midden van de nacht en ik kwam moordenaars tegen die achter mij liepen, en ik rende weg, en ze volgden, en ik rende, en ze bleven me volgen, en ik rende, tot me ophingen aan een tak van de Grote Eik, en het mooie Kind met het blauwe haar stuurde een kleine koets om me op te halen, en toen de dokters me zagen zegden ze onmiddellijk 'Indien hij niet dood is, is dat het bewijs dat hij nog leeft' en toen vertelde ik per ongeluk een leugen, en mijn neus begon te groeien tot ik niet meer door de deur van de kamer kon, en daarom ging ik met de Vos en de Kat mee om de vier goudstukken te begraven, want één had ik uitgegeven in de herberg, en de Papegaai begon te lachen, en in plaats van tweeduizend goudstukken vond ik geen enkel goudstuk meer, waardoor de rechter, toen hij hoorde dat ik bestolen was, me onmiddellijk in de gevangenis liet werpen om de rovers tevreden te stellen, en daarna werd ik vrijgelaten en zag ik een mooie tros druiven in een wijnveld, en ik werd gevangen in een val, en de boer, die gelijk had, legde een halsband rond mijn nek zodat ik zijn kippenren kon bewaken, en toen hij zag dat ik eerlijk was liet hij me gaan, en de Slang met de rokende staart begon te lachen en brak een ader in zijn borst en zo keerde ik terug naar het huis van het mooie Kind, dat dood was, en de Duif, die zag dat ik weende, zei tegen mij, 'Ik heb je vader gezien die een kleine boot aan het bouwen was om je overal te zoeken' en ik zei tegen

hem, 'Oh, indien ik vleugels had' en hij zei tegen mij 'Wil je bij je vader zijn?' en ik zei 'Zeker en vast! Maar wie zal me naar hem brengen?' en hij zei tegen mij 'Ik zal je brengen' en ik zei tegen hem 'Hoe' en hij zei tegen mij 'Spring op mijn rug' en zo vlogen we de hele nacht en 's morgens keken alle vissers naar de zee en zegden tegen mij 'Er zit een arme man in een boot en hij staat op het punt om te verdrinken' en ik herkende u meteen, zelfs op die afstand, want mijn hart had het mij verteld, en ik maakte tekens naar u om terug aan land te komen."

"Ik heb je ook herkend" zei Geppetto "en ik was graag teruggekeerd naar de kust, maar wat kon ik doen? De zee was verschrikkelijk woest en een grote golf deed mijn boot omslaan. Daarna was er een verschrikkelijke Walvis en zodra hij me in het water zag liggen kwam hij naar me toe en stak zijn tong uit om me te pakken en slikte me in alsof ik een klein appeltaartje was."

En hoelang zit u hier al opgesloten?" vroeg Pinocchio.

"Sinds die dag, het moet al bijna twee jaar geleden zijn; twee jaar, mijn lieve Pinocchio, die wel twee eeuwen leken!"

"En hoe bent u in leven gebleven? En waar heeft u die kaars gehaald? En de lucifers om ze aan te steken? Wie heeft ze aan u gegeven?"

"Stop, en ik zal je alles vertellen. Je moet weten dat in dezelfde storm die mijn boot deed omslaan er ook een handelsschip verging. De matrozen werden allemaal gered, maar het schip zonk naar de bodem, en de Walvis, die op die dag een grote eetlust had, heeft het schip ingeslikt."

"Hoe?"

"Hij slikte het in één keer naar binnen, het enige wat hij terug uitspuwde was de grote mast, die tussen zijn tanden was blijven steken zoals een visgraat. Gelukkig voor mij was het schip geladen met blikjes vlees, beschuit, flessen wijn, gedroogde rozijnen, kaas, koffie, suiker, kaarsen en dozen met lucifers. Met die voorraad heb ik twee jaar kunnen leven. Maar nu is alles op; er is niets meer over, en deze kaars die je nu ziet branden is de laatste die overblijft."

"En daarna?"

"Daarna, mijn lieve jongen, zullen we allebei in het donker zitten."

"In dat geval, lieve kleine papa" zei Pinocchio "is er geen tijd te verliezen. We moeten denken aan een ontsnapping."

"Ontsnappen? Hoe?"

"We moeten ontsnappen langs de muil van de Walvis, onszelf in zee storten en weg zwemmen."

"Je praat goed maar, lieve Pinocchio, ik kan niet zwemmen."

"Dat geeft toch niet? Ik ben een goede zwemmer en u kunt op mijn rug zitten en ik zal u veilig naar de kust brengen."

"Allemaal illusies, mijn jongen!" antwoordde Geppetto, zijn hoofd schuddend met een melancholieke glimlach. "Denk je dat het mogelijk is dat een pop zoals jij, nog geen meter hoog, de kracht heeft om te zwemmen terwijl ik op zijn rug zit?"

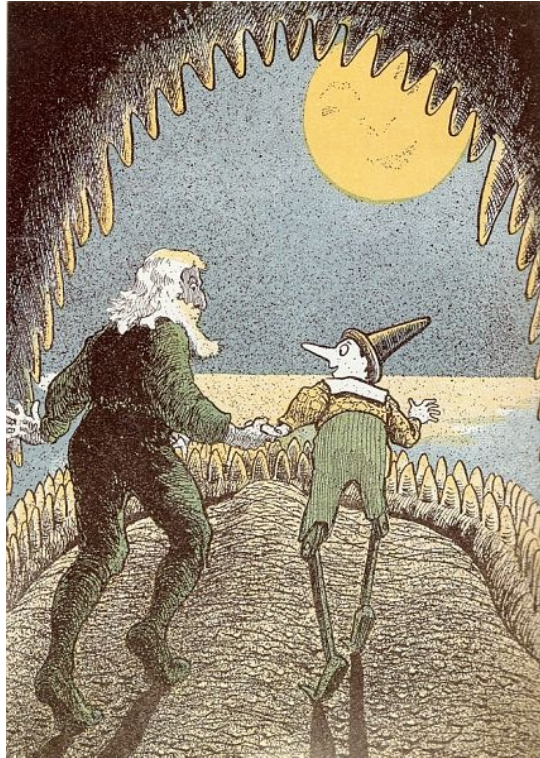
"Als we het proberen zult u het zien!"

Zonder nog een woord te zeggen nam Pinocchio de kaars in zijn hand en, voorop gaand om de weg te verlichten, zei hij tegen zijn vader:

"Volg mij en wees niet bang."

En ze wandelden een hele tijd en liepen door het lichaam van de Walvis. Maar toen ze aankwamen op het punt waar de keel van het monster begon, dachten ze dat het beter was om te stoppen, eens goed rond te kijken en te wachten op het beste moment voor een ontsnapping.

Nu moet ik u zeggen dat de Walvis, die zeer oud was en leed aan astma en hartkloppingen, verplicht was om met zijn mond open te slapen. Daarom kon Pinocchio, toen hij aan de ingang van de keel stond, door die enorme open mond heen een groot stuk van de sterrenhemel zien en ook het prachtige maanlicht.

"Dit is het goede ogenblik om te ontsnappen" fluisterde hij tegen zijn vader "De Walvis slaapt als een marmot, de zee is rustig en het is even klaar als overdag. Volg me, lieve papa, en weldra zullen we in veiligheid zijn."

Ze klommen onmiddellijk door de keel van het zeemonster en, toen ze in zijn immense mond stonden, liepen ze op de tippen van hun tenen over zijn tong.

Vooraleer ze in het water sprongen zei de pop tegen zijn vader:

"Ga op mijn rug zitten en leg uw armen stevig rond mijn nek. Ik zal zorgen voor de rest."

Van zodra Geppetto stevig op de rug van zijn zoon zat, sprong Pinocchio zelfzeker in het water en begon te zwemmen. De zee was zo glad als olie, de maan scheen helder, en de Walvis was zo diep in slaap dat zelfs een kanonschot hem niet wakker had kunnen maken.

36. Pinocchio wordt een jongen.

Terwijl Pinocchio snel naar de kust zwom ontdekte hij dat zijn vader, die op zijn rug zat met zijn voeten in het water, zo hevig beefde dat het leek alsof de arme oude man een aanval van malariakoorts had.

Beefde hij van de kou of van de schrik? Misschien en beetje van allebei. Maar Pinocchio, die dacht dat het van schrik was, zegde, om hem gerust te stellen:

"Moed, papa! Binnen een paar minuten zijn we veilig op de kust."

"Maar waar is die gezegende kust?" vroeg de kleine oude man, die steeds banger werd, en zijn ogen half dicht kneep zoals matrozen doen wanneer ze een draad door een naald moeten steken. "Ik heb in alle richtingen gekeken en ik zie niets dan de lucht en de zee."

"Maar toch zie ik de kust" zei de pop. "U moet weten dat ik ben zoals de katten. Ik zie beter 's nachts dan overdag."

De arme Pinocchio deed alsof hij vol vertrouwen was, maar in werkelijkheid begon hij ontmoedigd te worden; zijn kracht nam af, hij hijgde en snakte naar adem. Hij kon niet meer, en de kust was nog ver weg.

Hij zwom tot hij geen adem meer had; daarna keerde hij zijn hoofd naar Geppetto en stamelde:

"Papa, help mij, ik ga dood!"

Vader en zoon stonden op het punt om te verdrinken toen ze een zachte stem hoorden die klonk als een slecht gestemde gitaar.

"Wie gaat er dood?"

"Ik, en mijn arme vader!"

"Ik ken die stem! Jij bent Pinocchio!"

"Heel juist. En jij?"

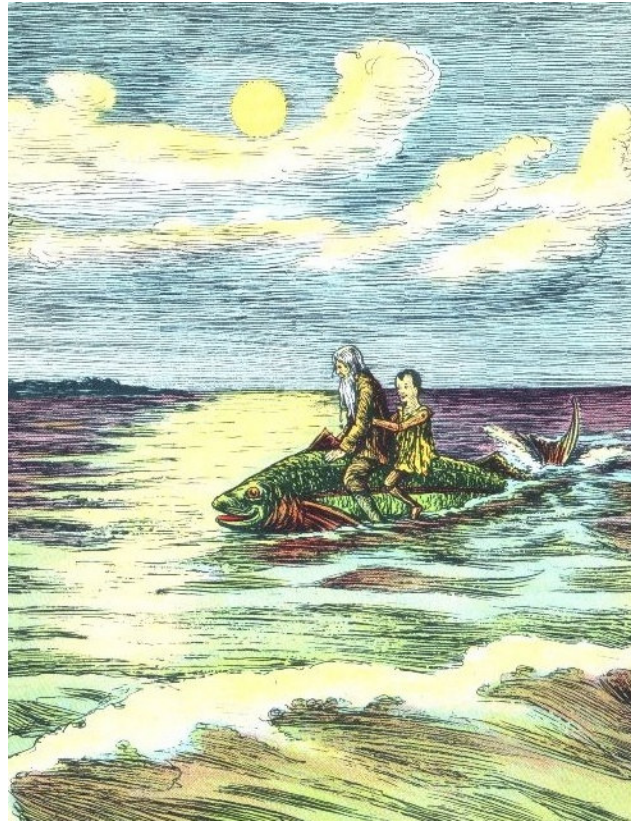
"Ik ben de Tonijn, je medegevangene in het lichaam van de Walvis."

"En hoe ben je ontsnapt?"

"Ik heb je voorbeeld gevolgd. Jij hebt mij de weg getoond, en ik ben na jou ontsnapt."

"Tonijn, je bent op het goede moment gekomen! Ik smee

je om ons te helpen of we zijn verloren.”

“Van ganser harte. Jullie moeten allebei mijn staart vastnemen en het aan mij overlaten om jullie te leiden. Ik zal jullie in vier minuten naar de kust brengen.”

Geppetto en Pinocchio stemden onmiddellijk toe; maar in plaats van zijn staart vast te houden dachten ze dat het gemakkelijker was wanneer ze op de rug van de Tonijn gingen zitten.

Toen ze kust bereikt hadden sprong Pinocchio als eerste aan land zodat hij zijn vader kon helpen om hetzelfde te doen. Daarna keerde hij zich naar de Tonijn en zei tegen hem met een ontroerde stem:

“Mijn vriend, je hebt het leven van mijn papa gered. Ik vind geen woorden om je voldoende te danken. Sta me tenminste toe om je een kus te geven als teken van mijn eeuwige dankbaarheid!”

De Tonijn stak zijn hoofd uit het water en Pinocchio knielde neer op de grond en kuste hem teder op de mond.

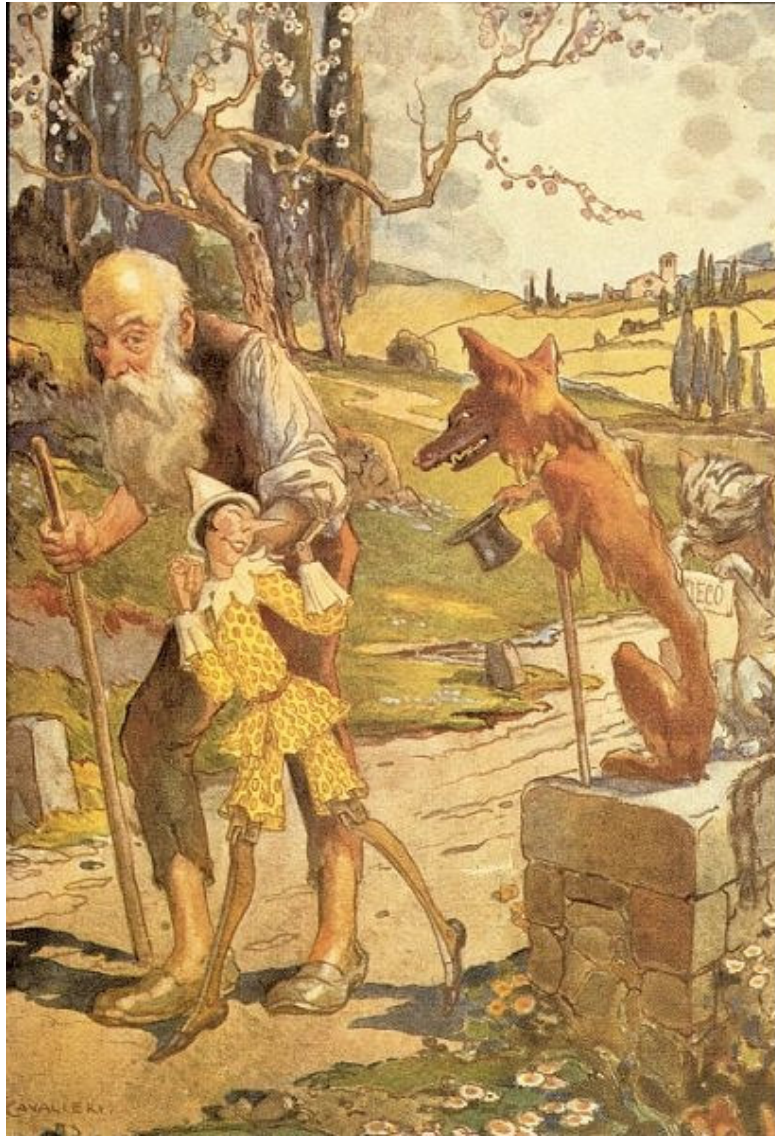
Door deze welgemeende blijk van warme genegenheid voelde de arme Tonijn, die daar niet aan gewend was, zich zeer ontroerd en, beschaamd dat iemand hem zou zien wenen als een kind, dook hij onder water en verdween. Toen brak de dag aan. Pinocchio gaf een arm aan Geppetto, die amper genoeg adem had om zich recht te houden, en zei tegen hem:

"Steun op mijn arm, lieve papa, en laat ons gaan. We zullen zeer traag stappen, zoals de mieren, en wanneer we moe zijn kunnen we rusten aan de kant van de weg."

"En waar gaan we heen?" vroeg Geppetto.

"Op zoek naar een huis of een boerderij, waar ze ons uit liefdadigheid een stukje brood zullen geven en wat stro om een bed te maken."

Ze waren nog geen honderd meter verder toen ze langs de kant van de weg twee schurkachtig uitziende, bedelende individuen zagen.

Het waren de Kat en de Vos, maar ze waren amper herkenbaar. Denk maar eens! De Kat had zolang gedaan alsof ze blind was dat ze nu werkelijk blind was geworden; en de Vos, oud, schurftig, en aan één kant verlamd had zelfs geen staart meer. Die gluiperige dief, die in de diepste ellende was terecht gekomen, had zich op een dag verplicht gezien om zijn prachtige staart te verkopen aan een reizende venter, die hem kocht om er de vliegen mee weg te jagen.

"Oh, Pinocchio!" hilde de Vos "geef een aalmoes aan twee arme, zieke mensen."

"Zieke mensen." herhaalde de Kat.

"Maak dat jullie wegkomen, bedriegers!" antwoordde de

pop. "Jullie hebben me eenmaal bedrogen, maar dat zal geen tweede keer gebeuren."

"Geloof me, Pinocchio, nu zijn we echt arm en ongelukkig!"

"Als jullie arm zijn, dan hebben jullie dat verdiend. Denk aan het spreekwoord 'Gestolen goed gedijt niet' Scheer jullie weg, bedriegers!"

En nadat hij dit gezegd had vervolgden Pinocchio en Geppetto vreedzaam hun weg. Toen ze terug honderd meter verder waren zagen ze, op het einde van een pad in het midden van de velden, een mooie lemen hut met een dak van pannen.

"Daar moet iemand wonen" zei Pinocchio. "Laten we aankloppen."

Ze gingen er heen en klopten op de deur.

"Wij zijn een arme vader en zoon zonder brood en zonder een dak boven ons hoofd." zei de pop.

"Draai aan de sleutel en de deur zal open gaan" zei een zachte stem.

Pinocchio draaide de sleutel om en de deur ging open. Ze gingen binnen en keken hier, daar en overal, maar konden niemand zien.

"Oho! Waar is de meester van dit huis?" zei Pinocchio zeer verbaasd.

"Hier ben ik, hier boven!"

Vader en zoon keken onmiddellijk omhoog en daar, op een balk, zagen ze de Sprekende Krekel.

"Oh, mijn lieve kleine Krekel" zei Pinocchio, beleefd voor hem buigend.

"Ah! Nu noem je mij 'lieve kleine Krekel'. Maar weet je nog de dag waarop je een hamer naar mij gooide om me uit het huis te krijgen?"

"Je hebt gelijk, Krekel! Stuur me ook weg! Gooi maar een hamer naar mij, maar heb medelijden met mijn arme papa."

"Ik zal medelijden hebben met vader en zoon, maar ik wou je herinneren aan de slechte behandeling die ik van jou heb gekregen, om je te leren dat in deze wereld, wanneer het mogelijk is, we altijd respect moeten hebben voor iedereen, indien we ook zelf respect willen krijgen wanneer we in nood

zijn."

"U heeft gelijk, Krekel, u heeft gelijk, en ik zal de les die je mij gegeven hebt altijd onthouden. Maar zeg me eens hoe je deze mooie hut hebt kunnen kopen."

"Deze hut heb ik gisteren gekregen van een geit met een mooie blauwe vacht."

"En waar is die geit nu?" vroeg Pinocchio, zeer nieuwsgierig.

"Dat weet ik niet."

"En wanneer komt ze terug?"

"Ze komt nooit meer terug. Ze ging gisteren weg, zeer bedroefd blattend alsof ze wou zeggen: 'Arme Pinocchio! Ik zal hem nooit meer zien, want op dit ogenblik zal de Walvis hem opgegeten hebben!'"

"Heeft ze dat echt gezegd? Dan was zij het! Het mijn lieve kleine Fee" riep Pinocchio uit, wenend en snikkend.

Toen hij een tijdje geweend had droogde hij zijn tranen en maakte een gemakkelijk bed van stro klaar voor Geppetto. Daarna vroeg hij aan de Krekel:

"Zeg me, kleine Krekel, waar kan ik een beker melk vinden voor mijn arme papa?"

"Drie velden verder leeft een boer die Giangio heet en ook koeien houdt. Ga naar hem toe en je zult de melk krijgen die je wilt."

Pinocchio rende naar Giangio's huis en de boer vroeg hem:

"Hoeveel melk wil je?"

"Een beker vol."

"Een beker melk kost vijf centen. Geef me eerst vijf centen."

"Ik heb geen enkele cent" antwoordde Pinocchio, bedroefd en beschaamd.

"Dat is niet goed, pop" antwoordde de boer. Indien jij geen cent hebt kan ik je geen druppel melk geven."

"Ik moet flink zijn!" zei Pinocchio en hij draaide zich om weg te gaan.

"Wacht eventjes" zei Giangio "We kunnen tot een overeenkomst komen. Wil je aan de hendel van de pompmachine draaien?"

"Wat is een pompmachine?"

"Het is een houten paal om water omhoog te trekken uit de

waterput, en met dat water kan ik de groenten water geven."

"Ik wil het proberen."

"Wel dan, wanneer je honderd emmers water boven haalt zal ik je in ruil daarvoor een beker melk geven."

"Dat is goed."

Giorgio bracht Pinocchio toen naar de tuin en leerde hem hoe hij de pomp moest bedienen. Pinocchio zette zich onmiddellijk aan het werk; maar nadat hij honderd emmers water naar boven had gehaald liep het zweet van zijn hoofd naar zijn voeten. Nooit eerder had hij zo een lastig werk gedaan.

"Tot nu toe" zei de boer "werd de pompmachine aangedreven door mijn kleine ezel, maar het arme dier ligt op sterven."

"Mag ik hem zien?" vroeg Pinocchio.

"Zeker."

Toen Pinocchio in de stal ging zag hij een mooie kleine ezel in het stro liggen, ziek van honger en teveel werk. Nadat hij hem ernstig had bekeken zei hij tegen zichzelf:

"Ik ben er zeker van dat ik deze kleine ezel ken! Zijn gezicht is niet nieuw voor mij."

En zich over hem buigend vroeg hij in ezelstaal:

"Wie ben je?"

Door deze vraag gingen de stervende ogen van de kleine ezel open en hij antwoordde, stamelend in dezelfde taal:

"Ik... ben... Kaars... wiek."

Zijn ogen vielen weer dicht en hij stierf.

"Oh, arme Kaarswiek!" zei Pinocchio zacht; en hij nam een handvol stro en droogde een traan die over zijn gezicht liep.

"Treur je over een ezel die je niets gekost heeft?" zei de boer. "Wat moet het dan voor mij zijn, ik die hem gekocht heb van mijn eigen geld?"

"Ik moet u zeggen dat hij mijn vriend was!"

"Je vriend?"

"Eén van mijn schoolvrienden!"

"Hoe kan dat nu?" riep Giangio, luid lachend. "Hoe? Had jij misschien ezels als schoolkameraden? Ik kan me inbeelden wat voor een geweldige studies dat moeten geweest zijn!"

De pop was zeer bedroefd door deze woorden maar antwoordde niet; hij nam zijn beker melk die nog warm was en keerde terug naar de hut.

En vanaf die dag ging hij gedurende meer dan vijf maanden elke dag bij zonsopgang naar de pompmachine om een beker melk te verdienen die zo weldadig was voor zijn vader, met wiens gezondheid het niet goed ging. Maar zelfs hiermee was Pinocchio nog niet tevreden, want overdag leerde hij hoe hij met biezen manden kon maken en het geld dat hij daarvoor kreeg was voldoende om de dagelijkse uitgaven te bekostigen, als hij maar zuinig genoeg was. Ook maakte hij een elegante kleine rolstoel waardoor hij op mooie dagen zijn vader mee naar buiten kon nemen om hem te laten genieten van de frisse lucht.

Door deze ijver, vindingrijkheid en zijn wil om te werken en moeilijkheden op te lossen, slaagde hij er niet alleen in om zijn vader in leven te houden, alhoewel deze zwak bleef, maar kon hij ook een paar goudstukken sparen om nieuwe kleren te kopen.

Op een ochtend zei hij tegen zijn vader:

"Ik ga naar de markt hier in de buurt om voor mezelf een jas, een muts en een paar schoenen te kopen. Wanneer ik terugkeer" zei hij lachend "zal ik zo goed gekleed zijn dat je zult denken dat ik een fijne mijnheer ben."

En toen hij het huis verlaten had liep hij vrolijk en gelukkig

weg. Opeens hoorde hij hoe, vanuit de haag, iemand zijn naam riep.

"Ken je me niet?" vroeg de Slak.

"Het lijkt me dat... en toch ben ik niet zeker..."

"Ken je de Slak niet meer die kamermeid was bij de Fee met het blauwe haar? Weet je nog hoeveel tijd ik nodig had om naar beneden te komen en je binnen te laten, en hoe je met je voet vast zat in de deur?"

"Ik herinner het mij allemaal" schreeuwde Pinocchio. "Vertel me vlug, mijn mooie kleine Slak, waar heb je de goede Fee achtergelaten? Wat doet ze nu? Heeft ze mij vergeven? Is ze ver weg van hier? Kan ik naar haar toe gaan en haar zien?"

Op al deze snelle, ademloos gestelde vragen antwoordde de Slak op haar normale, rustige manier:

"Mijn beste Pinocchio, de arme Fee ligt in bed in het ziekenhuis!"

"In het ziekenhuis?"

"Het is maar al te waar. Geplaagd door duizend ongelukken is ze ernstig ziek geworden, en ze heeft zelfs niet genoeg geld om voor haarzelf een brood te kopen."

"Is dat echt zo? Oh, welk een verdriet heb je mij gedaan! Oh, arme Fee! Arme Fee! Arme Fee! Indien ik een miljoen goudstukken had zou ik heel hard lopen en ze naar haar brengen, maar ik heb er slechts vijf. Hier zijn ze, ik was van plan om nieuwe kleren te kopen. Neem ze, Slak, en breng ze onmiddellijk naar mijn goede Fee."

"En je nieuwe kleren?"

"Wat geef ik om nieuwe kleren? Ik zou zelfs deze vodden verkopen indien ik haar daarmee kon helpen. Ga, Slak, en wees snel; en binnen twee dagen kom ik terug naar hier, want ik hoop dat ik in staat zal zijn om je nog wat meer geld te geven. Tot nu toe heb ik gewerkt om mijn papa te onderhouden; vanaf vandaag zal ik vijf uren meer werken zodat ik mijn goede mama kan onderhouden. Vaarwel, Slak, ik verwacht je over twee dagen."

De Slak, in tegenstelling tot haar normale gewoonte, begon te lopen als een hagedis in de hete augustus zon.

In plaats van die avond om tien uur naar bed te gaan, bleef

Pinocchio op tot het middernacht had geslagen; en in plaats van acht manden te maken maakte hij er nu zestien.

Daarna ging hij naar bed en viel in slaap. En terwijl hij sliep dacht hij dat hij de Fee zag, glimlachend en mooi, en dat ze hem kuste en tegen hem zegde:

“Goed gedaan, Pinocchio! Om je te belonen voor je goede hart vergeef ik je alles wat vroeger is gebeurd. Kinderen die teder voor hun ouders zorgen en ze bijstaan in hun ellende en ziekte, verdienen veel lof en liefde, zelfs indien ze niet altijd een toonbeeld van gehoorzaamheid en goed gedrag zijn. Doe zo voort en je zult gelukkig worden.”

Op dat ogenblik stopte de droom en Pinocchio opende zijn ogen en werd wakker.

Maar beeldt u zich zijn verbazing in toen hij bij het wakker worden ontdekte dat hij niet langer een houten pop was, maar in plaats daarvan een jongen was geworden, zoals alle andere jongens. Hij keek rond en zag dat de lemen muren van de hut waren verdwenen en dat het nu een mooie kleine kamer was, bemeubeld en ingericht met een eenvoud die bijna elegant was. Hij sprong uit bed en zag een nieuw paar schoenen staan, welke als gegoten rond zijn voeten pasten. Hij was amper gekleed toen hij zijn handen in zijn zakken stak en er een kleine ivoren geldbeugel uithaalde waarop deze woorden stonden geschreven:

“De Fee met het blauwe haar geeft de vijf goudstukken terug aan haar lieve Pinocchio en dankt hem voor zijn goed hart.”

Hij opende de geldbeugel en in plaats van vijf munten zag hij vijftig blinkende goudstukken.

Hij ging naar de spiegel en bekeek er zichzelf in, en hij dacht dat hij iemand anders was. Want hij zag niet meer het vertrouwde spiegelbeeld van een houten pop; in plaats daarvan werd hij begroet door het beeld van een opgewekte, intelligente jongen met kastanjebruin haar, blauwe ogen, en die er zo gelukkig en vrolijk uitzag alsof het Paasvakantie was.

Door al deze wonderen die elkaar opvolgden voelde Pinocchio zich wat verward, en hij kon niet zeggen of hij

werkelijk wakker was of dat hij droomde met zijn ogen open.

"Waar kan mijn papa toch zijn?" riep hij plots uit, en binnen stappend in de kamer ernaast zag hij de oude Geppetto, gezond, levendig en in een opperbeste stemming, net zoals hij vroeger was geweest. Hij had terug zijn ambacht van houtsnijder opgenomen en hij maakte een rijke en prachtige houten kader met bladeren, bloemen en dierenhoofden.

"Bevredig mijn nieuwsgierigheid, lieve papa" zei Pinocchio terwijl hij zijn armen rond zijn nek sloeg en hem bedekte met kussen "waar komen die plotse veranderingen toch vandaan?"

"Deze veranderingen in ons huis komen allemaal door jou." antwoordde Geppetto.

"Door mij?"

"Wanneer jongens die zich slecht gedragen hebben, die bladzijde omdraaien en goede jongens worden, hebben ze de macht om tevredenheid en geluk over hun familie te brengen."

"En waar heeft de oude houten Pinocchio zichzelf verstopt?"

"Daar is hij." antwoordde Geppetto, en hij wees naar een grote houten pop die tegen een stoel leunde, met zijn hoofd opzij, zijn armen naar beneden bengelend, en zijn benen zo gekruist en gebogen dat het een echt mirakel was dat hij bleef staan.

Pinocchio keerde zich om en keek ernaar; en nadat hij er korte tijd naar gekeken had, zei hij tegen zichzelf met grote voldoening:

“Hoe onnozel was ik toen ik nog een pop was! En hoe blij ben ik dat ik nu een goede kleine jongen ben geworden!”

Einde

Dit boek werd vertaald op basis van het Engelstalige origineel "Pinocchio, The Tale of a Puppet" (Gutenberg.Org E-text nr. 16865)

De originele tekst en de bijhorende afbeeldingen zijn niet meer onderworpen aan auteursrechten.

*Ook deze vertaling (gemaakt in 2010 door Koen Van den Bruele) mag vrij gebruikt, gecopiëerd en verspreid worden, behalve voor commerciële doeleinden.
Wenst men dit laatste toch te doen, gelieve dan eerst contact op te nemen via
volgend e-mail adres: VDV#TELENET.BE (vervang het #-teken door een @).*

Eventuele reacties en opmerkingen zijn eveneens welkom op dit adres (gelieve wel het vak "Onderwerp" in uw e-mail in te vullen aangezien e-mails zonder onderwerp beschouwd worden als spam).